SIDNEY SHELDON

Virus

TOTAL PRESS

SIDNEY SHELDON

SIDNEY SHELDON
VIRUS

© copyright 1991 by
Sheldon Literary Trust

Sidney Sheldon

VIRUS

Traducerea:
Chelba Gabriela

Prolog

Zair, Africa
7 septembrie 1976

John Nordyke, în vîrstă de 21 de ani, student la biologie la Universitatea din Yale, se trezise în zori la marginea unui sat situat la nord de Bumba în Zair. Se întoarse în sacul său de dormit, ud de transpirație și aruncă o privire prin plasa de naylon a cortului său de alpinist, ascultînd clipocitul ploii tropicale, care, revărsîndu-se asupra pădurii, domina zgomotele satului ce se trezea la viață. O adiere ușoară aducea cu ea mirosul cald și acru al baligii de vacă amestecat cu fumul penetrant

al focului din bucătărie. Foarte departe, deasupra lui, văzu maimuțe sărind în arborii stufoși care acopereau cerul.

John a dormit rău toată noaptea și cînd s-a trezit se simțea atît de slăbit încît nu se putea ține pe picioare. Se simțea chiar mai rău decît aseară cînd a avut febră și frisoane aproape la o oră după cină. Și-a spus că poate s-a îmbolnăvit de friguri. Cu toate acestea el era convins că a luat medicamentul preventiv: fosfat de clorochină. Problema este că n-a putut evita roiul de țînțari care se ridica în fiecare seară din mlaștinile ascunse ale pădurii virgine.

Clătinîndu-se, a plecat totuși în sat pentru a cere informații despre cel mai apropiat dispensar. Un misionar i-a spus că în Yambuku, un orășel situat cîțiva kilometri spre est, se află o misiune belgiană.

Bolnav și neliniștit, John își strînse lucrurile în grabă, înghesuindu-și cortul și sacul de dormit în rucsac și plecă spre Yambuku.

John reușise să-și ia un concediu de șase luni de la universitate pentru a merge în Africa să fotografieze animale amenințate cu dispariția; printre acestea, gorila munților. Acesta era de fapt visul copilăriei sale: să imite exploratorii celebri ai secolului XIX, care au deschis drum pe continentul negru.

Yambuku era puțin mai mare decît satul pe care tocmai îl părăsise și spitalul misiunii nu-i

inspira nici o încredere. Acesta era construit dintr-un ansamblu de clădiri în piatră, care însă se aflau într-o stare jalnică. Acoperișurile erau din tablă rulată sau din paie ca cele ale caselor indigene și, în mod cert, o parte din clădiri nu dispuneau de electricitate.

John fu primit de o călugăriță îmbrăcată în haine tradiționale, care nu vorbea decît franceza și care-l rugă să-și aștepte rîndul format dintr-o mulțime de indigeni, aflați în toate gradele de epuizare și de boală. Privindu-i pe ceilalți pacienți, se întrebă dacă nu cumva, stînd în preajma lor, s-ar putea îmbolnăvi mai grav decît era. În cele din urmă fu examinat de un medic belgian, care vorbea și puțină engleză. Examenul rapid confirmă temerile lui John, căci diagnosticul indică un început de malarie. Doctorul îi prescrise o injecție cu clorochină și îl sfătui să revină după o zi sau două, în caz că nu se va simți mai bine. Odată examinarea terminată, John fu trimis în sala de tratament unde din nou trebui să aștepte mult pentru a-și primi injecția. Cu stupoare, remarcă și lipsa oricăror măsuri aseptice. Infirmiera nu avea ace suficiente și se mulțumea să folosească doar trei seringi, rînd pe rînd. John era sigur că acestea nu erau destul de bine sterilizate pentru a omorî toți microbii. Și apoi, infirmiera scotea seringile din baia de sterilizare cu degetele. Pentru că rîndul său se apropia, era pe punctul de a protesta, dar pe lîngă faptul că nu

vorbea curent franceza, știa că avea totuși nevoie de acest tratament.

Timp de două zile, John se simți mai bine. Rămase în preajma orașului Yambuku și pentru a nu se plictisi făcu cîteva fotografii bărbaților din tribul Budza care, fiind vînători iscusiți, s-au arătat foarte încîntați de a-și face cunoscută măiestria în întreaga lume. În cea de a treia zi însă, în timp ce se pregătea să-și reia călătoria urcînd spre fluviul Zair, pe urmele lui Henry Stanley, John s-a simțit dintr-o dată foarte rău. Totul a început cu o violentă durere de cap, urmată imediat de frisoane, apoi de febră și gheață, iar cele din urmă de diaree. În speranța că această stare va fi trecătoare; se întoarse în cortul său și petrecu noaptea visîndu-se acasă, acolo unde se găseau așternuturi curate și o baie la capătul coridorului. Dimineața își dădu seama că era slăbit și deshidratat și, în plus, constată că vomitase de multe ori în timpul nopții. Extrem de speriat își făcu bagajul rapid și o porni greoi pe drumul ce ducea spre spitalul misiunii belgiene. Însă, chiar cînd ajunse în incinta spitalului vomă cu sînge foarte roșu și căzu prăbușindu-se.

O oră mai tîrziu se trezi într-o cameră cu încă doi bolnavi, ambii suferind de malarie rebelă la orice tip de medicament.

Medicul, același care l-a examinat pe John la vizita sa anterioară, se arătă neliniștit de gravitatea stării sale și, în plus, constată cîteva noi

simptome: o surprinzătoare erupție cutanată pe piept și hemoragii superficiale pe pleoapele ochilor. În aceste condiții, medicul își dădu seama că nu era un caz tipic de malarie. Încercînd o precauție suplimentară, el decise prescrierea unui tratament cu cloromfenicol, în caz că tînărul ar putea suferi și de o formă de febră tifoidă.

16 septembrie 1976

Dr. Lugasa, comisar al sănătății publice în regiunea Bumba, privea prin fereastra deschisă a biroului său fluviul Zair care scînteia în lumina soarelui de dimineață. Îi păru rău că nu se numește Congo și că nu are misterul și celebritatea ce înconjoară acest nume. Apoi, nu fără efort, reveni la treburile sale și reciti scrisoarea pe care o primise de la spitalul misiunii din Yambuku în legătură cu decesul unui american, un oarecare John Nordyke și cel al unui agricultor venit de pe o plantație din apropierea rîului Ebola. După opinia medicului misiunii, decesele au avut drept cauză o maladie cu o propagare rapidă căci doi bolnavi spitalizați în aceeași cameră cu americanul, patru membri ai personalului care l-au îngrijit, cei din anturajul agricultorului și încă alți zece consultanți exteriori prezintă aceleași grave simptome.

Doctorul Lugasa știa că avea de ales între două soluții. Prima, aceea de a nu face nimic și, indiscutabil, era cea mai bună. Doar Dumnezeu

știa cîte maladii contagioase mai ascundea jungla tropicală!

A doua, consta în completarea a numeroase formulare oficiale care urmau apoi a fi trimise la Kinshasa, unde cineva bine plasat în ierarhia cadrelor medicale ar fi decis, fără îndoială, că este mult mai prudent să lase evenimentele să-și continue drumul lor, fără a interveni din afară. De asemenea, dr. Lugasa știa că, dacă se va hotărî să completeze formularele, va fi obligat să facă și o călătorie pînă la Yambuku, fapt ce nu-i surîdea deloc mai ales în acest sezon umed și cald.

De aceea, cu un vag sentiment de culpabilitate, dr. Lugasa aruncă scrisoarea în coșul cu hîrtie.

23 septembrie 1976

O săptămîna mai tîrziu, doctor Lugasa își plimba nervozitatea de pe un picior pe altul în timp ce aștepta aterizarea bătrînului DC3 pe aeroportul din Bumba. Cel care coborî primul fu doctorul Bouchard, superiorul lui Lugasa, care sosea tocmai de la Kinshasa. În ajun, dr. Lugasa îi telefonă lui Bouchard pentru a-l informa că o gravă epidemie a unei boli necunoscute s-a răspîndit în jurul spitalului misiunii din Yambuku. Maladia lovise nu numai indigenii ci și personalul spitalului. Cu toate acestea, Lugasa nu spusese nimic despre scrisoarea pe care o primisese în urmă cu o săptămînă.

Cei doi medici se salutară înainte de a urca în splendida Toyota Corola a doctorului Lugasa. Bouchard îl întrebă dacă mai are și alte informații despre Yambuku, în afara celor oficiale..

Lugasa tuși ușor, contrariat încă de știrile anunțate dimineața la radio. Se pare că la Yambuku din cei 17 membri ai personalului medical, 11 erau deja morți, la fel și aproximativ 140 dintre locuitorii satului. Spitalul se închisese întrucît rămăseseră prea puține cadre medicale, care oricum nu ar fi putut face față situației.

Bouchard decise să pună în carantină întreaga regiune Bumba. Dădu imediat toate telefoanele care erau necesare și îi comunică lui Lugasa că este absolut necesar să se deplaseze împreună, în ziua următoare, la Yambuku pentru a vedea cu ochii lor ce se petrece acolo. Ideea nu-i surîdea deloc doctorului Lugasa.

24 septembrie 1976

A doua zi, cînd cei doi medici ajunseseră în curtea pustie a spitalului misiunii din Yambuku, fură întîmpinați de o liniște sinistră. Un șobolan străbătu în lung balustrada de deasupra pridvorului gol și o duhoare putredă îi pătrunse adînc. Acoperindu-și nasul cu o batistă, ei părăsiseră locul cu pricina și se îndreptă cu prudență spre clădirea cea mai apropiată. Acolo găsiră două cadavre care se aflau într-un avansat grad de degradare din cauza căldurii. În cea de a treia

clădire a spitalului singurul viețuitor era o infirmieră care delira din cauza febrei. Cei doi medici trecură apoi în sala de operații, acum pustie, și se grăbiră să-și îmbrace halatele, să-și pună mănușile și măștile, măsuri însă prea tardive pentru a se mai proteja. Se ocupară în primul rînd de infirmiera bolnavă, iar apoi începură să caute și ceilalți membri ai personalului medical. Printre cei 30 de morți din spital, găsiră patru pacienți care, deși aflați la un pas de moarte, mai respirau încă.

Dr. Bouchard trimise un mesaj prin radio la Kinshasa, cerînd armatei aviatice a Zairului să vină în Yambuku pentru a transporta în capitală bolnavii de la spitalul misiunii, care mai erau încă în viață. De asemenea, Bouchard a insistat ca personalul medical din capitală să adopte tehnici drastice de izolare a bolnavilor din Yambuku, subliniind periculozitatea acestei maladii extrem de contagioase.

30 septembrie 1976

Infirmiera belgiană transportată cu avionul spre Kinshasa muri la orele trei dimineața, în ciuda celor șase zile de tratament intens. Nu fusese pus nici un diagnostic dar după autopsie, probe de sînge, de ficat, splină și creier, fură trimise Institutului de medicină tropicală de la Anvers, Belgia, Centrului pentru Controlul Bolilor din Atlanta, Statele Unite, și Institutului de Cercetări Microbi-

ologice din Porton Down, în Anglia. În regiunea Yambuku erau acum 280 de cazuri atinse de această maladie, iar rata mortalității ajunsese la 90%.

13 octombrie 1976

Virusul Yambuku a fost izolat, în același timp, în laboratoarele a trei țări. Se știa deja că avea o structură asemănătoare cu cea a virusului Marburg, descoperit în 1967 în cazul unei epidemii mortale ce lovise maimuțele verzi dintr-un laborator din Uganda. Noul virus, mult mai periculos decît Marburg, fu numit Ebola, după numele rîului ce curgea la nord de Bumba. Era considerat micro-organismul cel mai puternic după ciuma bubonică.

16 noiembrie 1976

La două luni de la prima sa manifestare, maladia necunoscută de la Yambuku era considerată ca și oprită căci nici un caz nu mai fusese semnalat în regiune în ultimele săptămîni.

3 decembrie 1976

Carantina din regiunea Bumba fu ridicată și legăturile aeriene restabilite. Virusul Ebola se întorsese, în mod cert, la sursa sa la fel de misterioasă. O echipă internațională de specialiști, printre care doctorul Cyrill Dubchek de la Centrul pentru Controlul Bolilor, ce a avut un rol impor-

tant în localizarea virusului febrei din Lhassa, a străbătut toată regiunea contînd să descopere un eventual rezervor al virusului Ebola la mamifere, păsări sau insecte. Din nefericire, virologii n-au găsit nimic. Nici măcar o urmă.

Los Angeles, California
14 ianuarie 1986

Doctorul Rudolph Richter, marele și recunoscutul oftalmolog originar din Germania de Vest, membru fondator al clinicii Richter din Los Angeles, își pətrivi ochelarii, își privi anunțurile publicitare de pe masa rotundă din sala de conferințe a clinicii. În dreapta, fratele și asociatul său, William, absolvent al unei școli superioare de comerț, examina anunțurile cu mare atenție. Reclama era destinată companiei din trimestrul viitor în vederea încadrării de noi cadre care să lucreze în domeniul asigurării medicale în cadrul clinicii. Această muncă se adresa în special tinerilor, aflați într-o stare fizică foarte bună, fapt pe care William îl subliniase deja în anunțuri.

Rudolph era mulțumit de treaba făcută de fratele său. Era de altfel și primul lucru agreabil pentru el în ziua aceea. Totul începuse rău chiar de dimineață, cînd pe autostrada San Diego, în urma unui acroșaj, BMW-ul său, absolut nou, se alesese cu cîteva zgîrieturi de toată frumusețea. A urmat apoi acea operație urgentă și dificilă care l-a reținut la clinică pînă tîrziu. A mai fost și bol-

navul acela atins de o formă ciudată de SIDA, cu complicații extrem de bizare, care i-a tușit în față, atunci cînd a trebuit să-i examineze retinele. Și ca să fie tot tacîmul, a fost mușcat și de una din maimuțele care serveau cercetărilor asupra herpesului ocular. Doamne, ce zi!

Rudolph aprecie un anunț destinat numărului de dimineață al revistei «Los Angeles Time». Era perfect. Campania publicitară, condusă de William, prevedea și o reclamă de 30 de secunde la televiziune în cadrul jurnalului de seară. Era un clip publicitar cu fete în bikini, care, extrem de vesele, jucau volei în compania unor băieți superbi pe o plajă din Malibu. Aceasta îi aminte lui Rudolph de un anunț costisitor pentru Pepsi-Cola, numai că de această dată era vorba de a vinde ideea asistenței-medicale propusă de un organism cum era Clinica Richter, în locul preparatelor medicamentoase clasice care puteau fi plătite bucată cu bucată.

În jurul lui Rudolph și al lui William se aflau și alți medici ai clinicii, printre care și doctorul Navarre, medicul-șef. Toți cei prezenți erau membri în Consiliul de administrație și fiecare deținea un anumit număr din acțiunile spitalului.

William își drese vocea și îi anunță că așteaptă întrebările lor. Nimeni nu puse o întrebare, ba mai mult își exprimară aprobarea unanimă. Apoi, după o discuție aprinsă în legătură cu construcția unei anexe a clinicii, destinată aderenților, din ce

în ce mai numeroși, din regiunea Newport Beach, ședința fu încheiată.

Doctorul Richter se întoarse în biroul său și aranjă foarte încîntat, mostrele publicitare în port-documentul său. Biroul lui era o încăpere luxoasă în ciuda salariului său relativ modest. Dar acest salariu era un mic accesoriu pe lîngă banii care-i reveneau din acțiuni, căci Clinica Richter, la fel ca și doctorul Richter, se aflau într-un real progres financiar.

După ce-și termină treburile curente, dr. Richter merse să analizeze starea a doi pacienți operați de dînsul, două cazuri de desprindere a retinei cu o patologie dificilă înainte de operație. Constată mulțumit că totul e bine.

Întorcîndu-se spre cabinetul său își spuse că totuși făcuse puțină chirurgie deși era singurul medic oftalmolog din clinică. Era regretabil, dar spre deosebire de alți oftalmologi din oraș el avu totuși șansa unor cazuri interesante. Fratele său avusese o idee genială cînd îl sfătuise să deschidă această clinică în urmă cu opt ani.

Își scoase halatul alb, îmbrăcă blazerul bleu marine și părăsi clinica, cu port-documentarul în mînă. Era trecut de ora nouă seara și cele două etaje ale parcării erau aproape goale. În timpul zilei, este întotdeauna plin și William îi propuse să mărească parcarea nu numai pentru a crea noi locuri, dar mai ales pentru revalorizarea imaginii clinicii. Rudolph nu prea înțelegea astfel de

probleme și, de fapt, deocamdată nu-i prea păsa de asta.

Pierdut în reflecțiile sale despre randamentul clinicii, dr. Richter nu remarcă prezența a doi bărbați ascunși în întuneric care așteptau în umbra garajului. Nu-i observă nici atunci cînd aceștia începură să-l urmărească. Bărbatul mai mare dintre cei doi părea că are cotul blocat în poziție fixă. Purta o geanta voluminoasă pe care o ținea în aer din cauza articulației sale paralizate.

Ajungînd la mașina sa, dr. Richter simți doi bărbați care-l urmăreau pas cu pas. Gîtul i se uscase. Înghițea greu saliva și aruncă o privire speriată peste umăr. Cei doi necunoscuți păreau că se îndreaptă direct spre el. Cînd trecură pe sub locul ce lumina parcarea, dr. Richter constată că cei doi erau bine îmbrăcați, căci purtau cămăși curate și cravate de mătase ceea ce-l mai liniști puțin. În orice caz, doctorul merse destul de repede, făcînd un tur în jurul mașinii. Își scoase cheile, deschise portiera, aruncă servieta pe scaunul alăturat și în timp ce se așeză simți mirosul agreabil al pielii din mașină. Dar cînd să închidă portiera, o mînă îl împiedică. Doctorul Richter ridică ochii spre figura calmă, fără expresie a unuia dintre bărbați care-l urmăriseră. O umbră de surîs apăru ca răspuns privirii întrebătoare a medicului.

El încercă din nou să închidă portiera, dar

celălalt se opunea ferm din exterior.

— Îmi puteți spune cît e ora? întrebă politicos bărbatul.

— Bineînțeles, spuse Richter ușurat că avea o explicație pentru prezența necunoscutului.

El își privi ceasul, dar înainte de a răspunde, se simți tras brutal afară din mașină. Încercă să se apere, fără prea multă convingere. Mîini strînse îl examinară violent, în încercarea lor de a găsi portofelul și medicul simți cum pantalonul său se deșiră. Unul dintre bărbați exclamă: «Ești om de afaceri», iar celălalt adăugă: «I-ai geanta». Richter își dădu seama că i-au luat și ceasul de buzunar.

Totul se terminase la fel de repede cum începuse. Doctorul auzi pași care se îndepărtau, apoi o portieră de mașină închizîndu-se și în cele din urmă, scrîșnetul pneurilor pe ciment. Cîteva secunde rămase nemișcat, bucuros că încă trăiește. Își recuperă ochelarii de pe jos, îi puse la ochi și constată că lentila stîngă era spartă. Fiind chirurg își analiză mai întîi starea mîinilor, chiar înainte de a se ridica. Apoi se interesă de el: cămașa sa albă și cravata erau murdărite, îi lipsea un nasture de la blazer, pantalonul era deșirat de la buzunarul drept pînă la genunchi.

— Doamne, Dumnezeule, ce zi! spuse el cu voce scăzută pentru dînsul, gîndindu-se după această agresiune, că acroșajul de dimineață a fost nesemnificativ.

După un moment de ezitare, își regăsi cheile, reuși să intre în clinică și se întoarse în biroul său. Chemă serviciul de securitate, apoi se întrebă dacă nu cumva trebuie să anunțe și poliția municipală. Însă, ideea că această întîmplare ar putea face o publicitate rea clinicii îl opri. Și apoi ce ar putea întreprinde poliția? Tot gîndindu-se ce e mai bine să facă, telefonă soției pentru a anunța că va ajunge acasă puțin mai tîrziu. Apoi merse la toaletă pentru a se privi în oglindă. Avea o zgîrietură pe obrazul drept, determinată de impactul pielii cu parcela de pietriș din garaj. Se tamponă ușor cu un antiseptic în timp ce se gîndea la ce ar putea spune despre agresorii săi. Avusese puțin mai mult de o sută de dolari în portofel, toate cărțile de credit și actele, printre care și legitimația sa de medic al statului californian. Dar, totuși, cel mai mult regreta ceasul, un cadou de la soția sa. Oricum, ar fi putut să-l înlocuiască cu altul, își spuse. În acest moment auzi un ciocănit în ușa cabinetului.

Omul din serviciul securității se scuză. O asemenea situație nu se mai întîmplase și regreta profund că nu s-a aflat acolo pentru a-l proteja pe medic. Îi spuse doctorului Richter că în urmă cu jumătate de oră inspectase garajul și totul părea a fi regulă. Richter îl asigură că nu are ce să-i reproșeze. Singura problemă care-l neliniștea era aceea de a lua toate măsurile pentru ca un astfel de incident să nu se mai repete. Apoi medicul îi

explică de ce nu a implicat și poliția în toată afacerea asta.

Ziua următoare, Richter nu s-a simțit prea bine, dar a pus aceste simptome pe seama șocului din parcarea spitalului și pe faptul că nu a dormit prea bine în timpul nopții.

La ora cinci și jumătate se simțea, însă, atît de rău încît a trebuit să-și anuleze întîlnirea care o avea cu amanta sa, o secretară de la serviciul de arhive medicale. În cele din urmă se duse totuși la ea, dar nu stătu prea mult. Se întoarse acasă. Își petrecu noaptea în patul său, întorcîndu-se de pe o parte pe alta, fără a reuși să doarmă.

A doua zi, doctorul Richter era într-adevăr bolnav. Deși stinse veioza de lîngă pat, își simțea capul gol și avea amețeli. Încercă să nu se gîndească la mușcătura maimuței, nici la bolnavul de SIDA care-i tușise în față. Știa prea bine că SIDA nu se transmite prin contacte atît de ușoare: ceea ce-l neliniștea era eventualitatea unei complicate și complexe infecții. La ora trei și jumătate avu un frison și început de dureri de cap, la fel de groaznice ca o migrenă. Din cauza puternicei febre care-l cuprinse își anulă toate întîlnirile de după-amiază și plecă de la clinică. În acel moment era mai mult decît sigur că avea gripă. Cînd ajunse acasă, fu suficientă o privire a soției sale care văzîndu-l atît de palid și cu ochii înroșiți îl trimise în pat. La orele opt se simțea atît de rău și capul îl durea îngrozitor încît luă un

analgezic. La orele nouă, acuză violente crampe de stomac și diaree. Soția sa, extrem de speriată dori să-l cheme pe doctorul Navarre, dar Richter îi spuse că nu e chiar atît de grav, că totul se va aranja. Mai luă un comprimat și reuși să doarmă puțin. La orele patru dimineața se trezi și se tîrî pînă în baie unde vomă sînge. Înspăimîntată, soția sa chemă ambulanța care-l transportă la clinică. El nu mai protestă. Nu mai avea putere. Și oricum știa că niciodată în viața sa pînă acum nu mai fusese atît de bolnav.

Capitolul 1

20 ianuarie 1986

Erau cîteva aspecte care o deranjau pe Marissa Blumenthal. Nu știa dacă aceasta se datora unor cauze interne sau unor schimbări survenite în exterior, dar oricum își dădea seama că este incapabilă să se concentreze. Își ridică ochii de pe cartea ținută pe genunchi și constată că lumina palidă a iernii de dincolo de fereastră deveni neagră ca cerneala. Își privi ceasul: era aproape șapte.

Murmură:

– Doamne, ce repede s-a înserat!

O expresie care îi aminti de copilărie. De mai multe ore stătea cufundată într-un fotoliu acoperit cu vinilin dintr-un colț al bibliotecii CDC - Centrul pentru Controlul Bolilor din Atlanta. Avea o întîlnire deseară și trebuia să fie acasă în jur de șase și jumătate. Își duse manualul greu de virologie scris de Field în raftul cu rezervări, încordîndu-și mușchii care o dureau din cauza jogingului. Ea alergase dimineață, dar numai 4 kilometri în loc de 6 cum făcea de obicei.

– Doriți o mînă de ajutor pentru a pune pe etajeră această carte enormă? o întrebă, foarte matern doamna Campbell, bibliotecara, în timp ce-și încheia veșnica sa jachetă tricotată.

Într-adevăr, nu era prea cald în acea bibliotecă. Și ca de obicei, era ceva adevăr în comentariul doamnei Campbell. Hamalul de virologie cîntărea mai bine de 4 sau 5 kilograme și cred că asta reprezenta a zecea parte din greutatea Marissei. Ea măsura doar un metru și cincizeci și cinci de centimetri înălțime. Cu tocuri, era adevărat. Pentru a pune cartea la loc ea fu nevoită să-și ia un mic elan.

– Da, aș avea nevoie de ajutor să pun la loc această vechitură, spuse Marissa, mai mult pentru a evita să nu-mi cadă în cap.

Doamna Campbell schiță un surîs discret. Era cordială și prietenoasă, ca de altfel tot personalul de la CDC. Marissa, pe de altă parte, se simțea aici mai curînd ca la facultate decît ca într-un

organism al administrației federale unde lucra din 1973. Întîlnise peste tot o atmosferă de conștiinciozitate profesională și de încredere mutuală. Ziua secretarelor și a personalului de serviciu se termina la ora 4.30, dar cadrele medicale rămîneau întotdeauna mai tîrziu, lucrînd uneori pînă în zorii zilei. Toți credeau în munca pe care o desfășurau.

Biblioteca era într-adevăr foarte mică. Jumătate din cărți și reviste erau îngrămădite la întîmplare pe rafturi, așezate ici și colo. Din acest punct de vedere, CDC, un organism al Sănătății publice depinzînd de administrația federală, era obligat să se limiteze la bugetul redus.

Și Marissa, în timp ce părăsea clădirea, constată o dată în plus că locul acesta era de fapt o rotiță din marele angrenaj al administrației federale. Holurile erau toate vopsite în acel verde pal ca peste tot în clădirile administrației și parchetul era acoperit cu o mochetă de vinilin gri foarte uzată în mijloc. Lîngă ascensor inevitabilul portret al lui Roland Reagan surîdea. Imediat sub tablou cineva scrisese: «Dacă nu sînteți mulțumiți de bugetul pe acest an, așteptați anul viitor!».

Marissa urcă un etaj. Biroul ei - un nume ce, bineînțeles, flata mica debara - se afla deasupra bibliotecii. Era o cămăruță fără fereastră care un timp servise ca dulap în perete. Între zidurile din piatră vopsite în culori țipătoare se găsea totuși loc pentru un birou din metal, un dulăpior pentru

acte și un scaun comod cu rotile. Oricum Marissa avusese noroc să obțină acest spațiu, căci în centru era o adevărată dispută pentru orice loc.

În orice caz, dincolo de aceste handicapuri, Marissa era mulțumită că lucrează la CDC. De-a lungul anilor, Centrul oferise servicii uimitoare medicinii, nu numai în Statele Unite, ci și în străinătate. Ea își aminti, de asemenea, modul în care Centrul rezolvase, acum cîțiva ani, misterul bolii Legionarilor. Și erau sute de alte exemple de acest gen de la crearea acestui organism în 1942 sub forma de *L'Ofice of Malaria Control* - Serviciul de Control al Malariei - destinat înlăturării acestei boli în America de Sud. În 1946 a fost rebotezat *Comunicable Disease Centre* - Centrul Bolilor Transmisibile - și s-au înființat atunci o serie de noi laboratoare pentru studiul diferențiat al bacteriilor, ciupercilor, paraziților, virușilor. Anul următor a mai fost creat un laborator pentru zoonaze, boli ale animalelor transmisibile la om cum ar fi ciuma, turbarea și antraxul. În 1970, Centrul își schimbă din nou numele devenind de această dată *Center for Disease Control* - Centrul pentru Controlul Bolilor.

În timp ce-și aranja formularele în servieta dată de administrație, ea se gîndi la succesele trecute ale CDC. O istorie care o incitase de la început. După ce își termină anul de stagiu la un internat de pediatrie din Boston, ea își depuse candidatura și fu acceptată la *Epidemiology Intelligence*

Service (EIS) - Serviciul de investigații epidemiologice, unde lucrară doi ani de zile ca «anchetatoare». Fusese, de fapt, un fel de post de «detectiv» medical.

Trei săptămîni și jumătate înainte de Crăciun, ea termină un curs elementar care era destinat să o pregătească pentru noul ei rol. Urmă și niște cursuri despre administrația Sănătății publice, despre statisticile biologice și epidemiologice, adică studiul și controlul sănătății și al bolilor pe un anumit eșantion de oameni.

Un surîs dezamăgit apăru pe fața Marissei în timp ce-și îmbrăcă mantoul bleu marine. Ea urmase un curs elementar, fără îndoială, în timpul studiilor medicale, dar oricum se simțea absolut incompetentă pentru a face față unui real caz de urgență. Dacă ar fi trimisă în misiune pe teren, ar trebui să facă multă pregătire înainte de a pleca.

Era una să știi să faci o sinteză coerentă a diverselor cazuri a unei maladii pentru a-i determina cauzele, procesul de transmitere și contaminare, și era altceva, extrem de diferit, să combați o adevărată epidemie ce afectează persoane reale. Problema care se punea era deci nu «da» ci «cînd».

Marissa își luă servieta, stinse lumina și străbătu culoarul spre lift. Ea urmase cursul elementar de epidemiologie împreună cu alți 48 de medici, bărbați și femei, care la fel ca dînsa aveau ceva experiență la activ. Printre cei prezenți

la curs se mai număraseră însă și cîțiva microbiologi, cîteva infirmiere și chiar un dentist. Ea se întrebă acum dacă toți au trecut prin aceeași criză de conștiință. Între medici nu se vorbește, în general, de așa ceva. Este împotriva «imaginii de marcă».

La sfîrșitul cursului ea a fost distribuită în departamentul de virologie, la serviciul specializat în agenți patogeni. Fu extrem de încîntată de această situație și mai ales de faptul că reușise prima în promoția sa. Dar Marissa nu avea prea multe cunoștințe în virologie, de aceea o mare parte din timp și-l petrecea la bibliotecă. Ea își dorise mult să lucreze în acest departament pentru că epidemia SIDA avansă virologia în prim planul cercetării medicale. Pînă în prezent, specialiștii acestui domeniu fuseseră mereu vioara a doua, în spatele gacteriologiei. Acum, însă, în virologie se desfășurau cele mai interesante evenimente și Marissa dorea din tot sufletul să participe la asta.

Ajunsă în fața ascensorului, Marissa salută grupul de persoane care așteptau sosirea liftului. Pe unii dintre cei de față îi cunoștea, dar aceștia erau în general cei care lucrau la departamentul de virologie și al căror birou administrativ era la capătul culoarului pe același palier cu unicul ei oficiu. Pe majoritatea nu se străduise să-i cunoască, însă unii dintre ei o recunoscuseră și o salutară. Ea tocmai trecuse printr-o criză de în-

credere în propria sa competență profesională, dar acum își dădu seama că majoritatea colegilor o apreciau și o stimau.

Marissa ajungînd la parter își trecu semnătura în dreptul numèlui tipărit în registru, o obligație pentru toate cadrele ce rămîneau în instituție mai tîrziu de ora cinci și apoi se îndreptă spre parcare. Chiar dacă era iarnă, aceasta nu se compara deloc cu ceea ce îndurase la Boston, în Massachusetts, timp de patru ani și de aceea nu se grăbi să-și încheie paltonul. Mașina sa, o Honda Prélude tip sport, era acolo unde o lăsase dimineață, la fel de prăfuită, cuminte și neglijată. Mașina purta încă numărul de Massachusetts. Schimbarea acestuia era unul din numeroasele mici probleme ale Marissei pentru care nu avea niciodată timp.

Locuința în care Marissa stătea cu chirie era aproape de CDC. Spațiul din jurul Centrului era dominat de Universitatea Emory, care donase o parte din terenul ei administrației federale, la începutul anilor patruzeci. Numeroase cartiere rezidențiale agreabile înconjurau universitatea, însă Marissa alesese o locuință în vechiul cartier Druid Hills. Casa aparținea unui cuplu care trebui să plece în Africa, la Mali, în cadrul unui vast program de controlare a nașterilor.

Marissa ajunse pe Peachtree Street. Trecu prin fața casei și vîră la stînga. Era o construcție unică din lemn cu un singur etaj, foarte bine

întreținută, la fel și grădina din jur. Stilul locuinței era greu de definit, cu excepția celor două coloane grecești de la intrare. Toate ferestrele aveau jaluzele din lemn, fiecare cu o gaură în mijloc în formă de inimă. Într-o scrisoare trimisă părinților, Marissa le scrise despre aceste ferestre ca de niște adevărate bibelouri.

Din strada unde ajunse, vină la stînga și apoi încă o dată luă stînga. Casa era situată pe un teren ce se întindea pînă în stradă, de aceea pentru a putea ajunge la garaj, ea trebui să intre prin spate. Era o alee în fața casei, care nu avea nici o legătură cu aleea din spate și nici cu garajul. Înainte, cele două alei se intersectaseră, dar cineva construise apoi un teren de tenis în acel loc și acum aleele erau separate.

Deoarece trebuia să mai iasă în acea seară, Marissa nu parcă mașina în garaj. Făcu pur și simplu un semi-tur după care merse un pic cu spatele. În timp ce urcă pe peronul din spate, o întîmpină cockerul, un cadou primit de la una din colegele cu care lucrase la internatul de pediatrie. Cîinele părea că abia aștepta să-i spună «bună seara».

Marissa nu se gîndise niciodată să-și cumpere un cîine, dar în urmă cu șase luni, o lungă relație care spera să se soldeze cu o căsătorie luă sfîrșit. Roger Schulman, fostul ei logodnic era un tînăr medic neurochirurg care lucra la Spitalul Principal din Massachusetts. El o anunțase deo-

dată că a acceptat să-și continue studiile la o universitate din California, în Los Angeles și că dorește să plece acolo singur. Pînă în acea clipă ei se înțeleseseră că Marissa va merge cu Roger oriunde se va hotărî el să-și continue studiile. Marissa ceruse deja un post de medic la San Francisco sau la Houston. Roger nu spuse nimic însă de plecarea la Los Angeles.

Marissa era ultimul din cei patru copii ai familiei. Mai avea trei frați și un tată de meserie neurochirurg, care întotdeauna fusese rece și autoritar. Ea nu avusese niciodată prea multă încredere în dînsa și ruptura cu Roger o duruse atît de mult, încît îi era groază în fiecare dimineață să se mai ducă la spital. Din cauza depresie profunde pe care o traversa, Nancy, prietena ei, îi oferi cîinele. La început Marissa era într-adevăr enervată de această situație, însă Taffy - micuțul animal care purta nume pe zgarda din jurul gîtului - reuși să cucerească inima Marissei, și întocmai cum prevăzuse Nancy, cîinele o ajută să se gîndească și la alte lucruri în afară de necazul ei. Acum Marissa era nebună după Taffy, căci el ținea «viața» sub acoperișul ei: îl iubea și la rîndul său cîinele îi întorcea dragostea. De cînd lucra la CDC, Marissa se gîndi cu îngrijorare la ce se va întîmpla dacă ea va fi trimisă în misiune. Problema o ocupă mult timp pînă în ziua în care familia Judson, vecinii săi din dreapta se îndrăgostiră pur și simplu de micuțul cîine și îi pro-

puseră să-l lase pe Toffy în grijă lor cît timp ea va fi plecată. Era într-adevăr minunat.

În timp ce-și controla corespondența îl lăsă pe Toffy să-și consume surplusul de energie în fuga sa spre bradul din fața casei. Familia Judson nu uita niciodată să-l scoată afară la prînz. Dar apoi pînă la întoarcerea Marissei, seara, el trebuia să stea liniștit în bucătărie, ceea ce era prea mult pentru un cățeluș zburdalnic de numai opt luni.

Din păcate, Marissa trebui să pună capăt zbenguielii lui Toffy. Era deja șapte și la opt era așteptată la cină. Ralph Hempston, un oftalmolog renumit, care o invitase de mai multe ori în oraș și chiar dacă nu reuși s-o facă să-l uite pe Roger, ea aprecia inteligența sa precum și plăcerea lui cînd ea accepta vreo invitație la cină, la teatru sau la vreun concert. Marissa constată cu încîntare că niciodată el nu contase să împingă lucrurile mai departe de atît. Astă-seară, era prima dată cînd o invită acasă la el, și ținu să-i precizeze că este vorba de o adevărată serată și nu de o întîlnire *tête-à-tête*.

El părea că lasă această relație să-și urmeze cursul ei normal, și Marissa îi era într-adevăr recunoscătoare, chiar dacă diferența de vîrstă dintre ei era de douăzeci de ani: ea avea treizeci de ani, iar el cinzeci.

În mod paradoxal, celălalt bărbat cu care Marissa mai ieșise de cîteva ori de cînd venise în Atlanta era cu patru ani mai tînăr ca ea. Tad

Shockley, doctor în microbiologie, lucra la același servici ca și Marissa. El se îndrăgostise la prima vedere din clipa în care o zări în cafenea, chiar în prima săptămînă de cînd fusese angajată la Centru. Tad era total opus lui Ralph Hempston; plin de o mulțime de complexe, el nu reuși pînă în prezent să-i propună Marissei decît o seară la cinema. Ei petrecuseră în total vreo cinci sau șase seri și din fericire, nu încercase să profite de avantajele sale.

Marissa făcu un duș rapid, se uscă și își retușă machiajul aproape automat. În grabă își inspectă garderoba, încercînd apoi cîteva toalete. Nu era înnebunită după modă, dar îi plăcea să fie bine îmbrăcată. Alese, în cele din urmă, o fustă de mătase și un jerseu, cadou de Crăciun. Jerseul îi ajungea pînă la jumătatea coapsei și asta îi dădea impresia că o face să pară mai înaltă. Își luă apoi o pereche de pantofi negri cu toc foarte înalt și se privise în oglindă din cap pînă în picioare.

Din cauza taliei sale mici, Marissa nu era prea încîntată de fizicul ei. Avea o față cu trăsături fine, iar tatăl său îi spusese cu mult timp în urmă că nu era frumoasă, ci «fermecătoare». Ochii ei căprui erau străjuiți de gene foarte dese, iar părul ondulat și des era un șaten luminos, cu reflexe aurii. Purta aceeași coafură în ultimii șase ani; părul ondulat căzut pe umeri și strîns la spate cu o agrafă ca o carapace de broască țestoasă.

Locuința lui Ralph era la o distanță de cinci

minute mers cu mașina, însă casa sa se afla într-un cartier mult mai elegant. Vila lui era foarte mare și avea spații verzi extrem de bine îngrijite. Casa lui Ralph era situată pe un teren vast, iar legătura cu strada se făcea printr-o alee cu o curbă elegant mărginită cu azalee și rododendroni. Ralph îi spuse că ar trebui să le vadă pentru a le crede.

Construcția era în stil victorian, cu două etaje și având un turn octogonal ce domina unghiul drept al fațadei. O verandă mare, cu ornamente, începea de la turn și se întindea pe toată fațada pînă la peretele care cotea spre stînga. Deasupra porții principale cu două uși automate și sprijinindu-se pe înălțimea verandei, se întindea un balcon circular, prevăzut cu un acoperiș la fel ca cel al turnului.

Ferestrele luminate dădeau, de departe, un aer de sărbătoare casei. Marissa vină spre stînga așa cum îi indicase Ralph. Crezuse că va întîrzia puțin, dar constată că sosise prima.

Trecînd prin fața casei, privi scara de incendiu care cobora de la etajul al doilea. Ea o remarcase din seara în care Ralph se opri pentru a-și căuta avertizorul de alarmă pe care-l uitase. El îi explică cum foștii proprietari oferiseră camerele de sus personalului de serviciu și serviciul de securitate al municipiului îi obligase să construiască acea scară de incendiu. Oricum culoarea neagră a metalului contrastă în mod bizar cu

lemnul vopsit în alb.

Marissa parcă în fața garajului, a cărui verandă semăna cu cea a casei. Ea deschise poarta din spate și observă o aripă atît de modernă cum nu văzuse în fața casei. Privind prin fereastră își dădu seama că aceasta era aferentă bucătăriei. Părea că nimeni nu o aștepta. Ea renunță să încerce să vadă dacă poarta era deschisă și întorcîndu-se la intrarea principală, sună. Ralph îi deschise imediat:

– Îți mulțumesc că ai sosit la timp, spuse el în timp ce o ajuta să-și scoată paltonul.

– La timp? aveam impresia că sînt în întîrziere.

– Ah, nu, spuse Ralph. Ceilalți invitați nu vin mai devreme de opt și jumătate.

El îi agață paltonul în garderoba de la intrare. Marissa fu surprinsă să-l găsească pe Ralph în smoking. Ea știa că este un bărbat frumos, dar eleganța lui o frapă.

– Sper că m-am îmbrăcat destul de corespunzător, îi zise ea. Nu mi-ați spus că va fi o serată atît de elegantă.

– Sînteți minunată ca de obicei. Eu am însă un pretext rezonabil de a purta smokingul în seara asta. Veniți să vă arăt un pic casa.

Marissa îl urmă gîndindu-se, ca de obicei, că el reprezenta topul de medic ideal: solid, cu o figură simpatică și cu tîmplele grizonate. Intrară într-un salon mic. Decorul era agreabil însă în cameră se simțea răcoarea nopții. O subretă, îmbrăcată

în alb și negru, prepara băuturile.

– Să începem de aici. Băuturile sînt pregătite la barul din salon, spuse Ralph.

El deschise apoi o ușă dublă culisantă și intrară în living. Și aici se găsea un bar, în partea stîngă, unde un bărbat tînăr cu vestă roșie ștergea paharele cu o bucată de mătase.

Imediat după salon, în spatele unei arcade era sala de ceremonii. Marissa constată că masa era pusă pentru mai puțin de douăsprezece persoane.

Ea traversă sala de ceremonii în spatele lui Ralph și ajunse într-o aripă nouă, unde se găsea încă un salon uriaș și o bucătărie mare, modernă. Cina era pregătită de trei sau patru persoane.

După ce se convinse că totul merge bine, Ralph o conduse pe Marissa în salon și spuse că-i ceruse să vină mai devreme decît ceilalți invitați pentru că spera ca ea să accepte să joace rolul de stăpînă a casei. Puțin surprinsă, căci de fapt nu ieșiseră împreună decît de cinci sau șase ori, Marissa acceptă.

Soneria sună; erau primii invitați. Din păcate, Marissa nu avea memoria numelor. Dar cu toate acestea își aminti de un anume doctor Hayward și de soția sa care avea un uimitor păr grizonat. Și apoi de un doctor Jackson și de doamna acestuia care purta un diamant mare cît o minge de golf. Apoi singurele nume pe care și le mai amintea erau cele ale doctorului Sandberg și

soției sale, ambii psihiatri de profesie.

Marissa, care se forța să întrețină conversația, se simțea puțin eclipsată de blănurile scumpe și bijuteriile costisitoare. Acești oameni nu erau neînsemnați medici de cartier. Cînd toată lumea se afla în picioare, în living, cu cîte un pahar în mînă, la ușă mai sună cineva. Ralph nu era de față. Marissa fu nevoită să deschidă și spre mare ei surpriză îl recunoscu pe doctorul Dubchek, șeful ei de la Serviciul special de patologie din cadrul departamentului de virologie.

– Bună seara, doctor Blumenthal, îi spuse Dubchek amabil, fără nici cea mai vagă umbră de surpriză.

Marissa era în schimb extrem de tulburată. Nu se așteptase să fie invitați medici de la CDC. Dubchek dădu mantoul cameristei. Purta un costum bleu-marine după cea mai bună modă italiană. Era un bărbat seducător, cu ochii săi negri ce sclipeau de inteligență și fața sa brăzdată, cu trăsături aristocratice.

Își trecu mîna prin păr și spuse surîzător:

– Pe curînd!

Marissa îi întoarse zîmbetul și se întoarse în sala mare plină de lume.

– Barul este acolo, îi spuse ea.

– Și Ralph unde este?

– În mod sigur în bucătărie, zise Marissa.

Dubchek se îndepărtă, în timp ce soneria se auzi din nou. Și de această dată Marissa rămase

stupefiată. Era Tad Shockley!

– Marissa! exclamă Tad la fel de surprins ca și ea.

Marissa își reveni repede în fire și îi făcu loc să intre. Apoi, în timp ce-i lua paltonul, îl întrebă:

– De unde îl cunoști pe doctorul Hempston?

– Doar din simple întîlniri. Am fost într-adevăr surprins cînd am primit această invitație. Dar ținînd cont de banii puțini pe care-i cîștig - spuse el zîmbind, nu puteam scăpa o cină ca asta.

– Știi că și Dubchek este aici? întrebă Marissa cu un ton aproape acuzator.

– Nu, spuse Tad. Dar ce importanță are?

El privi spre sala de ceremonii, apoi spre voluminoasa scară interioară:

– O casă într-adevăr magnifică.

Marissa surîse și ea. Tad cu părul său blond tăiat scurt și cu tenul său luminos părea prea tînăr pentru a fi doctor. Purta un sacou de catifea raiată, o cravată din lînă și un pantalon de flanelă gri uzat.

– Tu de cînd îl cunoști pe doctorul Hempston?

– Este un prieten, nimic mai mult, spuse cu un ton evaziv Marissa, în timp ce-i făcea semn lui Tad să intre în salon pentru a servi un pahar.

Cînd toți invitații sosiră, Marissa putu să se îndepărteze de ușa de la intrare. La bar, își luă un pahar de vin alb și căuta pe cineva cu care să închege o discuție. Înainte de anunțul cinei, ea pălăvrăgi cu doctorul Sandberg, cu doctorul și

doamna Jackson.

– Bine ai venit la Atlanta, tînăro! îi spuse doctor Sandberg.

– Vă mulțumesc, zise Marissa în timp ce încerca să-și ia ochii de la inelul doamnei Jackson.

– Cum ați ajuns la CDC? o întrebă doctorul Jackson.

Avea vocea gravă și sonoră. Nu prea semăna el cu Charlton Heston, dar avea toate calitățile să joace în *Ben Hur*.

Marissa privi ochii săi de un albastru profund și se gîndi cum ar putea răspunde la o întrebare, aparent sinceră. Ea nu se putea apuca să-i povestească despre fuga la Los Angeles a fostului ei amant și nici de faptul că avea nevoie să-și schimbe modul de viață; acestea nu erau genul de motivații la care se așteptau cei de la CDC.

– Întotdeauna m-a interesat domeniul sănătății publice, îi spuse ea.

Era și puțină minciună în ceea ce afirmase.

– Mereu m-au pasionat poveștile despre misterul în medicină, adăugă ea.

Surîse. Ceea ce tocmai spusese, era de fapt adevărat:

– Și apoi începusem să mă satur de nasuri care curgeau și de urechi astupate.

– Ați făcut studii de pediatrie.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

– Da, am lucrat la spitalul pentru copii din Boston, zise Marissa.

În general nu prea îi plăcea să stea de vorbă cu psihiatri, și asta pentru că nu se putea împiedica să se întrebe dacă ei cunosc mai bine decît ea propriile-i motivații, una din cauzele pentru care ea alesese medicina a fost și aceea de a rivaliza cu frații ei în relația cu tatăl lor.

– Vă place medicina clinică? o întrebă doctor Jackson. În ce privește activitatea practică v-ați gîndit să vă implicați?

– Bineînțeles, spuse Marissa.

– Cum? întrebă din nou doctorul Jackson fără a-și da seama că o încurca din ce în ce mai mult. Credeți că vă veți descurca și cu munca la cabinet și cu cea de la clinică?

– Cina e servită, se auzi vocea lui Ralph deasupra tuturor conversațiilor din salon.

Marissa se simți salvată, mai ales că doctor Jackson și doctor Sandberg începură să-și caute nevestele. Pentru cîteva clipe, ea avusese impresia că fusese supusă unui interogatoriu.

În sala de ceremonii, Marissa descoperi că Ralph era așezat la un capăt al mesei, iar ea la celălalt. În dreapta ei se afla doctor Jackson, care uită, din fericire, întrebările pe care i le pusese în legătură cu medicina clinică.

În stînga ei se găsea doctor Hayward cu părul său grizonat.

În timpul cinei, Marissa își dădea seama din ce în ce mai mult că stătea la masă cu crema medicinei din Atlanta; cei de față nu erau doar medici

ci și niște oameni grozav de bogați. singurele excepții se numeau Cyrill Dubchek, Tad și bineînțeles dînsa.

După mai multe pahare de vin bun, Marissa se regăsi mai elecventă ca de obicei, dar în același timp se simți și puțin jenată cînd constată că toată lumea de la masă asculta povestea copilăriei ei în Virginia. Cu un surîs ușor ea se hotărî, totuși să tacă și bine făcu, întrucît conversația se orientă spre cauza medicinii americane și a stringentei probleme a asigurării medicale, care într-un fel submina bazele medicinii particulare.

Gîndindu-se la blănurile și bijuteriile doamnelor prezente, Marissa își spuse că persoanele de față nu vor suferi prea mult de pe urma unei atare schimbări de situații.

– Ce se va întîmpla cu CDC? îl întrebă doctor Hayward pe Cyrill, așezat în fața sa. Aveți și voi probleme bugetare?

Cyrill schiță o grimasă cinică care-i evidențiară cele două riduri profunde de pe obraji:

– Trebuie să ne batem în fiecare an foarte tare cu cei de la Serviciul Bugetar și cu Comisia de Finanțare a Camerei. De altfel, am pierdut deja o sută de posturi din cauza restructurării creditelor.

Doctorul Jackson tuși ușor și întrebă:

– Și dacă am avea din nou o gravă epidemie de gripă ca cea din 1917-1919? Dacă serviciul vostru ar fi chemat la datorie, ați avea efectivul necesar?

Cyrill Dubchek ridică din umeri:

– Asta depinde de situație. Dacă nu există mutații la nivelul genelor și dacă putem crea ușor o cultură de probă, putem, destul de rapid, să găsim un vaccin eficace. Cît timp am avea nevoie n-aș putea să vă spun. Tu ce spui Tad?

– Știu și eu, o lună, o lună și ceva, spuse Tad. Dar asta dacă avem nevoie. Iar apoi e nevoie de mult timp pentru a produce suficient vaccin astfel încît intervenția noastră să fie eficace.

– Asta îmi amintește de eșecul în legătură cu gripa de porc, de acum cîțiva ani, interveni doctorul Hayward.

– Dar n-a fost vina Centrului, spuse Cyrill apărîndu-se. Nu am avut nici o îndoială în legătură cu agentul apărut la Fort Dix. Dar oricum asta a rămas un mister. Nici pînă acum nu știu de ce nu s-a răspîndit acea maladie, despre care nimeni nu știe mare lucru.

Marissa simți o mînă pe umărul său. Se întoarse: era subreta îmbrăcată în alb și negru.

– Doctor Blumenthal? murmură ea.

– Da.

– Sînteți chemată la telefon.

Marissa privi spre Ralph, așezat tocmai în celălalt capăt al mesei, dar el vorbea cu doamna Jackson. Se scuză și urmă servitoarea pînă în bucătărie. Se simți acum așa cum se simțise în noaptea cînd prima dată fu chemată să intervină ca internist. Era sigură că cei care sunaseră erau

de la CDC. În acea seară trebuia să fie de serviciu și lăsase la poartă numărul de telefon al lui Ralph pentru orice eventualitate. Nimeni altcineva nu știa unde se află.

– Dr. Blumenthal? fu întrebată de telefoista de la CDC, cînd Marissa răspunse la telfon.

Apoi operatoarea i-l dădu pe medicul de gardă:

– Felicitări, îi spuse acesta, pe un ton jovial. Am primit un anunț de epidemie. Serviciul de Stat din California dorește o asistare din partea CDC pentru o problemă din Los Angeles. Este vorba de o maladie necunoscută și aparent foarte gravă care a fost declarată în renumita clinică Richter. Vi s-a făcut deja o rezervare pentru zborul Delta pe Coastă de Vest, mîine la ora unu și zece minute. Vi s-a reținut și cameră la Motel Tropic. Totul pare a fi minunat. În orice caz, mult noroc.

După ce puse receptorul în furcă, Marissa mai rămase un timp cu mîna pe aparat pentru a-și trage sufletul. Nu se simțea deloc pregătită pentru așa ceva. Bieții oameni din California au sunat la CDC în speranța că un speçialist în epidemiologie va sosi să le rezolve problema și cînd colo vor avea surpriza să o vadă pe ea, Marissa Blumenthal, o femeie de doar un metru și cinzeci de centimetri înălțime. Ea se întoarse în sala de ceremonii pentru a se scuza și pentru a-și lua la revedere.

Capitolul 2

21 ianuarie 1986

În timp ce-și recupera valiza, Marissa așteptă miniautobuzul agenției de închirieri. În cele din urmă reuși să închirieze o mașină și cînd în sfîrșit ajunse la Motelul Tropical, ziua abia începea.

Se înscrise la recepție, gîndindu-se la Roger. Cu toate acestea nu-i telefonă. În avion, își jurase de sute de ori că n-o să-l sune.

Motelul era deprimant, dar ei prea puțin îi păsa. Oricum, Marissa nu se gîndea să rămînă aici prea mult timp. Se spălă pe mîini și pe față, apoi își aranjă părul strîngîndu-l la spate cu o agrafă.

Întrucît nu avea nici un motiv să se lungească prea mult pe această problemă, se întoarse în mașina sa închiriată și plecă spre Clinica Richter. Își simți palmele umede pe volan.

Clinica era bine situată în cadrul unui mare bulevard. Marissa intră în parcare, luă un tiket și căută un loc pentru mașină cît mai aproape de intrare. Întreaga clădire avea un aer modern, și se întindea pe șase etaje. Ea coborî din mașină, se întinse pentru a se dezmorți și apoi își luă servieta. Aceasta conținea notițele ei de la cursul de pregătire de epidemiologie, un bloc-notes, creioane, un mic manual de virologie, un ruj de buze și un pachet de chewing-gum. Ce bătaie de joc!

Odată intrată, Marissa recunoscu mirosul familiar al dezinfectantului din spital, fapt care o mai liniști puțin: se simțea oarecum în domeniul ei. Ghișeul pentru informații era pustiu. Întrebă omul de serviciu care curăța pardoseala unde se află Direcțiunea spitalului și acesta îi indică o linie roșie pe jos. Marissa o urmă pînă ajunse la serviciul de urgențe. Acolo nu se petrecea nimic deosebit; erau doar cîțiva pacienți în sala de așteptare și două infirmiere în spatele biroului principal. Marissa reuși să-l găsească pe medicul de gardă căruia îi explică cine este.

– Ah, foarte bine! spuse medicul cu entuziasm. Sîntem extrem de încîntați că ați sosit. Doctorul Navarre v-a așteptat toată noaptea. Mă duc să vă

anunț sosirea.

Marissa se juca cu agrafa de prins hîrtie și cînd ridică ochii observă că cele două infirmiere o urmăreau. Ea le surîse și ele îi întoarseră zîmbetul.

– Doriți să vă aduc o cafea? propuse cea mai mare dintre ele.

– Sînteți foarte drăguță, îi spuse Marissa.

În afară de angoasa profundă, ea resimți efectele celor două ore de somn agitat în avionul care o aduse din Atlanta.

În timp ce-și sorbea cafeaua caldă, Marissa își aminti povestirile cu suspans medical, scrise de Berton și publicate în «New Yorker». Își dorea și ea să participe la o afacere ca cea rezolvată de John Snow, tatăl epidemiologiei moderne, care a oprit pe neașteptate la Londra o epidemie de holeră găsind prin deducție că originea acestei maladii se află într-o pompă de apă. Tot meritul muncii lui Snow a fost acela de a înțelege dinainte că originea microbiană a acestei boli putea fi demonstrată.

Nu-i așa că ar fi interesant să i se întîmple și ei o situație asemănătoare?

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru un bărbat brunet și seducător. Strînse ușor din ochi obosit de lumina puternică din sala de urgențe și se îndreptă direct spre Marissa cu un zîmbet larg.

– Doctor Blumenthal, spuse el, sîntem foarte bucuroși să vă vedem. Dumneavoastră nici nu vă puteți închipui...

Ei își strînseră mîinile și doctor Navarre își coborî privirea spre Marissa, o clipă surprins de mica sa statură și de aerul ei juvenil. Politicos, o întrebă cum a călătorit și dacă îi este foame.

– Cred că ați dori să mă apuc imediat de lucru, spuse Marissa.

Doctorul Navarre fu total de acord cu ea. În timp ce o conducea spre sala de conferințe a spitalului, el se prezentă: era șeful serviciului medical. Asta îi scăzu și mai mult încrederea în sine, căci Marissa era sigură că doctorul Navarre știe de o sută de ori mai multe decît ea despre bolile contagioase.

El îi făcu semn să se așeze la masa rotundă din sala de conferințe, apoi ridică receptorul și formă un număr. Așteptînd legătura, îi explică Marissei că doctorul Spencer Cox epidemiologul statului californian ardea de nerăbdare să vorbească cu ea.

«Asta-i minunat!», se gîndi ea în timp ce se chinuia să zîmbească.

Doctorul Cox părea la fel de bucuros ca și doctorul Navarre cînd o auzi pe Marissa. El îi explică cum că întîrzierea lui se datora faptului că fusese prins într-o epidemie de hepatită «B» în golful San Francisco și care, se gîndise el, avea multe asemănări cu SIDA.

– Presupun că doctorul Navarre v-a spus că problema din Clinica Richter nu a atins pînă în prezent decît șapte pacienți.

– Încă nu mi-a spus nimic, zise Marissa.

– Sînt sigur că doctorul Navarre o va face, spuse Cox. Și pentru că tot sînteți aici am să vă informez că avem circa cinci sute de cazuri de hepatită «B». Mă înțelegeți acum de ce nu pot veni la clinică imediat.

– Bineînțeles, spuse Marissa.

– Mult succes, îi zise Cox. Apropo, sînteți de mult timp la CDC?

– Nu chiar, recunoscu Marissa.

Urmă o scurtă pauză. Apoi:

– Ei bine să mă țineți la curent, îi mai zise doctorul Cox.

Marissa înapoie receptorul lui Navarre, care-l puse în furcă.

– Am să vă explic totul, spuse el, revenind la vocea neutră de medic aflat în exercițiul funcțiunii, jucîndu-se cu fișele din buzunarul halatului. Avem șapte cazuri de febră de origine necunoscută, dar în mod clar foarte grave, caracterizați printr-o depresie profundă asociată cu complicații diverse. Primul pacient care a suferit de această boală, internat la noi este unul din fondatorii clinicii, chiar doctorul Richter. Al doilea caz - cel al unei femei care lucrează la serviciul de arhive medicale.

Doctorul Navarre își scoase fișele din buzunar și le puse pe masă. Fișele conțineau observații despre fiecare pacient în parte. El le aranjă apoi în ordinea în care avusese loc depistarea ca-

zurilor.

Marissa își deschise discret servieta fără a-l lăsa pe doctorul Navarre să-i vadă conținutul și își scoase bloc-notesul și un creion. Ea își reaminti în grabă cursurile pe care le urmase și se chinui să clarifice toate aceste noțiuni și informații noi într-o manieră utilă. Despre boală: Este într-adevăr ceva nou? Este într-adevăr o problemă? Era la nivelul tabelului de multiplicări cu doi și al statisticilor elementare. Marissa știa că va trebui să definească boala, chiar dacă nu era capabilă încă să pună un diagnostic precis. Etapa a doua constă în a depista caracteristicile organismelor receptoare: vîrstă, sex, stare de sănătate, obiceiuri alimentare, distracții etc, apoi trebuia să determine momentul, locul și circumstanțele în care fiecare pacient a manifestat primele simptome pentru a depista ce elemente au avut în comun aceste cazuri. Apoi ar mai fi în discuție și problema transmiterii bolii care ar conduce la localizarea agentului infecțios. În cele din urmă ar trebui să suprime gazda sau rezervorul agentului. Teoretic, totul părea destul de ușor, dar Marissa știa că va fi o problemă dificilă, chiar și pentru cineva experimentat ca Dubchek.

Ea își șterse palma umedă de fustă, iar apoi luă din nou creionul între degete.

– Deci, spuse ea privind pagina albă, deoarece nu a fost pus încă nici un diagnostic, care ar fi mai probabil?

– Orice, spuse Navarre.

– Gripă? întrebă Marissa, în speranța că nu va părea totuși prea naivă.

– Puțin probabil, zise Navarre. Pacienții prezintă simptome respiratorii, dar acestea nu sînt dominante. Pe de altă parte, testele serologice pentru virusul gripei au ieșit negative pentru cei șapte pacienți. Nu știu ce este, dar e foarte probabil să nu fie gripă.

– Ce alte idei aveți? întrebă Marissa.

– Numai negative, spuse Navarre. Toate testele făcute au ieșit negative: culturile de sînge, de urină, de expectorații, de sare și chiar de lichid cefalo-rahidian. Ne-am gîndit la malarie și chiar am încercat un tratament, chiar dacă frontierele sanguine nu au pus în evidență paraziți. Am încercat și tratamente pentru febra tifoidă, cu tetraciclină și cloramfenicol, în ciuda culturilor negative, dar exact ca în cazul tratamentului antimalaric, nu am obținut nici un efect. Situația pacienților se înrăutățește pe zi ce trece în ciuda a tot ceea ce facem.

– În acest caz, aveți alte ipoteze? întrebă Marissa.

– Bineînțeles, răspunse Navarre. Am consultat de mai multe ori specialiști în boli infecțioase. Toți sînt de părere că este o problemă virală, chiar dacă rămîne un mic procent și posibilitatea leptospiroze.

Doctorul Navarre căută printre fișe și scoase

una:

– Ah, iată aici ultimele diagnostice: leptospiroză, vedeți, febră galbenă, mononuclează și de asemenea, alte infecții determinate de heteroviruși, cerebroviruși sau adenoviruși. Inutil să vă mai spun că am făcut prea puține progrese în ce privește diagnosticul, fără a mai vorbi de tratament.

– De cît timp doctorul Richter este spitalizat? întrebă Marissa.

– Sînt deja cinci zile. Cred că doriți să vedeți pacienții pentru a vă da seama despre ce este vorba.

Doctorul Navarre se ridică fără a aștepta răspunsul Marissei. Pe culoar fu nevoită aproape să alerge pentru a ține pasul cu dînsul. Trecură de cele două uși automate și intrară propriu-zis în spital. În ciuda nervozității sale, Marissa nu se putu împiedica să nu admire luxul mochetelor, decorul, care semăna cu cel al hotelurilor de lux.

Ea intră în lift în spatele lui Navarre, care o prezenta unui anestezist. Marissa îi răspunse la salut, dar gîndurile ei erau în altă parte. Ea credea că simpla observare a pacienților nu servea la nimic pentru moment, dincolo de faptul că se simțea și oarecum «expusă». Era o situație care nu li se prezentase la cursul preparator din Atlanta. De aceea, în mod neașteptat se afla în fața unei probleme grave. Și ea ce-ar putea spune?

Ajunseră în sala infirmierelor, la etajul patru. Dr. Navarre găsi timp pentru a o prezenta pe Marissa personalului de noapte, care se pregătea să schimbe tura.

– Cei șapte pacienți sînt toți la acest etaj, spuse el. Aici se află personalul nostru cel mai experimentat. Cei doi a căror stare este critică se află în rezerve separate în cadrul serviciului de îngrijire intensivă, de cealaltă parte a sălii. Ceilalți sînt în camere individuale. Aveți aici dosarele.

– Cred că doriți să-l vedeți mai întîi pe cel al doctorului Richter

Dr. Navarre îi întinse Marissei dosarul doctorului Richter.

Prima foaie conținea date referitoare la funcțiile vitale: puls, respirație, temperatură. În dimineața celei de-a cincea zi de spitalizare, se constatase că tensiunea arterială a doctorului scăzuse, iar temperatura urcase. Nu erau semne bune. Ea aruncă o privire rapidă peste tot dosarul. Știa că pe acest pacient urma să-l vadă cît de curînd. Dar deja ea se convinse că aflase destul pentru a-și da seama că cei prezenți făcuseră o treabă mult mai bună decît ar fi putut-o realiza ea. Laboratoarele, după opinia ei, încercaseră totul. Și atunci, se mai întrebă încă o dată, ce Dumnezeu căuta ea aici, prefăcîndu-se că se joacă de-a expertul!

Ea reveni la paginile de început ale dosarului și citi pasajul intitulat «anamneza». Și imediat o

străfulgeră o idee. Cu șase săptămîni înainte de apariția simptomelor, dr. Richter participase la un congres de oftalmologie la Nairobi, în Kenya.

Își continuă lectura care-i stimulase curiozitatea. O săptămîna înainte de a se îmbolnăvi, dr. Richter asistase și la un congres de chirurgie a pleoapelor, la San Diego. Două zile înainte de spitalizare fusese mușcat de un *cercopitheceus aethiops*. Marissa îi arătă textul doctorului Navarre.

– Este o specie de maimuță, spuse el. Dr. Richter o ținea mereu în laborator pentru că cerceta herpesul ocular.

Marissa reținu acest aspect. Apoi ea privi rezultatele de laborator și notă că pacientul avea un număr ridicat de globule albe, o viteză de sedimentare și o rată a trombocitelor slabă. Alte rezultate au evidențiat și o proastă funcționare a ficatului și rinichilor. Chiar și electrocardiograma manifesta anumite anomalii. Acest om era foarte grav bolnav. Marissa puse dosarul pe etajeră.

– Sînteți gata? întrebă dr. Navarre.

Marissa îi făcu semn că da, deși ar fi preferat să nu vadă încă bolnavul. Ea nu avea vise mari și nu spera să găsească un simptom clinic semnificativ, neglijat pînă acum, care ar fi putut să-i ofere cheia misterului. A vedea bolnavii acum era cinema pur, și din nefericire, era extrem de periculos. Așa încît îl urmă pe dr. Navarre cu multă reticență.

Intrară în camera serviciului de îngrijire intensivă, plină de mașini electronice, complicate. Pacienții, adevărate victime, erau imobili între firele și tuburile de plastic, în mirosul de alcool și al zgomotelor aparatelor de respirat și al stimulatoarelor cardiace. Peste tot se simțea tensiunea obișnuită a infirmierelor care lucrau.

– L-am pus pe dr. Richter într-o cameră specială, spuse Navarre oprindu-se în fața unei uși închise.

În stînga ușii, era un geam de sticlă prin care Marissa putea observa bolnavul din cealaltă cameră. Ca și ceilalți internați, acest pacient se afla sub o mulțime de flacoane cu care comunica intravenos. În spatele său un tub catodic înregistra în permanență electrocardiograma pe ecran.

– Cred că doriți să vă îmbrăcați cu un halat și să vă puneți o mască, îi spuse Navarre. Noi luăm măsuri de precauție cu toți bolnavii din motive evidente.

– Bineînțeles, spuse Marissa încercînd să-și ascundă neliniștea.

Dacă ar fi putut, s-ar fi ascuns într-o bulă de plastic. Își îmbrăcă halatul, își puse o bonetă, o mască și mănușile de cauciuc în același timp cu dr. Navarre.

Fără a-și da seama, respirația Marissei se acceleră în timp ce privea pacientul, despre care se putea spune că în curînd «va da colțul». Acesta avea tenul de culoarea cenușii, ochii goi, pielea

flască. Pe de altă parte, avea o contuzie pe obrazul drept, buzele uscate, și o crustă de sînge pe dinții din față.

Marissa privi abătută pacientul, căci nu știa ce ar putea face pentru el. În același timp își dădu seama că dr. Navarre îi urmărește fiecare mișcare. Pleoapele lui Richter se ridicară lent și Marissa observă cîteva șuvițe de sînge pe albul ochilor.

– Mi-e rău, recunoscu dr. Richter, cu o voce răgușită și înceată.

– Este adevărat că ați fost în Africa în urmă cu o lună? îl întrebă ea.

– Sînt deja șase săptămîni de atunci, spuse dr. Richter.

Ea fu obligată să se aplece pentru a-l auzi și îl asculta cu inima strînsă.

– Ați avut contacte cu diferite animale? întrebă Marissa.

– Nu, spuse Richter după o mică pauză. Am văzut multe, dar nu am atins nici un specimen.

– Ați vizitat bolnavi?

Dr. Richter făcu semn că nu. Se vedea că îi venea greu să vorbească. Marissa se ridică și arătă vînătaia de sub ochiul drept al pacientului:

– Nu aveți idee ce ar putea fi? îl întrebă ea pe dr. Navarre.

– Ba da, spuse el. Dr. Richter a fost agresat cu două zile înainte de a se îmbolnăvi. S-a rănit la obraz cînd a fost trîntit la pămînt.

– Bietul om, spuse Marissa și simți fața crispîndu-i-se în fața durerii doctorului Richter.

Apoi, un minut mai tîrziu, ea spuse:

– Cred că pentru astăzi am văzut destul.

Chiar în fața ușii care dădea spre camera serviciului de îngrijire intensivă era suspendat un sac mare de plastic. Marissa și Dr. Navarre își scoaseră hainele izolante și le înapoiară apoi la etajul patru, infirmierelor. Marissa își spălă apoi de zor mîinile în lavabou, fără a încerca să se oprească.

– Și maimuța care l-a mușcat pe dr. Richter? întrebă ea.

– O ținem în carantină, spuse Navarre. I-am făcut și ei toate testele posibile. Pare să fie foarte sănătoasă.

Aparent ei se gîndiseră la tot. Marissa ceru din nou dosarul doctorului Richter pentru a vedea dacă se notase și hemoragia țesutului conjunctiv. Remarcă prezența acestei constatări.

Ea respiră profund și-l privi pe dr. Navarre, care aștepta cu nerăbdare reacția ei.

– Am mult de lucru la aceste dosare, spuse ea, nimic altceva.

Brusc își aminti că citise cîteva lucruri despre un tip de boală numită «febra hemoragică virală». Foarte rară, dar mortală, venea din Africa în cele mai multe din cazuri. În speranța că ar putea adăuga ceva diagnosticelor provizorii deja puse de clinicieni, ea semnală această posibilitate.

– Este o ipoteză care a fost deja formulată, îi spuse Navarre. Este și unul din motivele pentru care am apelat atît de rapid la CDC.

Marissa se gîndi acum la dictonul medical care spunea că atunci cînd aștepți copite trebuie să te gîndești la cai și nu la zebre. Ipoteza sa cu zebrele nu și nu...

Spre marea sa ușurare, dr. Navarre fu chemat pentru o urgență.

– Scuzați-mă, spuse el. Trebuie să plec. Pot să vă mai ajut cu ceva?

– Cred că ar trebui să îmbunătățim izolarea pacienților. Dumneavoastră i-ați transferat pe toți în același segment al spitalului. Dar cred că acești bolnavi ar trebui să stea într-o aripă complet izolată, cu infirmiere special instruite, cel puțin pînă vom avea o idee despre modul de transmitere al bolii.

Dr. Navarre o privi pe Marissa și pentru cîteva secunde ea se întrebă oare ce gîndește el.

Apoi medicul spuse:

– Aveți absolută dreptate.

Marissa duse cele șapte dosare într-o cămăruță situată în spatele sălii infirmierelor. Acolo le citi pe toate și constată că pe lîngă dr. Richter încă patru femei și doi bărbați sînt atinși de aceeași maladie. Trebuie să fi avut toți un oarecare contact între ei sau poate au fost toți expuși aceleiași surse de contaminare. Marissa se gîndi că trebuie să strîngă mai multe informații despre boală

și pacienți pe care să le trimită apoi la Atlanta.

Revenind la dosarul doctorului Richter, Marissa îl citi de la un capăt la altul și înțelese însemnările făcute de infirmiere. Pe o pagină separată a carnetului său, ea notă fiecare detaliu care i se părea semnificativ și mai ales faptul că vomase sînge. Asta nu prea aducea a gripă. Tot lucrînd, gîndurile Marissei reveneau de fiecare dată la sejurul doctorului Richter în Africa. Asta devenea cu atît mai semnificativ cu cît o perioadă de incubație a bolii mai scurtă de o lună de zile nu putea explica aceste simptome, cu atît mai puțin că nu era vorba de malarie. Este adevărat că sînt boli determinate de viruși asemănători celui care declanșează SIDA, cu perioade de incubație destul de mare, dar totuși SIDA nu este o maladie infecțioasă acută. Perioada de incubație a unei boli infecțioase acute este în general o săptămînă sau cîteva zile. Marissa citi cu atenție toate dosarele, notînd tot ce ținea de vîrstă, sex, mod de viață, meserie și mediu. Completă aceste informații pe foi separate pentru fiecare pacient în parte. Înțelese, astfel, foarte repede că bolnavii erau persoane foarte diferite între ele. În afară de dr. Richter, se mai îmbolnăviseră o secretară de la serviciul de arhive medicale al clinicii Richter, doi manageri, un instalator, un agent de asigurări și un agent imobiliar. Șansa de a le găsi puncte comune este foarte slabă și de aceea Marissa se gîndi că

poate au intrat toți în contact cu sursa generatoare.

Citirea acestor dosare îi relevă Marissei și un fel de tablou clinic al bolii. Aparent, ea debuta brusc, cu dureri groaznice de cap, dureri musculare și o puternică febră. Apoi toți pacienții suferiseră mai mult sau mai puțin de dureri abdominale, diaree, stări de vomă, dureri de gît și în piept. Marissa se cutremură gîndindu-se că poate și este expusă la această boală.

Ea își frecă ochii. O dureau din cauza lipsei de somn. Trebuia să meargă să vadă și ceilalți bolnavi, chiar dacă nu-i prea convenea. Dosarele prezentau numeroase goluri, în special asupra activității fiecărui pacient în zilele imediat precedente simptomelor bolii.

Ea începu cu secretara medicală, care se afla în camera ceà mai apropiată de rezerva doctorului Richter, apoi trecu sistematic de la un bolnav la altul. Toți pacienții se aflau într-o stare atît de gravă încît nu puteau vorbi. În timpul scurtelor interogatorii, Marissa încercă să afle dacă bolnavii s-au cunoscut între ei. Răspunsurile erau toate negative, cu excepția faptului că toți îl cunoscuseră pe dr. Richter. Deci, doctorul ar fi putut propaga chiar el boala, mai ales că în mod cert cu secretara de la arhive sigur a avut contact. Marissa ceru personalului de gardă dosarele cu consultațiile externe ale pacienților. În timp ce aștepta, dr. Navarre o strigă:

– Veşti proaste, îi spuse. Avem un alt bolnav. Lucrează aici, în laborator. Acum se află în sala de urgenţe. Puteţi să coborîţi?

– Este izolat?

– Atît cît s-a putut face jos, îi spuse Navarre. Îi pregătim deja o rezervă a lui la etajul patru. De altfel acolo, la etajul patru vom crea o aripă izolată unde îi vom transfera pe toţi. Speram cît mai repede.

– Cu cît va fi mai rapid cu atît mai bine, zise Marissa. Pentru moment, ne vom ocupa de acest caz, dar mai tîrziu aş vrea să verific toate examenele de laborator.

– Nu am nici o obiecţie, spuse Navarre. Mergeţi să-l vedeţi pe băiat?

– Bineînţeles, spuse Marissa.

În timp ce se îndreptă spre sala de urgenţe se gîndi cu îngrijorare că se află în faţa unui început de gravă epidemie. Pentru tehnicianul de laborator erau două posibilităţi, ambele îngrijorătoare. El ar fi putut contacta boala la fel ca şi ceilalţi, adică de la sursa acestui virus mortal ce bîntuia clinica Richter sau ar fi putut fi expus unui agent patogen în timpul utilizării a diferite obiecte contaminate anterior de vreunul din pacienţi.

Personalul de urgenţă izolase noul bolnav în una din rezervele psihiatrice. Pe uşă era aplicată inscripţia: «Intrarea interzisă». Marissa privi dosarul tehnicianului. Avea 24 de ani şi se numea Alan Moyers. Avea 40 de grade temperatură.

Marissa își strînse hainele de protecție și intră în cămăruța, unde bolnavul o privi cu ochi ficși.

– Mi s-a spus că nu vă simțiți prea bine, zise Marissa.

– Într-adevăr, mă simt de parcă aș fi fost călcat de un camion, zise Alan. Niciodată nu m-am simțit atît de rău, nici măcar anul trecut cînd am contactat o gripă severă.

– Care a fost primul simptom pe care l-ați remarcat?

– Durerea de cap, spuse Alan.

El se lovi ușor cu mîna pe frunte.

– Aici mă doare. Este îngrozitor. Nu puteți să îmi dați ceva să-mi treacă durerea?

– Aveți frisoane?

– Da, au început chiar odată cu durerile de cap.

– Vi s-a întîmplat ceva anormal în laborator acum o săptămînă sau mai puțin de-o săptămînă?

– În ce sens? întrebă Alan în timp ce închise ochii. Am cîștigat la poker.

– Nu mă gîndeam la ceva de ordin profesional. Nu ați fost mușcat de vreun animal?

– Nu. Nu mă ocup niciodată de animale.

– L-ați cunoscut pe dr. Richter?

– Bineînțeles. Toată lumea îl cunoaște pe dr. Richter. Ah! îmi amintesc ceva. M-am înțepat într-o zi, în timp ce făceam analiza unor probe de sînge. Așa ceva nu mi s-a mai întîmplat nicio-

dată.

– Vă amintiți numele bolnavului care era trecut pe flacon?

– Nu. Tot ce îmi amintesc este că bolnavul nu avea Sida. Știu asta sigur pentru că m-am speriat și am consultat imediat diagnosticul pacientului.

– Și ce era...?

– Flaconul nu era însemnat.

Cînd este vorba de Sida, flacoanele sînt marcate. Deci nu am Sida, nu?

– Nu, Alan, nu sînteți bolnav de Sida, spuse Marissa.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, zise Alan.

Nici nu știți ce frică mi-a fost atunci.

Marissa plecă să-l caute pe dr. Navarre, dar acesta era ocupat cu un bolnav care tocmai suferise un atac de inimă. Marissa îi ceru infirmierei să-i spună doctorului că o poate găsi la etajul al IV-lea. Întorcîndu-se spre lift, Marissa încercă să-și clarifice ideile pentru a le comunica dr. Dubchek. Deodată simți că cineva o trage de braț și se întoarce.

– Scuzați-mă îi spuse un bărbat cu barbă, care purta o pereche de ochelari cu ramă metalică. Dumneavoastră sînteți dr. Blumenthal, de la CDC?

Mirată că fusese recunoscută Marissa îl privi întrebătoare pe bărbatul care-i blocase intrarea în ascensor

– Eu sînt Clarence Herns, de la ziarul «Los

Angeles Times», soția mea lucrează în garda de noapte în serviciul de îngrijire intensivă. Ea mi-a spus că ați venit să-i vedeți pe dr. Richter. Îmi puteți spune ce are?

– Nimeni nu știe.

– Este grav?

– Cred că nevasta dumneavoastră v-ar putea răspunde la această întrebare mai bine decît mine?

– Ea zice că e pe moarte și mai sînt încă șase cazuri asemănătoare, printre care se află și o secretară de la serviciul de arhive medicale. După părerea mea asta seamănă a un început de epidemie.

– Nu sînt sigură că «epidemie» este cuvîntul cel mai potrivit. Este posibil să mai avem un caz nou astăzi, dar acesta este deja singurul în ultimile două zile. Sperăm să fie și ultimul, dar cine știe?

– Ceea ce spuneți este totuși îngrijorător, zise ziaristul.

– Este adevărat, spuse Marissa. Dar acum nu am prea mult timp la dispoziție pentru a discuta cu dumneavoastră această problemă. Sînt foarte ocupată.

Ea îl respinse apoi ușor pe domnul Herns și luă liftul. Intră în cămăruța din spatele infirmieriei, la etajul patru. Reuși să ia legătura cu Dubchek prin PCV. Era ora trei fără un sfert la Atlanta și era sigură că șeful ei se afla la Centru. Îl auzi imediat

la celălalt capăt al firului.

– Ei, cum a fost în prima zi de misiune? întrebă el.

– Destul de dur, spuse Marissa.

Ea descrie apoi, cît putu de succint cele șapte cazuri pe care le-a văzut, recunoscînd în același timp că nu știe nimic în plus față de medicii de la clinică.

– Nu trebuie să vă neliniștiți, spuse Dubchek. Nu uitați că epidemiologia privește lucrurile altfel decît clinicianul, în sensul că aceiași indici pot avea semnificații diferite. Clinicianul tratează fiecare caz în parte, pe cînd noi trebuie să avem în vedere ansamblul. Vorbiți-mi despre boală.

Marissa descrise simptomul clinic în timp ce-și privea notițele din bloc-notes. Își dădu seama că Dubchek se interesa în special de faptul că doi dintre bolnavi vomaseră sînge, că un altul avusese diaree cu sînge și că trei dintre pacienți au suferit hemoragii oculare. Cînd Marissa îi spuse că dr. Richter fusese la un congres de oftalmologie în Africa, Dubchek exclamă:

– Știți ce mi-ați descris?

– Nu prea, recunoscu Marissa.

Acesta era un vechi truc al studentului la medicină: să încerci să rămîi pe poziție neutră fără a fi ridicol.

– Este vorba despre febra hemoragică virală, spuse Dubchek... Și dacă vine din Africa este vorba de febra Lhassa sau poate Marburg ori

chiar Ebola. Doamne Dumnezeule!

– Păi Richter a fost în urmă cu șase săptămîni în Africa!

– La dracu? spuse Dubchek plin de nervi. Cea mai lungă perioadă de incubație pentru această maladie este în jur de cinzeci de zile, sînt suficiente și patruzeci, iar uneori douăzeci de zile, susțin anumiți medici.

– Doctorul a fost mușcat și de o maimuță cu două zile înainte de a se îmbolnăvi, mai spuse Marissa.

– Nu, este prea scurtă perioada de incubație. Sînt necesare minim cinci zile. Unde este maimuța acum?

– În carantină, zise Marissa.

– Bine.

Ar trebui să nu se apropie nimeni de acest animal, mai ales dacă moare. O să testăm totuși maimuța pentru virus. Dacă este și ea atinsă de maladie va prezenta virusul Marburg. Oricum, această boală are aspectul unei febre hemoragice și pînă la proba contrară va trebui s-o numim astfel. Mai ales că a apărut pe neașteptate și nu există încă un vaccin sau un tratament adecvat.

– Și în ce privește rata mortalității? întrebă Marissa.

– Ridicată. Spune-mi dr. Richter nu are o erupție cutanată?

Marissa nu-și mai amintea:

– Am să verific.

– Primul lucru pe care vi-l cer este să luați probe de sînge, eșantioane de urină, extracții din gît de la toți cei șapte pacienți pentru a alcătui o cultură de viruși pe care să o trimiteți apoi urgent la CDC. Vă sugerez să folosiți serviciul poștal Delta, căci este cel mai rapid. Aș vrea să recoltați dumneavoastră probele de sînge așa că aveți grijă. Să fiți foarte atentă. Dacă puteți luați o probă de sînge și de la maimuță. Să introduceți extracțiile în zăpadă carbonică înainte de a ni le expedia.

– Astăzi am văzut un pacient care ar putea fi încă o victimă a acestei boli, spuse Marissa. Lucra tehnician în laboratorul clinicii.

– Tratați-l pe el ca și pe ceilalți, zise Dubchek. Se pare că treaba devine din ce în ce mai gravă. Asigurați-vă că bolnavii sînt total izolați și că infirmierele de gardă îi veghează în permanență. Și spuneți conducerii clinicii să nu mai facă nici un examen de laborator pînă nu sosesc eu.

– S-a făcut, spuse Marissa. Dar cînd veniți?

– Mai durează puțin, pînă pregătim laboratorul mobil Vickers. Între timp, pînă ajung eu, încercați să puneți în carantină pe toți cei care au avut relații cu bolnavii și căutați să luați legătura și cu organizatorii congresului de oftalmologie din Africa, ca să vedeți dacă și alți participanți s-au îmbolnăvit. Ah! Încă ceva. Nu spuneți nimic presei. Cu toată publicitatea care se va face vis-à-vis de Sida, cred că opinia publică nu ar mai putea suporta vestea unei alte maladii virale

mortale. Mai mult chiar, se poate naște o panică generală. Și dumneavoastră Marissa să purtați întotdeauna costumul izolant și de asemenea să vă puneți ochelarii cînd mergeți să vizitați pacienții. Cred că veți găsi ochelari la serviciul de patologie. Eu am să fac tot posibilul să ajung acolo cît mai curînd.

Închizînd telefonul, Marissa fu încercată cîteva clipe de angoasă. Se întrebă dacă nu se expuse deja virusului distrugător. Apoi se îngrijoră gîndindu-se la cele ce discutase cu Clarence Herns, de la «Los Angeles Times». Dar acum ce mai putea face. Ce a fost, a fost. Era foarte încîntată că dr. Dubchek va veni aici. De fapt se gîndise încă de cînd ajunse în Los Angeles că toată povestea asta o va copleși. După ce trimise după dr. Navarre, Marissa cerea unei infirmiere să o ajute în pregătirea materialului necesar recoltării unor probe de sînge. Marissa îi ceru flacoane cu anticoagulant, sacuri de plastic și hipoclorit de sodiu pentru a dezinfecta exteriorul sacurilor. Mai avu nevoie de flacoane pentru urină și de spatule pentru extracții. Apoi ea mai ceru de la microlaborator să-i trimită flacoane pentru virus, ambalaje pentru transport și niște zăpadă carbonică. Cînd sosi dr. Navarre îi transmise cererile doctorului Dubchek în legătură cu garda permanentă a bolnavilor și cu stoparea examenelor de laborator pînă la venirea lui. Ea mai adăugă că ar dori să discute și un plan de punere în carantină sis-

tematică a celor care ar fi putut avea eventuale contacte cu virusul. Tot acum, dr. Navarre află cu surprindere că această boală are legături atît de strînse cu febra hemoragică.

Urmînd sfatul lui Dubchek, Marissa își luă o pereche de ochelari de la departamentul patologic. Niciodată nu s-ar fi gîndit că riscă să fie contaminată și prin intermediul ochilor, dar recunoscu în sinea ei că pleoapele au o mucoasă la fel de vulnerabilă la virus că și mucoasa nazală. Imediat fu echipată complet, cu bască, ochelari, mască, halat, mănuși ea merse din nou în rezerva doctorului Richter pentru a-i lua extracții.

Mai întîi îl examină să vadă dacă prezintă o erupție cutanală. Nu avea nimic pe brațe, dar Marissa descoperi o mică placă roșie pe coapsa dreaptă. Apoi, îi deschise cămașa de spital și descoperi o erupție ușoară, clară și puțin în relief ce se întindea pe tot pieptul, exact cum prevăzuse dr. Dubchek, constată Marissa cu respect.

Ea începu prin a-i recolta sînge, apoi umplu flaconul pentru urină cu ajutorul unei sonde urinare. După ce sigilă cele două flacoane, le șterse cu hipoclorit de sodiu și le introduse într-un sac. Apoi după ce dezinfectă și al doilea sac, părăsi încăperea.

După ce își verifică ținuta izolantă, Marissa intră la al doilea pacient, secretara medicală, pe nume Helen Townsend. Marissa repetă aceleași procese ca și în rezerva doctorului Richter. De aseme-

nea, constată că și Helen avea o ușoară erupție cutanală pe piept, în schimb nu prezenta alte pete roșii pe corp. Ea părea a fi mai puțin bolnavă decît Richter, dar la fel ca și ceilalți pacienți, ea se simțea prea rău pentru a-i pune Marissei întrebări în legătură cu recoltările și extracțiile care le făcea. Singur, Alan Moyers, reuși să-și adune destulă forță pentru a rezista puțin în timp ce Marissa își făcea treaba. La început el refuzase recoltarea de sînge, cerînd mai întîi să i se spună diagnosticul. Era îngrozit. Cînd Marissa îi zise adevărul, și anume că nu știe ce are și că sînt necesare aceste probe pentru a-i depista maladia, sfîrși prin a se supune.

În ce privește maimuța, Marissa nu reuși să-i recolteze sînge. Gardianul animalelor lipsise toată ziua și ea nu dorea să aibă singură de-a face cu maimuța. Animalul se prezentă bine, dar nu părea deloc amabil: el își balansa picioarele deasupra Marissei în timp ce trăgea de grilajul cuștii.

După ce termină de ambalat și cînd se convinse că totul este în siguranță și că nici măcar gazul zăpezii carbonice nu poate penetra în eșantion, se urcă în mașină, merse pînă la aeroport, de unde expedie coletele spre Atlanta.

Cînd se întoarse spre clinica Richter, Marissa se opri puțin și pe la bibliotecă unde găsi cîteva manuale ce conțineau și capitole despre maladiile virale. Parcurse în grabă textele referitoare la

febra din Lhassa și la virușii Marburg și Ebola. Abia acum înțelesese reacția lui Dubchek la telefon: acești virusi erau cunoscuți drept cei mai periculoși.

Ajungînd la etajul al patrulea al clinicii, Marissa descoperi că cei opt pacienți au fost izolați într-o aripă separată și că dosarele de consultații exterioare pe care le ceruse sosiseră. Marissa trimise din nou după dr. Navarre și apoi începu să studieze dosarele.

Primul fu cel al lui Harold Stevens, agent imobiliar. Ea privi sfîrșitul dosarului și descoperi că ultima sa consultație externă fusese făcută de către dr. Richter. Harold Stevens suferea de un glaucom cronic cu unghi deschis și venea la consultațiile doctorului Richter în mod regulat. Ultima vizită fusese în 15 ianuarie, deci cu patru zile înainte de internarea sa.

Marissa privi apoi ultima mențiune de pe fiecare dosar. Toți pacienții fuseseră consultați de dr. Richter pe 15 sau 16 ianuarie. Toți cu excepția Helenei Townsend, secretara de la arhive medicale și a lui Alan, tehnicianul de laborator. Ultima mențiune de consultație externă în dosarul doamnei Townsend era vizita la un obstretico-ginecolog pentru o cistită. Alan fusese consultat anul trecut de un ortopedist pentru o entorsă în urma unui meci de baschet cu echipa spitalului. Cu excepția secretarei medicale și a tehnicianului de laborator, toți ceilalți pacienți au

avut drept sursă a îmbolnăvirii pe dr. Richter. Asta înseamnă că el a consultat pe cei cinci pacienți cînd deja avea anumite simptome ale maladiei.

Marissa putea explica apariția bolii la tehnician în urma înțepării cu un ac contaminat, în schimb nu reușea să înțeleagă cauza îmbolnăvirii secretarei Helen Townsend. În aceste condiții Marissa se gîndi că Helen îl întîlnise pe Richter mai la începutul săptămînii. Boala sa nu a început deci în 48 de ore după ce s-a declanșat cea a doctorului. Deci, s-ar fi putut ca medicul Richter să-și fi petrecut mai mult timp la serviciul de arhivă la începutul săptămînii.

Gîndurile Marissei fură întrerupte de un funcționar al administrației. Dr. Navarre îl trimisese să o anunțe pe Marissa că este așteptată în sala de conferințe a spitalului.

Revenind în încăperea de unde plecase dimineață, se gîndi că fusese o zi a naibii de lungă. Se simțea epuizată cînd dr. Navarre deschise ușa și îi prezentă persoana de față, pe William Richter, fratele doctorului Richter.

– Doresc să vă mulțumesc personal că ați venit, spuse William.

Purta un costum raiat impecabil, dar fața sa trăda lipsa somnului.

– Dr. Navarre mi-a vorbit despre diagnosticul provizoriu pe care l-ați dat în cazul fratelui meu. Pot să vă asigur că vom sprijini din tot sufletul și

cu toate mijloacele noastre pentru a putea stopa extinderea bolii. Dar în același timp ne gîndim și la consecințele dezastruoase pe care le-ar putea avea această clinică pentru noi. Cred că și dumneavoastră veți fi de acord cu noi că lipsa publicității, în aceste circumstanțe, este cea mai bună reclamă.

Marissa se simți puțin scandalizată, căci deși erau atîtea vieți în joc, și Dubchek îi spusese aceleași lucruri.

– Înțeleg neliniștea dumneavoastră, îi spuse ea amintindu-și jenată că deja vorbise cu un ziarist. Oricum vom întări măsurile de carantină.

Marissa începu să-i spună despre intenția de a contacta persoanele care au avut relații apropiate cu bolnavii. De fapt, era vorba de a strînge informații despre indivizi care au avut relații primare și secundare cu pacienții. Contactele primare se refereau la persoanele care au avut relații foarte apropiate cu bolnavii, în timp ce contactele secundare aveau în vedere persoanele care au avut relații cu cele încadrate în rîndul pesoanelor cu contacte primare.

– Dar în acest caz, exclamă dr. Navarre, este vorba de mii de oameni.

– Din nefericire da, zise Marissa. Vom avea nevoie de tot personalul disponibil de la clinică. Vom face, de asemenea, apel și la resursele serviciului sănătății statului.

– Noi vă vom pune la dispoziție tot personalul

disponibil, o asigură domnul Richter. Dar aș dori ca asta să rămînă «între noi». Și, nu credeți că ar fi mai bine să așteptăm pînă vom ști diagnosticul?

– Dacă vom aștepta, s-ar putea să fie prea tîrziu, zise Marissa. Vom putea oricînd să ridicăm carantina dacă nu va mai fi necesară.

– Da, dar nu vom putea ascunde asta presei, bombăni domnul Richter.

– Sincer vorbind, spuse Marissa, cred că presa ar putea juca un rol util în problema asta, în sensul că m-ar putea ajuta în depistarea persoanelor care au avut contacte cu bolnavii. Trebuie să anunțăm cît mai rapid persoanele care au avut relații primare cu pacienții să rămînă izolați cel puțin o săptămînă și să-și verifice temperatura de cel puțin două ori pe zi. Dacă vor avea peste 38 de grade, atunci să se prezinte de urgență la clinică. Cei ce au avut contacte secundare își pot desfășura normal viața, dar vor trebui să-și controleze temperatura o dată pe zi.

Marissa se ridică spunînd:

– Cînd va sosi domnul dr. Dubchek poate el va avea alte idei. Dar ceea ce v-am spus pînă acum face parte din sistemul obișnuit practicat de CDC. Rolul meu este, oricum, cel de a depista originea virusului.

Marissa părăsi sala de conferințe, lăsînd în urmă doi bărbați stupefiați. Ea trecu din clădirea spitalului în cea a clinicii și întrebă unde se află biroul doctorului Richter. Află că se găsește la

etajul întîi. Ușa era închisă, dar nu cu cheia. Marissa o deschise și intră. Secretara doctorului se afla în spatele biroului ei. Se părea că nu aștepta vizite, întrucît își stinse în grabă țigara și ascunsese cenușa într-un sertar.

– Ce doriți? întrebă ea.

Trebuia să fie o femeie în jur de cinzeci de ani, cu părul aproape în totalitate gri. Ecusonul de pe halat indica numele: domnișoara Cavanagh. Purta o pereche de ochelari, așezați pe vîrful nasului, ale cărei rame erau unite printr-un lanț ce-i înconjura gîtul.

Marissa se prezentă și spuse:

– Important este că vreau să descopăr cum a contactat doctorul această boală. Este deci, necesar să încerc să refac munca pe care a depus-o doctorul în ultimele două săptămîni. M-ați putea ajuta? Doresc s-o întreb și pe soția sa același lucru.

– Da, vă ofer tot sprijinul meu, zise domnișoara Cavanagh.

– Vă amintiți, cumva, de ceva neobișnuit?

– În ce sens? întrebă oarecum indiferentă domnișoară Cavanagh.

– O mușcătură de maimuță, spre exemplu, sau o agresiune în parcare, răspunse Marissa pe un ton sec.

– Da, ambele lucruri s-au întîmplat.

– Știu, spuse Marissa. Aș vrea să aflu alte chestii neobișnuite, diferite.

– Nu-mi amintesc nimic deocamdată. Ah! Ar mai fi ceva. Un acroșaj al mașinii sale.

– Ah! Vedeți că știți. Lucruri de acest gen mă interesează, spuse Marissa pe un ton încurajator. Mai gîndiți-vă. Ah, și încă ceva, dumneavoastră v-ați ocupat de călătoria doctorului la congresul medical din Africa?

– Da.

– Și de cel de la San Diego?

– Bineînțeles.

– Aș dori numerele de telefoane ale organizatorilor. V-aș fi recunoscătoare dacă le-ați găsi, Apoi, aș mai vrea o listă cu toți pacienții pe care doctorul i-a consultat în ultimele două săptămîni înainte de a se îmbolnăvi. Și o ultimă chestiune: o cunoști pe Helen Townsend?

Domnișoara Cavanagh își ridică ochelarii de pe nas și-i lăsă să atîrne la gît. Apoi, întrebă:

– Suferă și ea de aceeași boală ca dr. Richter?

– Noi credem că da, zise Marissa în timp ce privea cu atenție fața secretarei.

Era sigur că secretara știa ceva despre Helen Townsend, dar nu era dispusă să vorbească. Continua să se joace cu tastele de la mașina de scris.

– Helen Townsend era pacienta doctorului Richter? insistă Marissa.

Domnișoara Cavanagh își ridică privirea.

– Nu. Era amanta lui. Eu i-am spus doctorului să fie atent. Dar el nu m-a ascultat și acum cred

că ea i-a transmis boala asta oribilă. Făcea mai bine dacă mă asculta.

– Credeți că doctorul a vizitat-o înainte să se îmbolnăvească?

– Da. L-am urmărit.

Marissa o privi pe domnișoara Cavanagh. Nu Helen Townsend îi transmisese boala doctorului Richter, ci invers. Dar nu spuse nimic. Toate la timpul lor. Își dădu seama acum că toate cauzele conduceau la dr. Richter. Din punct de vedere epidemiologic era foarte important. Asta însemna, de fapt, că dr. Richter fusese primul caz și că doar el singur a fost expus sursei virusului acesta, necunoscut. Își spuse că acum era și mai necesar să reconstituie activitatea doctorului din ultimul timp. Chiar și cele mai mici detalii ar putea fi importante.

Marissa îi ceru domnișoara Cavanagh să se gîndească la cele mai interesante evenimente din ultimele două săptămîni în legătură cu activitatea doctorului Richter. Îi spuse că va reveni, căci acum trebuia să se întoarcă în spital.

– Aș putea să vă pun o întrebare? încercă timid domnișoara Cavanagh.

– Desigur, spuse Marissa, aflată deja pe punctul de a deschide ușa.

– E posibil să am și eu această boală?

Marissa avusese de gînd să ocolească acest subiect pentru a nu o neliniști. Dar fiind secretara lui, intră în categoria persoanelor care au avut

contact primar cu medicul. Deci, trebuia prevenită.

– Este posibil, răspunse Marissa. Tocmai voiam să vă spun că ar trebui să vă reduceți numărul de ore de muncă timp de o săptămînă. De asemenea, vă rog să vă controlați temperatura de două ori pe zi. Dar, personal, cred că totul va fi bine pentru dumneavoastră, întrucît a trecut deja ceva timp și nu prezentați încă nici un simptom.

Întorcîndu-se la spital, Marissa se gîndi că de cînd venise, teama și oboseala îi crescuseră considerabil. Avea atît de multe de făcut. Trebuia să studieze în profunzime dosarele medicale. De asemenea, trebuia să ia legătura și cu soția doctorului Richter. Cu ajutorul secretarei și al soției, ea spera să reușească să reconstituie cu destulă precizie activitatea doctorului în ultimele două săptămîni ce au precedat îmbolnăvirea.

În timp ce se întorcea la etajul patru, Marissa îl întîlni pe dr. Navarre. Și el era la fel de obosit ca și ea.

– Starea doctorului Richter s-a agravat, îi spuse. Sîngerează peste tot: în orificiile lăsate de injecții, la nivelul gingiei și al tubului digestiv. A avut și un blocaj renal, care i-a scăzut mult presiunea sanguină. I s-a făcut transfuzie de sînge, dar fără nici un rezultat și ce-i mai grav este că nu avem nici o idee de cum am putea interveni mai eficient.

– Care este situația lui Helen Townsend? întrebă Marissa.

– Nici starea ei nu-i prea bună, zise dr. Navarre. A început și ea să aibă hemoragii.

Navarre se așează greoi. Marissa ezită un moment înainte de a lua receptorul telefonului. Apoi, ceru prin PVC Atlanta, sperînd totuși că dr. Dubchek să fie plecat deja în drum spre Los Angeles. Din păcate, el încă nu plecase și ea îl auzi imediat la celălalt capăt al firului.

– Lucrurile merg foarte prost, îi spuse Marissa. Doi dintre pacienți prezintă semne de hemoragii severe. Din punct de vedere clinic, asta demonstrează tot mai mult că este vorba de febră hemoragică virală. Și în plus, nimeni nu știe cum ar putea interveni mai eficient.

– Într-adevăr nu prea ai ce face, zise Dubchek. Puteți încerca cu heparină asociată cu un tratament de susținere. Asta ar fi tot. Cînd se pune un diagnostic specific, se poate utiliza și serum hyperimmum. Pe de altă parte, am primit eșantioanele, iar Tad chiar s-a apucat să le studieze.

– Cînd credeți că veți putea veni aici? întrebă Marissa.

– Curînd, zise Dubchek. Laboratorul automatic Vickers este aproape gata.

* * *

Marissa se trezi brusc. Din fericire, nu intrase

nimeni în cămăruța din spatele înfirmeriei. Își privi ceasul. Era ora zece și un sfert seara.

Cînd se ridică în picioare. simți un fel de amețeală. O durea capul și puțin gîtul. Speriată, se rugă, ca aceste simptome să fie cauzate de oboseală și nu de febra hemoragică virală. A avut o seară îngrozitoare cu puține cazuri noi, urgente, în care pacienții se plîngeau toți de dureri de cap, temperatură ridicată și stări de vomă. Unul din ei avusese deja semn de hemoragie. Acești bolnavi erau membri ai familiei victimelor precedente, ceea ce-i dovedi încă o dată Marissei necesitatea unei carantine riguroase. Virusul era deja la a treia sa generație. Strînsese din nou eșantioane de virus pe care la trimisese la Atlanta cu un avion poștal de noapte.

Ea își mărturisi că se află la capătul puterilor și se hotărî să se întoarcă la hotel. Chiar cînd se decise să plece, o infirmieră o anunță că soția doctorului Richter dorește să o vadă. Era așteptată în sala pentru vizitatori.

Agreabilă, elegantă, Anna Richter nu avea încă patruzeci de ani. Ea o asigură pe Marissa că va face tot posibilul pentru a o ajuta să reconstituie evenimentele care o interesau. Dar se arătă extrem de îngrijorată, nu numai pentru starea soțului ei, cît mai ales pentru cei doi copii ai lor.

Marissa ezită să insiste asupra detaliilor.

Doamna Richter îi promise că-i va furniza informațiile complexe a doua zi. Dr. Blumenthal o conduse apoi pînă la BMW-ul doctorului. Apoi se sui în propria-i mașină și se întoarse la Motelul Tropic, scufundîndu-se în patul său.

Capitolul 3

22 ianuarie 1986

A doua zi, cînd ajunse la clinică, Marissa fu surprinsă văzînd în fața spitalului mai multe camioane ale televiziunii, ale căror antene se înălțau spre cerul dimineții. Cînd încercă să intre în parcare, ea fu oprită de un ofițer de poliție, care-i examină legitimația de la CDC.

– Știți aici este carantină, îi explică el.

Apoi o sfătui să intre în clinică pe ușa principală a spitalului, adică pe acolo unde erau parcate camioanele televiziunii.

Marissa ascultă de recomandarea polițistului,

dar se întrebă ce oare s-a mai întîmplat în decursul celor șase ore cît a lipsit ea. Cablurile televiziunii șerpuiau pe jos pînă în sala de conferințe și ea fu surprinsă de agitația enormă care era pe culoare. Remarcînd prezența dr. Navarre, îi ceru să-i spună ce se petrece.

– Prietenii dumneavoastră au anunțat o conferință de presă, explică el.

Doctorul avea o figură pierdută, nu era ras și avea un aer obosit. Apoi, luînd ziarul îl arătă Marissei. Pe manșetă era scris: «O nouă epidemie SIDA».

Articolul era ilustrat cu o fotografie în care Marissa vorbea cu Clarence Herns.

– Dr. Dubchek a spus că o asemenea eroare nu trebuie să se mai repete, îi zise Navarre.

Marissa suspină:

– Reporterul acesta m-a abordat chiar cînd am sosit, spuse ea. Vă asigur că nu i-am zis nimic. Nici eu nu știam atunci prea multe.

– De acum e prea tîrziu, îi zise Navarre punîndu-i o mînă pe umăr. Dr. Richter a murit noaptea trecută și cu încă patru cazuri noi, cred că nu mai este cazul să ascundem totul presei.

– Cînd a sosit dr. Dubchek? întrebă Marissa ferindu-se de o echipă de operatori care se grăbea spre sala de conferințe.

– Puțin după miezul nopții, zise Navarre.

– Dar poliția ce face aici? întrebă Marissa, remarcînd un alt bărbat în uniformă care străjuia

ușa spitalului.

– După moartea doctorului Richter, mai mulți bolnavi au început să părăsească spitalul. Și atunci, comisarul Sănătății Statului a dat ordin ca toată clădirea să fie în carantină.

Marissa se scuză apoi și încercă să-și facă drum prin mulțimea de ziariști și oameni de televiziune masați în fața sălii de conferințe. Era încîntată că Dubchek sosise pentru a lua în mîinile sale întreaga afacere, dar în același timp se întreba puțin îngrijorată de ce nu luase oare legătura cu ea. Cînd intră în sală, Dubchek tocmai se pregătea să vorbească.

Arăta bine. Calmul și seriozitatea sa aduseseră imediat liniștea în sală. Începu prin a se prezenta pe el însuși și pe ceilalți medici de le CDC; dr. Mark Vreeland, șeful Serviciului medical de epidemiologie, dr. Pierre Abbott, directorul Departamentului de virologie, dr. Clark Layne, directorul programelor pentru boli infecțioase în spital și dr. Paul Eckenstein, directorul Centrului de boli infecțioase. Dubchek încercă apoi să minimalizeze incidentul, explicînd că nu este vorba de «o nouă epidemie de SIDA». Epidemiologistul statului California a cerut ajutorul CDC pentru a studia cîteva cazuri atinse de o boală necunoscută, care s-a gîndit el ar fi putut avea, mai mult decît sigur, o origine virală.

Privind ziariștii prezenți, Marissa văzu că aceștia nu prea credeau în cele spuse de Dubchek cu

atîta calm. Oricum, ideea unei noi maladii virale necunoscute și neliniștitoare, era, în mod cert, o informație de senzație.

Dubchek mai spuse că pînă în prezent sînt 16 cazuri și consideră că deocamdată poate fi controlată sau ținută sub control această problemă. Arătînd spre dr.Layne, anunță că el se va ocupa de măsurile de carantină, adăugînd că experiența a demonstrat de mai multe ori că acest gen de boală poate fi ținută sub control printr-o izolare riguroasă a bolnavilor în interiorul spitalului.

Clarence Herns își drese vocea, apoi spuse:

– Este adevărat că dr. Richter a adus acest virus de la congresul din Africa?

– Nu știm încă sigur, zise Dubchek. Este posibil dar încă nesigur. Perioada de incubație a fost prea lungă, ținînd cont de faptul că de cînd s-a întors dr. Richter din Africa a trecut mai mult de o lună. Perioada de incubație pentru boli de acest fel este, în general, aproximativ o săptămînă.

Un alt reporter se ridică.

– Dacă perioada de incubație pentru SIDA poate merge pînă la 5 ani, cum puteți limita perioada de incubație pentru această boală la mai puțin de o lună?

– Asta este de fapt problema, zise Dubchek, care începu să-și piardă răbdarea. Virusul SIDA este total diferit de acesta. Și de fapt mass-media asta trebuie să înțeleagă pentru a informa corect publicul.

– Ați izolat noul virus? întrebă un al reporter.

– Încă nu, recunoscu Dubchek. Dar sperăm să nu avem prea multe dificultăți, chiar dacă este vorba de un virus complet nou, diferit total de virusul HIV. În cel mult o săptămînă sperăm să obținem o cultură.

– Dar dacă virusul nu a fost izolat, reluă același reporter, cum puteți afirma că este diferit de cel care provoacă SIDA?

Dubchek îl privi fix. Marissa simți agasarea medicului. Totuși, îi răspunse calm:

– De-a lungul anilor, ne-am dat seama că sindroame clinice total diferite între ele sînt cauzate de micro-organisme total diferite. Asta este tot deocamdată, vă vom ține la curent cu cercetările noastre. Vă mulțumesc că ați fost atît de matinali.

Sala de conferințe explodă sub mulțimea întrebărilor pe care reporterii doreau să le mai adreseze doctorului. Dubchek însă nu le dădu nici o atenție și părăsi sala de conferințe împreună cu ceilalți medici. Marissa încercă să iasă din mulțime, dar nu reuși. În sala de conferințe, polițistul în uniformă împiedica ziariștii să intre în spital. Marissa cu ajutorul legitimației CDC, reuși să treacă. Reuși să-l ajungă din urmă pe Dubchek, care se oprise să ia ascensorul.

– Ah, iată-vă! zise el.

Cu o intonație amicală în voce, el o prezentă celorlalți bărbați:

– Nu știam că veți veni în număr atît de mare,

spuse ea în timp ce urca în cabină.

– N-am avut de ales, îi răspunse dr. Layne.

Dr. Abbott completă:

– În ciuda declarațiilor făcute de Cyrill la conferința de presă, epidemia este îngrijorător de gravă. Apariția febrei hemoragice virale africane în țările dezvoltate a devenit un coșmar pentru noi încă de la primele sale manifestări.

– Și nici măcar nu sîntem siguri că este vorba de febra virală africană, adăugă dr. Eckenstein.

– Eu sînt sigur, spuse dr. Greenland. Și cred că în curînd vom descoperi că maimuța este sursa îmbolnăvirii.

– Nu am reușit să iau probe de la maimuță, recunoscu repede Marissa.

– Nu face nimic, zise Dubchek. Am sacrificat deja animalul ieri seară și am trimis eșantioane de probe la Centru. Extracțiile din ficat și din splină vor oferi mai multe informații decît o probă de sînge.

Ajunseră la etajul patru, unde doi tehnicieni de la CDC tocmai analizau probele în laboratorul automat Vickers.

– Îmi pare rău de articolul din «Los Angeles Time», zise Marissa cînd se află singură cu Dubchek. Reporterul m-a abordat imediat ce am ajuns la clinică.

– Nu face nimic, spuse Dubchek. Evită însă repetarea unei asemenea situații.

Apoi el îi surîse, făcîndu-i din ochi. Marissa nu

înțelese însă ce ar fi vrut să însemne aceste gesturi.

– De ce nu m-ați chemat chiar cînd ați sosit? întrebă ea.

– Pentru că am aflat că erați extrem de epuizată, îi explică Și apoi nu aveam nici un motiv urgent ca să vă chem. Noi ne-am petrecut toată noaptea instalînd laboratorul, făcînd autopsia maimuței și discutînd cîte ceva despre organizare. De asemenea am ameliorat izolarea folosind niște ventilatoare. În afară de asta, doresc chiar să vă felicit. Găsesc că ați lucrat foarte bine și eficient pentru că ați pus lucrurile pe roate.

– Pentru moment sînt extrem de ocupat, continuă Dubchek. Dar aș vrea să știu cît mai multe amănunte despre concluziile pe care le aveți pînă în prezent. Am putea, spre exemplu, să luăm cina împreună mîine seară? V-am reținut și dumneavoastră o cameră în hotelul unde sîntem noi cazați. Sînt sigur că este mai bine ca la Motelul Tropic.

– Dar nu este chiar așa de rău la Tropic, zise Marissa.

Ea se simți însă, puțin stingherită, ca și cum instinctul său ar fi vrut să-i sufle ceva.

* * *

Marissa se întoarse în cămăruța sa din spatele infirmieriei și începu să studieze dosarele, dar și

propriile sale însemnări. Ea telefonă și la organizațiile care s-au ocupat de cele două congrese medicale la care a fost prezent și dr. Richter. Ea le spuse că ar fi interesată să afle dacă și alți participanți au contactată o boală virală. Apoi, cu oarecare durere în suflet, formă numărul de telefon al locuinței Richter și întrebă dacă poate veni să ia o listă cu activitățile doctorului pe care i-o promisese ieri seară doamna Richter. Vecinul, care răspunsese la telefon, rămase consternat de această cerere însă, după ce o consultă pe văduvă, îi spuse Marissei să vină într-o jumătate de oră.

Cînd sună la ușa splendidei locuințe a doctorului Richter, foarte bine siterată, Marissa își dădu seama că este destul de încordată. Același vecin îi deschise și apoi puțin furios o conduse în living, unde Anna Richter sosi în cîteva minute. Ea era palidă și frumosul ei păr buclat cu o seară înainte îi cădea acum pe umeri în șuvițe rigide.

Vecinul îi oferise un scaun și Marissa constată cu uimire că Anna Richter plia și deplia, cu un tic nervos, cîteva foi de hîrtie. Ea se gîndea că acele foi conțineau lista cu ultimele activități ale doctorului pe care i-o ceruse. Ce tensiune trebuia să trăiască femeia asta! se gîndi Marissa. Oare îi va spune ceva? Anna, însă, îi dădu pur și simplu hîrtiile spunîndu-i:

– N-am reușit să dorm în noaptea asta. Aceste liste poate vor putea ajuta o altă familie.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– A fost atît de bun... Un tată așa de bun... pentru bieții mei copilași.

Marissa se gîndi că dr. Richter trebuie să fi fost un soț foarte bun, în ciuda legăturii sale cu Helen Tawnsend și necazul Annei părea sincer. Marissa o părăsi imediat ce se ivi momentul potrivit.

Notele pe care le citi în drum spre mașină erau uluitor de detaliate. Ajutată de o nouă conversație cu domnișoara Cavanagh și de agenda doctorului, Marissa spera să poată reconstitui în cele mai mici detalii activitatea din ultimul timp a doctorului Richter.

Întorcîndu-se la spital, ea își pregăti cîte o foaie de hîrtie pentru fiecare zi a lunii ianuarie și începu să înscrie pe ele activitățile doctorului. Ea descoperi că el se plînsese domnișoarei Cavanagh de un bolnav de SIDA, un oarecare Meterco, care suferea de o tulburare retiniară imposibil de diagnosticat. Era o problemă pe care Marissa trebuia fără îndoială să o studieze.

După amiază, telefonul sună în mica încăpere unde se găsea Marissa. Fu surprinsă să-l descopere la celălalt capăt pe Tad Shockley. Îl auzea atît de clar încît avu impresia că el îi telefonează din Los Angeles.

– Nu, spuse Tad răspunzînd la întrebarea sa. Sînt tot la Atlanta. Dar trebuie să vorbesc neapărat cu Dubchek. Operatoarea spitalului mi-a spus că poate dumneavoastră știți unde este.

– Dacă nu este în camera CDC, cred că s-a întors la hotel. Se pare că toată echipa de la Centru a lucrat întreaga noapte.

– Bine. Am să încerc să-l găsesc la hotel. Dar dacă nu reușesc să vorbesc cu dînsul, vă rog pe dumneavoastră să-i transmiteți un mesaj.

– Bineînțeles, zise Marissa.

– Nu este o vestea prea bună.

Marissa se crispă.

– Este ceva personal?

– Nu, zise Tad surîzînd. E în legătură cu virusul de care toți vă ocupați. Probele pe care mi le-ați trimis au fost formidabile. Mai ales cele ale doctorului Richter. Sîngele său era plin de virus, mai mult de șase milicorde pe milimetru.

– Ai putea să-mi spui ce ai găsit?

– Bineînțeles, îi zise Tad satisfăcut. Testele indirecte de relevare a anticorpilor în fluorescență au demonstrat că este vorba de Ebola. Deci, dr. Richter suferă de febra hemoragică Ebola.

– A suferit, zise Marissa oarecum șocată de entuziasmul lui Tad.

– A murit deja? întrebă Tad.

– Da, ieri seară, răspunse Marissa.

– Totuși, nu trebuie să ne mirăm. Rata mortalității a celor atinși de această maladie este de 90%.

– Dumnezeule! exclamă Marissa. Cred că ăsta este cel mai periculos virus de care am auzit

pînă acum!

– Unii încă se mai îndoiesc cu originea virusului, spuse Tad, dar eu cred că este Ebola. Cea mai dificilă problemă este că nu se știe nimic despre această boală, pentru că au fost semnalate pînă acum prea puține cazuri. Dar două apariții în Africa și acelea necunoscute. O să aveți mult de lucru pentru a depista cum a ajuns acest virus în Los Angeles.

– Poate că nu, îi zise Marissa. Știu, spre exemplu, că dr. Richter a fost mușcat de o maimuță venită din Africa chiar înainte de a se îmbolnăvi. Și apoi, dr. Vreeland este aproape sigur că maimuța este sursa acestei îmbolnăviri.

– Este, fără îndoială, adevărat, zise Tad. Tot maimuțele au fost responsabile de apariția febrei hemoragice în 1967. Virusul a fost botezat Marburg, după numele orașului german unde a fost depistat prima dată. Acesta este un virus care seamănă mult cu Ebola.

– Asta se știe, zise Marissa. Acum este rîndul tău să joci. Ți-am trimis deja bucăți din ficatul și din splina maimuței. Aș dori să le examinezi imediat ce le primești și să ne ții la curent cu ce descoperi.

– Cu plăcere, spuse Tad. Pînă sosesc probele, mă voi ocupa de virusul Ebola ca să văd dacă vom putea face ușor culturi. Voi încerca să descopăr originea acestui virus. Spuneți-le lui Dubchek și celorlalți că este vorba de Ebola.

Asta ar trebui să le sporească atenția. Vă voi suna cît de curînd posibil. Și încă ceva, fiți prudenți!

Ieșind, străbătu holul aruncînd o privire în încăperea rezervată corpului medical de la CDC. Era goală. Marissa intră apoi în camera vecină și îi întrebă pe tehnicienii de laborator unde erau ceilalți. Ei îi spuseră că cei mai mulți dintre medici au coborît la serviciul de patologie pentru că încă alți doi pacienți au murit și fiind că au fost semnalate cîteva noi cazuri de urgență. Dr. Dubchek se întoarse însă la hotel. Marissa spuse tehnicienilor că tocmai a aflat că virusul poate fi Ebola. Ea îi rugă apoi să transmită această veste și celorlalți medici.

* * *

Beverly Hilton era exact cum îl descrisese Dubchek. Pe departe mult mai agreabil decît Motelul Tropic și în plus era și mult mai aproape de clinica Richter. Acesta era încă un efort în plus pentru Marissa, care-l urmă pe comisionarul hotelului de-a lungul coridorului de la etajul opt, unde se afla camera ei. Băiatul aprinse toate luminile, în timp ce ea aștepta la ușă. Apoi îi dădu un dolar și el se retrase.

Dacă Dubchek nu ar fi insistat, ea nu s-ar fi mutat de la Motelul Tropic. După ce discutase cu Tad, Marissa ezitase să-l caute pe șeful ei la

hotel, temîndu-se să nu-l trezească. Totuși, Dubchek îi telefonă Marissei la cîteva ore după convorbirea ei cu Tad. Îi transmise mesajul lui Shockley, specificîndu-i că este vorba de febra hemoragică Ebola. Dubchek primi vestea cu atîta sînge rece, ca și cum s-ar fi așteptat la acest răspuns. Dubchek îi explică apoi cum poate să ajungă la hotel, unde deja are rezervată camera 805. De asemenea, îi reaminti că va cina împreună la ora șapte și jumătate, în camera lui, pentru a putea discuta în timpul mesei despre toate celelalte detalii culese de ea.

Privind patul, Marissa își dădu seama cît este de obosită, dar era deja trecut de ora șapte. Își scoase din bagaj trusa de machiaj și intră în baie. Făcu un duș, își pieptănă părul, iar apoi își refăcu machiajul. Cînd fu gata, scoase din valiză fișele cu însemnările referitoare la activitățile doctorului Richter în ultimile săptămîni. În cîteva minute se află în fața ușii lui Dubchek.

El o privi cu un surîs. Dubchek era pe punctul de a telefona, după toate aparențele lui Tad. Marissa se așeză și încercă să urmărească firul discuției. Probele de la maimuță ajunseseră și se părea că toate testele erau negative.

– Vreți să spuneți că microscopul electronic nu a evidențiat existența vreunui virus? întrebă Dubchek.

Urmă apoi o lungă pauză, timp în care Tad îi prezentă rezultatele de la fiecare test. Privindu-și

ceasul, Marissa calculă că acum în Atlanta trebuie să fie ora unsprezece. Tad făcea într-adevăr ore suplimentare. Apoi îl privi pe Dubchek care părea extrem de încordat. Ea și-l aminti din seara cînd venise la Ralph și o impresionase cu stilul lui sigur și relaxant.

Din cînd în cînd, el își ridică ochii și Marissa avu impresia unei priviri hărțuite, cu luciri neașteptate. Își scoase vesta și cravata și cînd se întoarse după bloc-notes, ea îi descoperi pielea de la baza gîtului bronzată în formă de «V».

În cele din urmă închise receptorul și se îndreptă surîzînd spre ea.

– Sînteți, în mod cert, lucrul cel mai agreabil pe ziua de azi. Și cred că și prietenul nostru Tad are aceeași părere. Altfel, nu-mi explic îngrijorarea lui pentru comportamentul dumneavoastră de a vă asuma atîtea riscuri.

– Cred că sînt totuși mai puțin expusă decît ceilalți medici de la CDC, zise ea, vag jenată de direcția pe care o luase discuția.

Dubchek surîse.

– Cred că Tad vă consideră mai fragilă decît restul echipei.

Pentru a conduce conversația spre subiecte profesionale, Marissa îl întrebă la ce rezultate au condus analiza bucăților de ficat și splină din corpul maimuței.

– Nimic semnificativ, încă, zise Dubchek făcînd un gest nervos cu mîna. Dar nu trebuie să ne ba-

zăm doar pe microscopul electronic. Tad a pregătit și niște culturi de virus. Sperăm să deținem mai multe informații peste o săptămînă.

– Și în tot acest timp, spuse Marissa, vom face cercetările la întîmplare?

– Probabil, zise Dubchek.

El părea distrat și își trecu o mînă peste ochi.

Marissa se grăbi să-i ofere notele ei:

– Cred că asta v-ar putea interesa.

Dubchek luă foile și le răsfoi în timp ce Marissa vorbea.

Ea îi explică, în ordine cronologică, tot ce făcuse de cînd sosise la Los Angeles. Îi demonstră, într-o manieră convingătoare, că dr. Richter a fost cazul inițial, că el a luat de undeva virusul Ebola și că a transmis boala pacienților săi. Îi precizează apoi relația care a existat între dr. Richter și Helen Townsend și-i menționă cele două congrese medicale la care asistase doctorul. Organizatorii acestor două manifestări îi trimiseseră deja listele complete cu participanții. Erau trecute chiar adresele și numerele de telefon.

De-a lungul acestui monolog al Marissei, Dubchek îi făcea semn că o ascultă prin mișcări ușoare ale capului, însă figura sa îi trăda interesul puțin pe care-l manifesta față de expresia ei. Deoarece nu se simțea urmărită, Marissa vorbi mai lent și în cele din urmă termină prin a tăcea, întrebîndu-se dacă nu cumva comisese vreo eroare profesională capitală. Dubchek surîse:

– Foarte bine lucrat, zise el simplu. Încep să nu mai cred că asta este prima dumneavoastră misiune de teren.

– Era și timpul! Trebuie să fie cina. Sînt mort de foame.

Masa fu mediocră. Carnea și legumele pe care Dubchek le comandase erau fără gust. Marissa se întrebă de ce n-au coborît să ia masa în salon. Ea se gîndise că vor discuta despre problemele spitalului, însă în timpul mesei, întreaga discuție fu orientată spre serata de la Ralph, spre modul în care se cunoscuseră la CDC și abia în cele din urmă spre misiunea pe care ea o îndeplinea aici. La sfîrșitul cinei, Dubchek îi zise surîzînd:

– Aș vrea să vă spun că sînt văduv.

– Oh! Îmi pare rău, zise Marissa în timp ce se întreba pentru ce o pune la curent cu viața lui particulară.

– M-am gîndit că trebuie să știi asta, adăugă el ca și cînd i-ar fi citit gîndurile. Soția mea a murit în urmă cu doi ani într-un accident de mașină.

Marissa făcu un semn prin mișcarea capului, neștiind ce-ar putea răspunde.

– Și dumneavoastră? întrebă Dubchek. Este cineva în viața dumneavoastră?

Marissa tăcu o clipă, jucîndu-se cu toarta ceșcuței de cafea. Nu avea nici un chef să vorbească despre ruptura ei cu Roger.

– Nu pentru moment, zise ea în cele din urmă.

Se întrebă, totuși, dacă Dubchek știa că ieșise de cîteva ori cu Tad. Nu fusese un secret, dar nici o știre de notorietate publică. Și apoi nici unul din ei nu discutaseră despre aceste întîlniri la laborator. Marissa se simțea din ce în ce mai încordată. Avea impresia că zidul ce acoperea viața ei particulară fusese distrus, în ciuda tuturor eforturilor ei.

Privindu-l pe Dubchek se gîndi că este într-adevăr seducător. Poate chiar asta o și jena. Dar, oricum, ea nu avea de gînd să aibă raporturi prea personale cu el. Își dorea acum să părăsească acea cameră și să se întoarcă la spital.

El se ridică:

– Dacă mai vrem să ne întoarcem la clinică, este timpul să plecăm.

Asta îi conveni de minune Marissei. Se ridică pentru a-și recupera foile cu însemnări de pe măsuță. Deodată îl simți pe Dubchek apropiindu-se de ea, pe la spate. Înainte ca să mai poată reacționa, el puse mîinile pe umerii ei și o întoarse spre dînsul. Rămase surprinsă să constate că nu putea nici măcar să schițeze un gest. Parcă era paralizată. Pentru cîteva clipe buzele lor se atinseră. Apoi se dădu înapoi scăpînd foile pe jos.

– Vă rog să mă scuzați, spuse. Nu am făcut-o intenționat, dar din clipa cînd v-am zărit intrînd la CDC mi-am dorit acest moment. Dumnezeu știe că nu obișnuiesc să mă întîlnesc cu o femeie

care lucrează cu mine, dar este prima dată, după moartea soției, cînd o femeie mă interesează atîta. Dumneavoastră nu-i semănați deloc. Jane era înaltă și blondă. Dar, ca și dumneavoastră, era extrem de pasionată în munca ei. Era muziciană și în zilele cînd cînta foarte bine avea aceeași expresie de entuziasm ca și dumneavoastră.

Marissa tăcea. Se simțea meschină. Dubchek nu o urmărise atunci cînd îi relată concluziile și însemnările sale, în plus era foarte jenată, încordată și nu dorea deloc să aranjeze treburile.

– Marissa, spuse el gentil, mi-ar face plăcere dacă ai accepta să ieși cu mine în Atlanta, la întoarcere. Asta bineînțeles dacă nu sînteți angajată într-o relație cu Ralph, sau dacă nu vă face plăcere...

El nu-și termină fraza. Marissa se aplecă pentru a-și aduna foile.

– Dacă vreți să ne întoarcem la spital, atunci să mergem, zise ea sec.

El o urmă, foarte încordat, pînă la lift.

Mai tîrziu, liniștită în mașina sa închiriată Marissa se gîndi. Cyrill era bărbatul cel mai seducător pe care-l cunoscuse vreodată, în afara lui Roger. De ce oare se purtase atît de inconsecvent?

Capitolul 4

27 februarie 1986

Cinci săptămîni mai tîrziu, în timp ce taxiul o ducea de la aeroport spre Peachtree Street, Marissa se întrebă dacă va mai putea avea relații profesionale agreabile cu Dubchek. El se întoarse în Atlanta la cîteva zile după scena de la Beverly Hilton și cît rămase la Los Angeles, întîlnirile lor avură loc doar în incinta clinicii Richter și de cele mai multe ori acestea au fost scurte și jenante.

Străbătînd străzile cu case pline de lumină și voci vesele, Marissa se simți nespus de singură.

Ajungînd acasă, plăti taxiul și se grăbi spre locuința familiei Judson pentru a-l recupera pe Taffy.

Intrînd în casă, Marissa reglă caloriferul la o temperatură agreabilă și privi spre corespondența abundentă din ultimile cinci săptămîni. Înnebunit de plăcere, micuțul cîine nu o părăsea o clipă, privind-o cu o atenție constantă.

Fiindu-i foame, Marissa deschise frigiderul și constată cu regret că o parte din mîncare devenise necomestibilă. Totuși, se hotărî să curețe frigiderul mîine. Acum era prea obosită. Mîncă o parte din conținutul unei conserve, bău Coca-Cola și începu să citească corespondența. Constată că afară de o scrisoare de la frații săi și una din partea părinților, restul era publicitate farmaceutică.

Telefonul sună și Marissa ridicînd receptorul recunoscu cu plăcere vocea lui Tad, care-i ura bun venit la Atlanta.

– Ce zici de un păhărel? întrebă el. Pot să trec să te iau, dacă vrei.

Prima ei reacție fu să răspundă că este prea obosită din cauza călătoriei. Dar își aminti că în ultima lor discuție telefonică, el îi spuse că terminase cercetările asupra virusului HIV și că a început să studieze problemele de fond în legătură cu virusul Ebola. Îl întrebă cum au decurs testele.

– Foarte bine, zise Tad. Partea morfologică a

studiului este deja terminată, iar acum mă ocup de analiza proteinelor.

– Mi-ar plăcea enorm să văd cum lucrezi, îi spuse Marissa.

– Îți arăt cu plăcere tot ce pot, îi răspunse Tad. Din păcate, însă, lucrurile cele mai interesante se petrec în laboratorul cu maximă izolare.

– Nu mă îndoiesc, spuse Marissa.

Ea știa că în lume există doar patru laboratoare de acest gen: unul la CDC, unul în Anglia, altul în Belgia și unul în Uniune Sovietică. Nu știa dacă și Institutul Pasteur din Franța avea un astfel de laborator. De asemenea, Marissa cunoștea, că din motive de securitate, intrarea în laboratorul cu maximă izolare din CDC se făcea numai pe baza unei autorizații speciale. Pentru moment, ea nu avea permis și deci nici acces. Probabil că asta îi stîrni și mai mult curiozitatea, căci îi spuse lui Tad că își dorește nespus de mult să-l viziteze.

– Dar nu ai autorizație, îi replică Tad.

– Știu asta, zise Marissa. Dar cred că nu este nimic ilegal sau grav dacă îmi vei arăta experimentele și testele virusului Ebola în laborator, înainte de a merge să ciocnim un păhărel. Și apoi este destul de tîrziu pentru ca cineva să-și dea seama că noi vom fi un timp în laborator.

– Dar intrarea este interzisă, îi zise extrem de îngrijorat Tad.

Marissa își dădu seama că ar putea, totuși, să-l manipuleze în așa fel ca în cele din urmă să ac-

cepte.

– Dar nu va afla nimeni, îi spuse ea. Și apoi, fac și eu parte din echipa care studiază virusul Ebola.

– Bine, dacă ții atît de mult, zise Tad, nu fără reticență.

Îi mai spuse că va ajunge la ea în jumătate de oră și o rugă să-i promită că nu va spune nimănui despre vizita asta nocturnă în laborator.

Marissa îi promise, cuminte ca un copil.

* * *

– Să știi că nu prea îmi place situația asta, nu se putu abține Tad în timp ce se îndreptau spre CDC.

– Nu trebuie să-ți faci atîtea griji. Ce Dumnezeu! Doar fac parte din serviciul de investigare epidemiologică.

– Nu înțeleg ce-i cu graba asta. Am putea să cerem mîine o autorizație și pentru tine, obiectă Tad.

Marissa se întoarse brusc spre el:

– Vrei să renunțăm, acum?

Dubchek se întorcea în ziua următoare de la Washington și ar fi putut să-i facă o cerere oficială pentru a primi autorizația de intrare în laborator, însă după toate cîte se întîmplaseră, Marissa se îndoi de reacția lui. Cu toate acestea, amintindu-și seara de la Beverly Hilton, ea se

întrebă de ce nu avea destul curaj pentru a-și cere scuze și mai mult, de ce nu putea să-i spună că i-ar place la nebunie să mai petreacă o seară cu el. Dar răceala dintre ei, în special din partea lui, care se agrava zi de zi, îi tăia orice gînd.

Tad gară mașina în parcare și apoi intrară pe ușa principală în Centru. Semnară registrele sub privirea atentă a omului de pază, căruia îi arătară și legitimațiile CDC. La rubrica din registru «obiectivul vizitei», Marissa trecu «birou». Așteptară liftul și urcară pînă la etajul doisprezece. Apoi alergară pe culoar pînă la capătul clădirii principale și deschiseră o ușă care dădea spre exterior. Aici se găsea o pasarelă din grilaj care unea clădirea principală a Centrului cu laboratorul de virologie.

– Securitatea pentru laboratorul cu maximă izolare este foarte strictă, zise Tad în timp ce deschidea ușa ce dădea spre corpul clădirii unde se aflau laboratoarele. Deținem aici toți virușii patogeni cunoscuți la ora actuală în lume.

– Toți? întrebă extrem de impresionată Marissa.

– Aproape toți, îi zise Tad cu tonul unui părinte mîndru de copii săi.

– Și Ebola?

– Avem eșantioane din toate manifestările precedente ale virusului. Deținem și virusul Marburg, și cel al variolei, chiar dacă acum a dispărut în lume, cel al febrei galbene, virusul po-

liomelitei, al sidei. Deci, după cum vezi, avem tot ce te-ar putea interesa.

– Doamne, e un adevărat muzeu al groazei! exclamă Marissa.

– Poți să-i spui și așa.

– Și cum conservați virușii?

– Prin congelare în azot lichid.

– Și sînt contagioși?

– E de ajuns să-i dezgheți.

Străbătură un culoar, presărat de o parte și de alta cu birouri. Marissa mai trecuse o dată pe aici, la angajare cînd trebui să ajungă în oficiul lui Dubchek. În cele din urmă se opriră în fața unei încăperi reci.

– Asta ar putea să te intereseze, zise Tad, în timp ce deschidea ușa laboratorului.

Un bec lumina încăperea. Marissa pătrunse în aerul rece și umed. Tad o urmă și ea avu un frison de teamă cînd ușa se închise în urma lor. În jurul ei, peste tot, Marissa rămase uimită de numărul imens de sticluțe și eprubete.

– Ce sînt astea? întrebă Marissa.

– Seruri congelate, zise Tad luînd un flacon, care avea înseriate pe o etichetă dată și numărul. Sînt aici probe ale pacienților din întreaga lume, toate bolile determinate de viruși cunoscuți sau necunoscuți. Virușii aceștia sînt aici pentru studii imunologice și în mod natural nu sînt prea contagioși.

Marissa era încă uimită cînd se întoarseră pe

coridor. După aproximativ cinzeci de metri cotiră spre dreapta și se treziră în fața unei antice și masive uși. Chiar deasupra mînerului se găsea un tablou electronic cu butoane, ca sistemul de alarmă folosit, în general, pentru protecția locuințelor. Panoul avea și o fantă pentru cărți, asemănătoare celor de credit. Tad introduse propria sa carte.

– Computerul înregistrează intrarea, spuse el.

Apoi tapă numărul său de cod: 90.55.85.

– Bune dimensiuni, zise Tad, făcînd aluzie la măsura pieptului, talie și bazinului tinerelor miss.

– Marissa începu să rîdă:

– Merci.

Tad rîse și el. După ce comanda fu analizată de computer, se auzi un clic metalic. Tad deschise ușa și Marissa avu strania impresie că a pătruns într-o altă lume. Peste tot în jurul ei se găseau tuburi noi în culori diverse, numeroase indicatoare și multe altele care-i dădeau Marissei impresia unei veritabile lumi science-fiction. Lumina era slabă, dar Tad deschise o ușă din lemn în spatele căreia se afla o instalație electrică impresionantă. Acum Marissa putea observa și o mulțime de aparate de toate tipurile. Peste tot se simțea un miros de dezinfectant pe bază de fenol, care-i aduse aminte de sălile de disecție din timpul studenției.

– Aceasta este sala de control a aparatelor din laboratorul cu maximă izolare. De aici se pot su-

praveghea toate ventilatoarele și toate filtrele. Chiar și generatoarele cu radiații gama. Privește acele lumini verzi. Asta indică faptul că totul e în perfectă stare de funcționare. Sau oricum, cel puţin așa sperăm!

– Sperați? Cum adică? întrebă Marissa puțin neliniștită.

Ea îl văzu pe Tad zîmbind. Și își dădu seama că spuse asta doar pentru a o tachina. Între timp, însă Marissa constată că nu mai dorea chiar atît de mult să viziteze tot. Era adevărat că acasă la ea, în perfectă siguranță, ideea aceasta i se păruse interesantă. Acum, însă, înconjurată de mulțimea aceasta de aparate necunoscute și aflînd despre virușii periculoși pe care-i conțineau, nu mai era atît de încrezătoare în alegerea ei. Dar Tad nu-i mai lăsă timp să se răzgîndească. Deschise ușa etanșă și îi făcu semn să intre. Marissa se aplecă ușor și pătrunse în încăpere. Tad o urmă, după care închise și blocă ușa. Deodată, Marissa fu cuprinsă de o senzație de claustrofobie și fu nevoită să-și înghită saliva pentru a-și destupa urechile înfundate din cauza presiunii.

Ferestrele încăperii aveau formă de hublon. De jur împrejur erau etajere și în fiecare colț cîte o bancă. În capăt se vedea o altă ușă ovală, la fel de etanșă.

– Îmbracă asta pe piele, direct, îi zise Tad dîndu-i un costum din bumbac. Hainele de stradă

sînt interzise aici.

După un moment de ezitare, în care Marissa căută din priviri un loc cît de cît discret, începu să-și descheie bluza. Cînd fură echipată, se îndreptă spre ușa din capăt:

– În fiecare încăpere în care vom intra presiunea va fi din ce în ce mai scăzută.

Străbătură încă o încăpere, în care se echipaseră cu cîte o cască și un tub de oxigen. Apoi Tad se convinse că Marissa poate manipula fără greșeală conținutul de oxigen din tub. În cele din urmă ajunseră în acea încăpere a laboratorului unde se desfășurau cele mai tainice și interesante cercetări. Tad refăcu contactul electric și cămăruța fu inundată de lumină. Marissa constată cu uimire că peste tot erau tuburi și planșeuri din plastic. Aparatura era și ea diversă: centrufugatoare, incubatoare, microscoape, computere. Tad o conduse apoi pe Marissa spre un incubator ce părea extrem de izolat. Tad deschise o portiță de sticlă și luă o eprubetă:

– Iată, Ebola ta, zise el.

Eprubeta conținea puțin lichid, în care se găseau celule contaminate de virus. Virusul impunea propria sa reproducere celulelor. Conținutul avea un aer inocent, dar Marissa știa că această cantitate infirmă de virus putea omorî întreaga populație a orașului Atlanta, sau chiar a întregii țări. Tad îi ceru eprubeta și se duse cu ea spre microscop. Introduse eșantionul ermetic închis în

aparatul electronic, reglă ocularul și îi spuse Marissei să vină să privească:

– Vrei să-i vezi urmele sinistre în citoplasma celulară?

Ea încuviință. Prin masca de plastic, distingea, totuși, foarte bine incluziunile intracelulare, despre care îi vorbea Tad. Putu observa chiar și deviația nucleilor celulari.

– Este primul simptom al infestării, zise Tad. Tocmai am inoculat virusul. Este într-adevăr extrem de periculos.

Tad puse, apoi, eprubeta la loc și începu să-i explice cercetările complicate la care lucra. Îi arătă și aparatura sofisticată folosită și în cele din urmă intră atît de profund în detalii încît îl urmărea din ce în ce mai greu.

În cele din urmă îi arătă, într-un colț numărul impresionant de cuști suprapuse, în care se aflau iepuri, maimuțe, cobai, șoareci și șobolani.

La celălalt capăt al sălii, Tad trase un planșeu pe care niște șoareci erau aproape morți:

– Dumnezeule! zise el. Le-am inoculat virusul în după-amiaza asta și acum sînt pe moarte.

O privi pe Marissa:

– Ebola al tău este extrem de periculos, la fel ca «sursa 76» din Zair.

Marissa se strădui să privească mai bine și apoi întrebă:

– Există vreun mod de a compara cele două surse?

– Grozav, spuse Tad ridicînd șoriceii morți.

Se întoarse în laboratorul principal, unde Tad puse cadavrele micilor animale pe un planșeu pentru a le diseca.

– Acum, va fi mult mai ușor de a compara virusul Ebola cu sursele precedente. În realitate, am început cu acești șoricei, dar avem nevoie de estimări statice pentru definitivarea rezultatelor.

Tad se opri în fața unei uși de sticlă închisă etanș.

– Cred că nu arzi de nerăbdare să intri aici.

Fără a mai aștepta un răspuns din partea ei, dînsul intră în încăperea mică purtînd cu el cadavrele șoarecilor. Pînă ca Marissa să-și găsească curajul necesar unei noi aventuri în lumea aceasta ostilă, Tad reapăru închizînd rapid ușa de sticlă.

– Știi m-am gîndit să compar polipeptidele de structură și ARN-ul (acid ribonucleic) virusului Ebola din Los Angeles cu cel ale celorlalte surse de Ebola.

– Gata, ajunge! zise Marissa rîzînd. Vrei să mă înnebunești? Ar trebui să-mi mai revizuiesc cunoștințele de virologie pentru a te putea urmări. Așa că ar fi timpul să declarăm încheiată această interesantă ședință și să mergem să bem vinul acela pe care mi l-ai promis.

– De acord, zise Tad plin de entuziasm.

În timp se ce îmbrăcau cu hainele de oraș, Marissa întrebă ce era încăperea aceea cu uși de

sticlă, unde el intrase cu șoarecii morți.

– Ah! Un uriaș congelator, atît, îi răspunse Tad.

Zilele următoare, Marissa își dedică întreg timpul studierii hemoragiei virale și a Ebolei în special. La biblioteca Centrului găsi o serie de articole precise despre manifestările anterioare ale virusului: Zair 1976, Sudan 1976, Zair 1977 și Sudan 1979. De fiecare dată virusul apărea dintr-odată și dispărea la fel de enigmatic. În ciuda numeroaselor eforturi de depistare a eventualelor surse a virusului, nu se știa încă nimic. Marissa găsi și descrierea primului caz apărut în Zair. Transmiterea bolii s-a făcut atunci într-un dispensar medical, aparținînd misiunii belgiene în Yambuku. Ea se întrebă dacă nu ar putea exista cîteva similitudini între epidemia de la spitalul din Yambuku și cea de la clinica Richter.

Și astăzi, Marissa se afla în bibliotecă studiind din «Virologia» lui Field. Într-un tîrziu își privi ceasul. Era puțin trecut de două. Își aminti că la ora trei și un sfert avea întîlnire cu Dubchek. În ajun, ea depusese la secretara lui o cerere oficială pentru autorizația necesară intrării în laboratorul cu maximă izolare, precizînd în același timp și planul cercetării experimentale pe care-l elaborase asupra transmiterii virusului Ebola. Cu toate acestea, ea nu era prea optimistă în legătură cu răspunsul lui Dubchek: el o ignorase mai tot timpul de cînd venise de la Los Angeles.

O siluetă îi umbri pagina cărții și Marissa își

ridică privirea:

– Ce bine că încă mai trăiți! îi zise o voce familiară.

– Ralph, murmură Marissa, uimită de prezența lui neașteptată în biblioteca Centrului.

Mai multe priviri din sală se îndreptară spre ei. Marissa îi ceru să vorbească în șoaptă, iar apoi prinzîndu-i mîna, îl conduse pe coridor pentru a putea vorbi. În același timp, se simți plină de afecțiune regăsind surîsul lui atît de blînd.

– Ce bine îmi pare să vă revăd, îi zise Marissa.

Se considera puțin vinovată că nu dădu nici un semn de viață de cînd veni de la Los Angeles. Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, Ralph spuse:

– De ce nu mi-ați telefonat? Dubchek mi-a zis că v-ați întors de patru zile.

– Tocmai aveam intenția să vă sun astăzi, spuse ea fără prea multă convingere.

Coborîră apoi la cafeneau Centrului. La acea oră, nu era aproape nimeni și ei se așezară la o măsuță lîngă fereastra ce dădea spre curtea interioară. Ralph îi spuse că în drum de la spital spre cabinetul său particular, îi trecu prin minte să vină să o viziteze.

– Am putea cina mîine împreună? întrebă el. Abia aștept să-mi povestiți despre triumful dumneavoastră asupra virusului Ebola de la Los Angeles.

– Nu știu dacă douăzeci și unu de morți pot fi considerați un triumf, zise Marissa. Și apoi, din

păcate, din punct de vedere epidemiologic a fost un real eșec. Nu am reușit să aflăm nici măcar de unde vine virusul. Amintiți-vă ce reacție a avut presa cînd a aflat că CDC nu a reușit să descopere că originea bacteriei Legionarilor era un sistem de aer condiționat?

– Cred că sînteți prea severă cu dumneavoastră înșivă, îi zise Ralph.

– Dar nu știu, nu putem fi siguri că Ebola nu va apare din nou într-o altă zi. Și din păcate, cred că acest fapt se va întîmpla. De ați ști ce dezastru produce!

– Nu s-a descoperit încă adevărata sursă a virusului Ebola în Africa, zise el, încercînd să o mai relaxeze.

Marissa fu însă surprinsă că Ralph era la curent cu problema aceasta și dori să afle de unde se informase.

– De la televizor, îi răspunse el. Am impresia că jurnalul de seară va ajunge să facă cultură medicală.

Apoi, el o strînse ușor pe Marissa de mînă zicîndu-i:

– Trebuie să considerați episodul de la Los Angeles ca o reușită, pentru că ați circumscris ceva ce ar putea deveni o epidemie de o amploare incredibilă.

Marissa zîmbi. Își aminti că Ralph îi oferise protecția și susținerea lui pentru care ea trebuia să-i fie recunoscătoare.

– Merci, spuse ea. Aveți dreptate.

Mulțumesc lui Dumnezeu că măsura cu carantina a fost eficientă, ținînd cont că rata mortalității era de 94%. Clinica Richter este ea însăși o victimă. Acum, are și o proastă reputație din cauza virusului Ebola, la fel cum San Francisco are în legătură cu virusul HIV.

Marissa privi spre ceasul de perete al cafenelei. Era trecut de ora trei, așa că se scuză:

– Am o întîlnire peste cîteva minute. Ați fost foarte drăguț că ați venit pînă aici.

– Plăcerea a fost de partea mea, zise Ralph.

* * *

Marissa urcă trei etaje și ajunse în clădirea laboratorului de virologie. În timp ce se îndrepta spre biroul lui Dubchek, își aminti că imediat după colțul coridorului principal se afla o ușa ce dădea spre laboratorul cu maximă izolare. Era trei și șaptesprezece minute cînd ajunse la secretariatul lui Dubchek. Aici i se ceru să aștepte, iar ea se gîndi că șeful făcuse intenționat asta. După un timp își privi ceasul: era patru fără douăzeci. Dincolo de ușă îl auzea pe Dubchek vorbind la telefon. Era ora cinci fără vreo trei minute cînd ușa se deschise și o invită pe Marissa în birou.

Încăperea era mică și plină de hîrtii, împrăștiate pe birou, pe dulapuri și pe jos. Dubchek avea mînecile suflecate și primii trei nasturi ai cămășii

descheiați. El nu se scuză și nici nu-i dădu vreo explicație pentru că o lăsase să aștepte atîta. În schimb abordă același surîs care o irita grozav pe Marissa.

– Cred că ați primit cererea mea, zise Marissa pe un ton profesional riguros.

– Da, în cele din urmă.

– Și ce părere aveți? întrebă ea.

– Deocamdată trebuie să vă continuați munca pe care o făceați și pînă acum, pentru a căpăta mai multă experiență.

– Și cînd considerați că voi avea destulă experiență?

Marissa înțelese totuși, că Dubchek marcase un punct și se întrebă dacă ar fi acceptat să iasă cu el sau să cineze împreună, răspunsul lui ar fi fost același. Acum ea regreta că nu avusese curaj să revină asupra primului ei refuz. Dubchek era seducător și îl plăcea mai mult decît pe Ralph, cu care, totuși, acceptase să cineze.

– Voi decide eu cînd ca sosi acest moment, cînd veți avea destulă experiență, spuse el rupînd gîndurile Marissei. Eu sau Tad Shockley.

Marissa își mai reveni. Dacă asta depinde de Tad era sigură va putea obține autorizația necesară.

Dubchek înconjură biroul și se așeză lîngă ea:

– Trebuie însă să vă spun acum cîteva lucruri foarte importante. Am primit un telefon de la epidemiologistul din Missouri. Au la Saint Louis un

singur caz grav de boală virală. S-ar putea să fie Ebola. Aș vrea să mergeți acolo imediat pentru a face investigarea clinică, să-i trimiteți probe lui Tad și apoi să reveniți cît mai repede. Iată biletul de avion.

Îi întinse Marissei o foaie și mai spuse:

– Zborul Delta 1083, plecarea la ora 17.34, sosirea la ora 18.06.

Ea rămase stupefiată. Știa că lucrînd la Serviciul de investigare epidemiologică trebuia să aibă valiza pregătită în orice clipă, dar n-ar fi crezut că va fi chiar așa. Se gîndi un moment la Taffy.

– Vom încerca să pregătim cît mai repede laboratorul mobil, zise Cyrill, dar sperăm să nu fie absolut necesar să venim.

Apoi îi întinse mîna Marissei pentru a-i ura drum bun și noroc, dar ea se gîndea deja cu groază că în cîteva ore se va afla în față cu acel virus înfiorător. Simți că o ia cu amețeală.

Intrase în acest birou cu speranța de a obține o autorizație și se alese cu ordinul de plecare la Saint Louis. Privindu-și ceasul o luă la fugă. Nu-și putea permite să piardă nici măcar o secundă.

Capitolul 5

3 martie 1986

Abia cînd avionul ajunse pe pista de decolare, Marissa își aminti de întîlnirea pe care o stabilise cu Ralph. Se gîndi că va trebui să-i telefoneze imediat ce va ajunge la aeroport. Acum, singura ei consolare pentru noua misiune era că știe oricum mai multe decît prima dată. Cel puțin își imagina ce se așteaptă de la ea. Deși nu vorbise cu nimeni pînă acum despre aceasta, ea era înspăimîntată la gîndul că fiind atît de aproape de bolnavii cu Ebola ar putea oricînd să se infecteze. Fiecare zi care trecea fără să se manifeste

vreunul din simptomele bolii nu-i micșora teama că odată și odată ar putea fi chiar ea o nouă victimă a acestei teribile maladii.

O altă idee care o tulbura pe Marissa era și rapiditatea cu care apăruse acest nou caz de Ebola. Oare cum ajunsese virusul pînă în Saint Louis? Era o manifestare independentă de cea din Los Angeles sau era extensia a aceleiași forme de boală?

– Doriți să cinați? întrebă stewardeza întrerupînd gîndurile Marissei.

– Da, vă rog chiar, zise ea, în timp ce-și aranja măsuța.

Dorea din tot sufletul să mănînce acum ceva, căci odată ajunsă la Saint Louis era sigură că nu ar mai fi avut timp de asta.

* * *

Taxiul o lăsă în față la Grater Saint Louis Community Heath Plan Hospital și deodată ea se trezi în fața unei porți mari. Afară ploua îngrozitor. Marissa își ridică gulerul paltonului pentru a se proteja de ploaie și vînt. Avea cu ea valiza și servieta cu documente.

Spitalul i se păru impozant în acel sfîrșit de zi, sub ploaia care cădea mărunt. Interiorul clădirii te impresiona prin culoarea scaunelor și a mochetei, care era de un roșu aprins. O recepționeră o conduse spre biroul administrativ.

– Dr. Blumenthal! exclamă un mic oriental din spatele biroului.

Acesta se îndreptă spre ea, îi luă valiza și îi strînse călduros mîna.

– Eu sînt dr. Harold Taboso, îi zise el. Sînt directorul medical. Iar aici este dr. Peter Austin, epidemiologul statului Missouri. Vă așteptam.

Marissa dădu mîna cu dr. Austin, un bărbat gras și mic de statură, cu tenul colorat.

– Vă mulțumim că ați venit atît de repede, spuse Taboso. Doriți să mîncați sau să beți ceva?

– Ah, nu. Am servit deja cina în avion. Și apoi, aș vrea să mă apuc de lucru.

– Bineînțeles, zise Taboso.

– Noi știm ce s-a întîmplat la Los Angeles, spuse Austin, profitînd de un moment de ezitare a doctorului Țaboso. Din păcate s-ar părea că și la noi va fi la fel. După cum cred că ați fost informată există un astfel de caz în spital, iar în timpul după-amiezii au mai sosit doi bolnavi pe care-i suspectăm infectați de același virus.

Marissa își umezi buzele. Sperase din tot sufletul să fie o falsă alarmă, dar aceste două cazuri noi îi tăiaseră orice gînd optimist. Se așeză pe un scaun și întrebă:

– Ce-mi puteți spune despre acești pacienți?

– Nu prea multe, din păcate, zise Austin. Nici nu prea am avut timp să ne ocupăm. Primul caz a sosit pe la ora patru dimineața. Dr. Taboso merită toate felicitările pentru că a reușit să izoleze

bolnavul astfel, pentru că să împiedicăm orice contact cu alte persoane.

Marissa privi spre Taboso. Avea un surîs puțin reținut și oarecum jenat de compliment.

– Ați făcut într-adevăr o treabă foarte bună, zise ea. Ați efectuat și examene de laborator?

– Desigur, îi răspunse Taboso.

– Asta ar putea ridica o serie de probleme, zise Marissa.

– Da, știm, spuse Austin. Dar am dat ordin pentru testele de laborator înainte de a cunoaște adevăratul diagnostic. Cînd ne-am dat seama ce ar putea fi, am chemat imediat un specialist de la CDC.

– Ați încercat să aflați dacă vreunul din bolnavii din Los Angeles au trecut și pe aici?

– Ne-am pus și noi întrebarea asta, dar nu am găsit nimic în acest sens.

– Bine, conchise Marissa. Atunci haideți să vedem pacientul. Cred că dispuneți de toate măsurile unei izolări eficiente.

– Desigur, îi spuse Taboso în timp ce părăsea încăperea.

Traversară holul spitalului pînă la ascensor. Intrînd în cabină, Marissa întrebă:

– Vreunul din pacienții dumneavoastră a fost de curînd în Africa?

Cei doi medici se priviră scurt și apoi doctorul Taboso răspunse:

– Nu cred.

Marissa nu se așteptase la un răspuns afirmativ: ar fi fost prea frumos. Ajunseră la etajul șapte. Pe culoar, ea constată că nici una din camerele pe lîngă care treceau nu erau ocupate. Multe din ele nu aveau nici un fel de mobilier, iar pereții holurilor păreau proaspăt vopsiți.

Dr. Taboso remarcă expresia uimită a Marissei:

– Am să vă explic, îi zise. Cînd s-a construit spitalul au fost prevăzute prea puține camere. De aceea etajul șapte nu este încă terminat, pentru că a fost construit ulterior. De aceea am decis că în astfel de cazuri de urgență este foarte indicat să-l utilizăm, cu atît mai mult cu cît asigură o izolare aproape perfectă.

Ajunseră în încăperea infirmierelor, care aveau toate un aer obosit. Marissa luă dosarul primului pacient. Se așeză la birou și notă numele bolnavului: Zabriski. Pe foaia observațiilor referitoare la funcțiile virale, remarcă prezența febrei extrem de ridicate și tensiunea arterială prea scăzută, la fel ca și în cazurile de la Los Angeles. Pe foaia referitoare la trecutul pacientului, ea descoperi numele întreg al acestuia: dr. Carl M. Zabriski. Ridică o privire stupefiată spre Taboso:

– Pacientul acesta este medic?

– Din nefericire, da, i se răspunde.

Mai mult chiar, era oftalmolog aici la spital.

Marissa se întoarse spre dr. Austin:

– Știați că și la Los Angeles primul caz a fost tot un medic? Și pe deasupra era și oftalmolog.

– Da, pare o coincidență, zise Austin încruntîndu-și sprîncenele.

– Dr. Zabriski făcea și el cercetări pe maimuțe? întrebă Marissa.

– Din cîte știu eu, nu, răspunse Taboso. Cel puțin nu aici la spital.

– Din cîte îmi amintesc în afară de dr. Richter nici un alt medic nu a mai contactat boala, zise Austin.

– Nu. Doar un singur caz. Însă au mai fost infectați trei tehnicieni din laborator și o infirmieră, dar nici un alt medic, precizâ Marissa.

Privind din nou dosarul, ea îl parcurse repede. Din păcate trecutul lui Zabriski nu putea fi refăcut în atîtea detalii așa cum procedase cu dr. Richter la Los Angeles. Nu găsi nici o mențiune în legătură cu vreo călătorie. Rezultatele testelor de laborator semnalară grave tulburări ale ficatului și rinichilor. Se părea că totul conducea spre un diagnostic sigur și de temut: febra hemoragică virală Ebola.

Cînd terminară de studiat dosarul, Marissa ceru necesarul efectuării probelor și conservării eșantioanelor de virus ce urmau a fi trimise la Atlanta. Cînd totul fu gata, împreună cu o infirmieră pătrunseră în cartierul izolat. Ca și la Los Angeles îmbrăcase o ținută izolantă: capușon, mască, mănuși, ochelari, halat.

În camera lui Zabriski, alte două femei purtau aceleași haine de protecție: una era infirmieră,

cealaltă medic.

– Cum se simte pacientul? întrebă Marissa apropiindu-se de pat.

Era o întrebare de formă, căci starea bolnavului era extrem de vizibilă. Primul lucru pe care-l observă fu erupția de pe piept. Avea și o hemoragie internă, căci o sondă gastrică ce-i ieșea pe o nară era plină de un sînge foarte roșu. Zabriski era încă destul de conștient, dar nu putea răspunde la întrebări.

O scurtă discuție cu doctorița care-l supraveghease confirmă așteptările Marissei.

Starea pacientului oarecum constantă pe timpul zile, se agravase în ultimele ore după ce tensiunea arterială începu să scadă.

Pentru Marissa erau suficiente informații. Cazul semăna din ce în ce mai mult cu cel al doctorului Richter. Astfel, că pînă la o probă contrarie, ea diagnostică boala medicului Zabriski și a celorlalți doi pacienți ca fiind febră hemoragică Ebola.

Infirmiera o ajută pe Marissa să facă un frotiu nazal și să ia probe de sînge și urină. Apoi Marissa puse probele, ca și la Los Angeles, în săculeț de plastic, a căror parte exterioară o dezinfectă cu hipoclorat de sodiu. După ce își scoase hainele de protecție se spălă pe mîini și revenind în camera infirmierelor telefonă lui Dubchek.

Conversația fu scurtă și precisă. După opinia ei, Marissa îi spuse că toate examenele clinice

indică infestarea cu Ebola.

– Izolarea? întrebă Dubchek.

– Cît se poate de bună, răspunde Marissa.

– Sosim cît putem de repede. Poate chiar în seara asta. Pînă cînd ajungem noi aș vrea să întrerupeți orice activitatea de laborator și să supravegheați o dezinfecție minuțioasă. Și cereți conducerii spitalului să realizeze o carantină cu toate persoanele care ar fi putut fi în contact cu cei atinși de virus.

Marissa tocmai se pregătea să-i răspundă, cînd el, pur și simplu, închise telefonul. Ea suspină: era un climat minunat pentru o muncă în comun.

După ce discută cu Taboso și Austin despre indicațiile trimise de Dubchek, cei trei se apucară de treabă. Inițiară operațiunea de carantină, sterilizară laboratorul, iar Marissa trimise probele la Atlanta cu zborul de noapte.

Marissa ceru apoi dosarele și a celorlalți doi pacienți. O infirmieră pe nume Pat i le dădu, spunîndu-i:

– Nu știu dacă dr. Taboso v-a informat, dar soția doctorului Zabriski este jos.

– Este și ea internată aici? întrebă neliniștită Marissa.

– Ah, nu! răspunse Pat. Dar insistă să rămînă în spital. Ea a vrut chiar să urce pînă aici, dar nu au lăsat-o doctorii. Domnul Taboso a invitat-o să stea în sala de așteptare de la parter.

Marissa lăsă dosarele deoparte și se hotărî să

stea de vorbă cu doamna Zabriski. Luă ascensorul și coborî pînă la etajul întîi. Privind mulțimea de oameni din jur se întrebă ce reacție ar avea știind că virusul Ebola apăruse și în acest spital.

În laborator, pe lîngă echipa de noapte lucra și dr. Arthur Rand, directorul spitalului, specialist în medicină legală. Era un bărbat în vîrstă, solemn și plin de importanță. Purta o vestă și un breloc de aur care-i ieșea din buzunar. Faptul că Marissa fusese trimisă de CDC nu-l impresionă deloc, iar expresia lui nu se schimbă nici atunci cînd ea îl informă că, după opinia ei, virusul Ebola apăruse și în spitalul său.

– Cred că asta face parte din diagnosticul diferențial, zise el.

– CDC a cerut să întrerupeți orice test de laborator asupra bolnavilor suspectați de a fi infestați cu Ebola. Asta cu atît mai mult cu cît în această seară va sosi o echipă specializată de la CDC cu un laborator total izolat.

– Mergeți să-l informați și pe dr. Taboso.

– El știe deja, spuse Marissa. Noi credem că și laboratorul trebuie dezinfectat pentru că la Los Angeles trei cazuri au avut ca sursă de infecție laboratorul. Și dacă nu aveți nici o obiecție aș vrea să particip și eu la această operațiune.

– Cred că ne putem descurca și singuri, îi spuse dr. Rand în timp ce-i aruncă o privire ca și cînd i-ar fi zis: «Dragă domnișoară, nu sînt aici de

ieri, de azi».

– Sînt la dispoziția dumneavoastră în caz că aveți nevoie, zise Marissa.

Apoi plecă. Avu impresia că făcuse tot ce trebuia. La parter în sala de așteptare, extrem de cochetă, doamna Zabriski era singură.

– Doamna Zabriski? întrebă ușor Marissa.

Femeia își ridică privirea. Părea să aibă în jur de 50 de ani și Marissa îi observă ochii înroșiți de plîns.

– Sînt dr. Blumenthal, îi spuse. Regret că trebuie să vă deranjez, dar aș dori să vă pun cîteva întrebări.

– Carl a murit? întrebă soția cu privirea pierdută.

– Nu, răspunse Marissa.

– Dar va muri, nu?

Marissa încercă să evite acest subiect tragic, cu atît mai mult cu cît doamna Zabriski avea dreptate. Se așeză lîngă ea și o întrebă:

– Nu sînt unul dintre medicii care-l îngrijesc pe soțul dumneavoastră. Eu am venit pentru a depista exact maladia de care suferă și să încerc să aflu cum a contactat-o. Nu știți, a călătorit în ultimele două luni?

– Da, zise doamna Zabriski. A fost la un congres medical la San Diego chiar luna trecută și în urmă cu o săptămînă a fost la Boston.

– La San Diego a asistat la un congres despre bolile pleoapelor?

– Așa cred. Însă Judith, secretara lui Carl vă poate oferi informații mult mai sigure.

Marissa simți că o ia cu amețeli. Deci, și Zabriski și Richter participaseră la același congres. O altă coincidență?

– Vă amintiți la ce hotel a stat soțul dumneavoastră la San Diego? întrebă Marissa. A fost cumva Coronado?

– Cred că da, zise doamna Zabriski.

Marissa își aminti rolul capital pe care-l jucase un anumit hotel din Philadelphia în apariția maladiei Legionarilor. Apoi o întrebă pe doamna Zabriski despre scopul vizitei soțului ei la Boston, dar ea nu știa prea multe. Îi dădu apoi numărul de telefon al secretarei medicului, spunîndu-i că Judith este la curent cu tot ce dorea ea să știe.

Marissa își notă numărul de telefon și nu se putu abține să n-o întrebe pe doamna Zabriski dacă doctorul se plînsese recent că ar fi fost mușcat de vreo maimuță sau dacă era apropiat de vreun animal.

– Oh, nu, i se răspunse. Sau oricum, eu nu știu nimic de așa ceva...

Marissa îi mulțumi foarte mult și se grăbi să-i telefoneze lui Judith. Îi explică cine este și că avea mare nevoie de ajutorul ei. Secretara confirmă cele spuse de soția medicului: dr. Zabriski fusese la congres la San Diego, stătuse la hotelul Coronado și nu fusese mușcat de vreo maimuță sau de orice alt animal. De asemenea,

Judith îi spusese că nu crede că șeful ei l-ar fi cunoscut pe dr. Richter, întrucît nu văzuse niciodată numele acesta pe corespondență și nici pe lista cu numere de telefon. La Boston, Zabriski avusese o întîlnire de pregătire a reuniunii anuale a vechilor studenți ce au făcut stagiul la spitalul Massachusetts, în specialitate ochi și urechi. Judith îi dădu Marissei numărul de telefon al unui confrate al doctorului Zabriski, ce lucra încă la acel spital. În acest timp dr. Blumenthal se gîndea că fără știrea lui, Zabriski dusese virusul și la Boston. Își spuse că va trebui să vorbească despre asta cu Dubchek. După ce termină convorbirea cu Judith, Marissa își aminti că uitase să-l sune pe Ralph... Formă imediat numărul lui și își ceru scuze că-l deranjează atît de tîrziu, apoi îl informă despre noua ei misiune. El îi promise s-o scuze dacă îi va telefona și în zilele următoare. O rugă, de asemenea, să-l țină la curent cu evoluția muncii de acolo.

Revenind la serviciul de izolare, Marissa reluă studiul dosarelor. Ceilalți doi pacienți erau un oarecare Carol Montgomeri și un alt doctor Brian Cester. Ambii semnalaseră o temperatură ridicată, dureri de cap și violente crampe în stomac. Simptomele nu erau prea specifice, dar intensitatea lor era îngrijorătoare. Dosarele nu pomeneau nimic despre eventuale călătorii sau contacte cu animale.

După ce își luă instrumentele necesare unor

probe de colectare a virusului, Marissa își îmbrăcă hainele de protecție și intră să vadă primul bolnav. Era o femeie cu un an mai în vîrstă decît ea. Era avocat și lucra pentru una din cele mai celebre firme din oraș. Deocamdată era destul de lucidă și putea vorbi, însă era profund tulburată. Marissa o întrebă dacă făcuse călătorii recente. I se răspunse negativ. Apoi o întrebă dacă îl cunoscuse pe dr. Zabriski și de această dată răspunsul fu afirmativ: dr. Zabriski era oftalmologul ei, pe care-l vizitase chiar în urmă cu patru zile.

Marissa luă probele necesare apoi ieși din rezervă cu inima grea că putuse pune diagnosticul, dar nu era capabilă să îngrijească pacientul. Și acum ca și la Los Angeles, se întrebă de ce numai anumiți pacienți și doctorului Richter se îmbolnăviseră?

Marissa intră apoi din nou în camera infirmierelor, unde își luă o haină de protecție nouă, după care merse să-l vadă pe dr. Brian Cester. Îi puse aproape aceleași întrebări și primi aproape aceleași răspunsuri, cu deosebirea că Cester nu fusese pacientul lui Zabriski.

– Nu, nu am avut niciodată nevoie de consultații oftalmologice, zise dr. Cester după ce-i trecu o spasmă abdominală.

– Ați lucrat cu el?

– M-a chemat să-i fac o anestezie. Dar de fapt ne întîlneam mai des la tenis decît la spital. Chiar

în urmă cu patru zile am făcut împreună o partidă.

După ce-i luă probele necesare, Marissa îl părăsi. Ea se gîndise că ar fi necesar un contact între mucoase pentru transmiterea bolii. Dar a juca tenis și a te molipsi, era o situație nouă care o puse din nou în încrucătură.

După ce expedie și acest nou transport de probe, Marissa se întoarse la etajul șapte pentru a studia din nou dosarul lui Zabriski. Cu datele obținute de la soție și secretară încercă să stabilească cît mai detaliat programul ultimelor săptămîni din viața doctorului, așa cum procedase și în cazul lui Richter. Se gîndea că totuși poate va găsi ceva elemente comune între cei doi, în afară de faptul că erau oftalmologi și că participaseră amîndoi la congresul de la San Diego.

* * *

Era trecut de miezul nopții cînd Dubchek, Vreeland și Layne sosiră. Marissa se bucură cînd îi văzu, căci starea clinică a lui Zabriski se înrăutățise. Doctorul care se îngrijea de bolnav ceru permisinea unui examen de rutină a sîngelui pentru a determina gradul de deshidratare al pacientului. Marissa se simți prinsă între două urgențe contrarii: îngrijirea bolnavului sau protejarea spitalului. În cele din urmă aprobă exame-

nul sîngelui lui Zabriski, cu condiția ca operațiunea să aibă loc în rezerva izolată a pacientului.

Medicii de la CDC imediat ce ajunseră se apucară de lucru. Dr. Layne instalară marile aparate de ventilație, în timp ce dr. Vreeland coborî pentru a spori măsurile de carantină.

Marissa intră în laboratorul izolat. Acolo se afla Dubchek numai în cămașă gata de lucru cu încă alți doi tehnicieni de la Centru. Era o problemă electrică la unul din aparatele de tratament chimic.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

– Mă tem că nu, zise Dubchek fără a-și ridica privirea, iar apoi se angajă într-o conversație cu unul dintre tehnicieni, sugerîndu-i acestuia să schimbe electrozii.

– Aș dori să-mi acordați un minut pentru a vă spune la ce m-am gîndit, zise Marissa.

Ea dorea să-i vorbească despre congresul medical de la San Diego la care participaseră doctorii Richter și Zabriski.

– Puteți aștepta, îi zise rece Dubchek. Punerea în funcțiune a acestui laborator este mult mai urgentă decît ipotezele epidemiologice.

Marissa se întoarse furioasă la etajul șapte, în camera infirmierelor. Nu se așteptase la o asemenea purtare din partea lui Dubchek. Așezîndu-se la birou, Marissa se gîndi ce să facă. Avea două posibilități: fie să stea liniștită așteptînd ca Dubchek să-și găsească zece minute libere și s-o asculte, fie să plece la hotel să doarmă puțin.

După o scurtă deliberare alese somnul. Își strînse foile, le puse în servietă și coborî la patru pentru a-și recupera valiza.

* * *

Se trezi dimineață pe la ora șapte și în timp ce își făcea dușul, constată că furia contra lui Dubchek îi trecuse. La urma urmei el avea dreptate. Dacă Ebola ieșea de sub control dînsul era responsabil de asta, nu ea.

Ajungînd la serviciul de izolare, unul din tehnicienii de la CDC o informă că Dubchek plecase la hotel abia la ora cinci dimineața. Despre ceilalți doi membri nu află nimic.

În sala de gardă a infirmierelor era o adevărată agitație. În timpul nopții mai fuseseră spitalizați încă cinci bolnavi, dintre care unul avea deja stabilit diagnosticul de febră hemoragică virală. Marissa ceru dosarele tuturor pacienților internați la serviciul de izolare și constată că cel al doctorului Zabriski nu se afla printre ele. Întrebă una din infirmiere ce se întîmplase cu dosarul medicului.

– Dr. Zabriski a murit aproape de patru dimineața, i se răspunse.

Marissa rămase șocată. Nu știa nici ea de ce, dar mereu sperase într-un miracol. Se așeză sprijinindu-și capul într mîini. Își reveni peste cîteva minute dar cu un oarecare efort, apoi se

apucă de citit noile dosare. Trebuie să fie ocupată pentru a rezista. Totuși, automat, își palpă gîtul pentru a vedea dacă are vreo umflătură. Simți un punct dureros. Dacă era un ganglion limfatic bombat?

Fu întreruptă de către dr. Layne, directorul de programe din partea CDC pentru cercetarea clinică a bolilor contagioase. El avea ochii plini de cearcăne. Fizicul său trăda faptul că nu dormise toată noaptea. Totuși îi surîse, iar ea își dădu seama că-i plăcea stilul lui puțin gînditor, puțin stîngaci ca al unui bătrînel simpatic, ieșit la pensie. El se așeză greoi lîngă ea, masîndu-și ușor tîmplele:

– S-ar putea spune că lucrurile se vor petrece și aici la fel ca la Los Angeles, zise Layne. Tocmai a mai internat un pacient, în timp ce un alt caz asemănător a fost semnalat la serviciul de urgență.

– Tocmai mă uitam în noile dosare, spuse Marissa, care se simțea vinovată că plecase la hotel peste noapte.

– Știți că toți pacienții au fost infestați în spital? Pe mine asta mă îngrijorează cel mai tare.

– Toți au fost pacienții doctorului Zabriski? întrebă Marissa.

– Aceia da, zise Layne arătînd spre teancul de dosare din fața ei. Toți l-au văzut recent pe dr. Zabriski. Deci aparent, el i-a contaminat. Alți doi bolnavi au fost pacienții doctorului Cester. Adică,

de fapt, el i-a anesteziat în timpul operațiilor în urmă cu zece zile.

– Și dr. Cester, întrebă Marissa. Credeți că s-a infestat la fel ca și dr. Zabriski?

– Nu, zise Layne făcînd semn cu capul. Am discutat cu Cester și am aflat că jucau tenis împreună.

Marissa încuviință:

– Dar credeți că acest gen de contact este suficient pentru infestare?

– Cu aproximativ trei zile înainte ca dr. Zabriski să cadă la pat, Cester i-a împrumutat prosopul său între seturi. Cred că atunci s-a produs infestarea. A fost favorizat un contact real cu flude organice.

Eu cred că aici Zabriski a fost primul caz, așa cum Richter a fost la Los Angeles.

Marissa se simți ca o proastă. Și ea discutase cu dr. Cester, dar nu reușise să-i pună o întrebare care să o ducă la descoperirea esențială, așa cum procedase dr. Layne.

Dubchek deși avea un aer obosit intră în sala de gardă a infirmierelor ras și aranjat la patru ace. Marissa îl privi surprinsă. Dacă părăsise spitalul la cinci, înseamnă că abia avusese timp să facă un duș și să se schimbe. Era clar că nu apucase să doarmă.

Înainte ca Dubchek să se lanseze într-o lungă conversație cu Layne, Marissa se grăbi să-i spună că cei doi medici Zabriski și Richter au participat amîndoi la congresul de la San Diego și că în plus au stat la același hotel.

– Nu, a trecut prea mult de atunci pentru a putea fi relevant, i-o tăie scurt și categoric Dubchek. Congresul acela a avut loc în urmă cu șase săptămîni.

– Dar este probabil singurul contact între cei doi medici, protestă Marissa. Cred că ar trebui să mergem pe firul acesta.

– Dacă țineți așa de mult, puteți încerca singură, pe răspunderea dumneavoastră, îi zise Dubchek. Dar pînă atunci coborîți în sala de anatomopatologie și asigurați-vă că sînt luate toate măsurile de protecție pentru autopsia lui Zabriski, care va avea loc în această dimineață. Spuneți-le, de asemenea, celor ce vor efectua această operațiune că ne trebuie eșantioane congelate din ficat, inimă, creier și splină pentru a izola virusul.

– Din rinichi nu? întrebă Layne.

– Ah, ba da! Și din rinichi, încheie Dubchek.

* * *

În timp ce plecă spre locul unde fusese trimisă, Marissa se simțea asemeni unui cal de curse. Se întrebă chiar dacă va mai recîștiga vreodată respectul lui Dubchek. Serviciul de anatomopatologie era foarte ocupat în acea dimineață. Marissa ajunse în sala de autopsie unde se întîlni din nou cu dr. Rand. Amintindu-și comportamentul său solemn și autoritar, ar fi preferat să nu mai fie ne-

voită să stea de vorbă cu el.

Sala de autopsie era îmbibată atît de tare cu miros de fenol încît ochii Marissei începură să lăcrimeze. Unul dintre tinerii de acolo îi spuse că autopsia lui Zabriski se va efectua în sala numărul trei.

– Dacă vreți să intrați trebuie să vă îmbrăcați cu haine de protecție. Este un caz teribil de periculos, îi mai zise băiatul.

Cînd intră în sală dr. Rand era pe punctul de a începe autopsia. El își ridică privirea de pe măsuța plină de instrumente. Corpul doctorului Zabriski era încă în sacul transparent din plastic.

– Bună-ziua! le zise amabil Marissa.

Se hotărî să adopte un aer optimist, dar nimeni nu-i răspunse la salut. Ea le transmise cererile lui Dubchek, și ei îi promiseră că vor avea grijă să le furnizeze probele de care aveau nevoie celor de la CDC. Marissa îi sugeră lui Rand să poarte ochelari.

– Mulți bolnavi, explică ea, aici și la Los Angeles s-au contaminat prin conjunctiva ochilor.

Dr. Rand dispăru o clipă și se întoarse purtînd o pereche de ochelari din plastic.

– Încă ceva, adăugă Marissa. CDC recomandă să nu folosiți aparate electrice în acest caz de disecție pentru că ar putea să apară formațiuni importante de aerosoli.

– Nici nu aveam intenția să folosesc instrumente electrice, îi răspunse Rand. S-ar putea să

vă mire, dar trebuie să vă spun că am mai avut cazuri de boli infecțioase în cariera mea.

– Atunci cred că nu trebuie să vă mai spun că nu este indicat să vă tăiați unghiile, zise Marissa. Un medic legist s-a infestat cu febră hemoragică virală în urma unei disecții.

– Îmi amintesc, spuse dr. Rand. Era în cazul febrei Lhassa. Mai aveți și alte sfaturi, la fel de amabile, să-mi adresați?

– Nu, răspunse Marissa.

Medicul legist tăie sacul de plastic și corpul lui Zabriski luă contact cu aerul. Marissa se întrebă dacă să plece sau să rămînă. În cele din urmă decise să rămînă. Privindu-l pe Rand cum examina trupul neînsuflețit își aminti de anii studenției. Deodată, însă, observă o zgîrietură cicatrizată pe pielea mîinii drepte. Era ceva nou, care nu fusese semnalat în dosarul medicului. La fel și contuzia circulară de pe coapsa stîngă, largă cît o monedă de un sfert de dolar.

– Aceste contuzii sînt anterioare sau posterioare decesului?

– Anterioare, răspunse Rand iritat că fusese întrerupt.

– Și după părerea dumneavoastră datează de mult timp? întrebă Marissa ignorînd tonul doctorului Rand.

Ea se apropie pentru a privi mai atent.

– Cred că datează de aproximativ o săptămînă, răspunse Rand. Dar vom ști mai precis după ce

vom face și analiza țesuturilor la microscop. Dar ținînd cont de starea pacientului nu cred că aceste zgîrieturi sînt atît de importante. Și acum dacă-mi permiteți, aș dori să mă lăsați să-mi văd liniștit de lucru.

Marîssa se gîndi că totul se putea explica extrem de simplu: dr. Zabriski căzuse și se lovise în timpul partidei de tenis. Ceea ce o preocupa pe ea era însă faptul că în raportul de observare a stării bolnavului aceste contuzii nu fuseseră menționate.

După ce dr. Rand termină autopsia și efectuă și probele cerute de Dubchek, Marissa își propuse să încerce să găsească cauzele producerii leziunilor.

Încercă să-i telefoneze din nou lui Judith, secretara doctorului Zabriski. Sună de trei ori, dar nu răspunse nimeni. Nu mai insistă, căci nu dorea să deranjeze. Se gîndi că poate Judith era la serviciu, așa că se grăbi să găsească cabinetul doctorului Zabriski, care se afla în același spital. Într-adevăr, Marissa avusese dreptate. Secretara doctorului se afla deja la birou. Era extrem de delicată și nu părea să aibă mai mult de 25 de ani. Marissa o găsi cu ochii înroșiți de plîns.

– Doamna Zabriski este bolnavă, spuse ea îndată ce Marissa se prezentă. Este jos în sala de urgențe, dar va fi în curînd internată. Se spune că are aceeași boală ca și soțul ei. Doamne Dumnezeule, oare și eu oi fi infectată? Care sînt simptomele?

Nu fără frică, Marissa o calmă puțin spunîndu-i că la Los Angeles secretara medicului bolnav nu a fost atinsă de virus.

– Asta nu e prea liniștitor, comentă Judith. Oricum vreau să plec de aici, spuse în timp ce-și strîngea lucrurile de pe birou. Și să știți că nu sînt singura care vrea să plece. Sînt mulți oameni din personalul de serviciu care vor să plece.

– Înțeleg, zise Marissa. Totuși aș vrea să vă pun o întrebare.

– Bine, dați-i drumul, spuse Judith care continua să-și golească sertarele.

– Dr. Zabriski avea cîteva leziuni pe brațe și pe coapse, chiar și la cap. A căzut cumva? Știți despre ce ar putea fi vorba?

– Ah, nimic important, răspunse Judith făcînd un gest cu mîna. A fost agresat pe stradă acum o săptămînă în timp ce căuta un cadou pentru aniversarea soției. I-au luat portofelul și ceasul elvețian din aur. Cred că l-au lovit și în cap.

Aceasta lămurea pe deplin misterul leziunilor.

Marissa urcă din nou la etajul șapte, și observă că serviciul de izolare își pierdu liniștea și calmul. Cu avalanșa de noi pacienți, infirmierele erau surmenate. Îl observă pe dr. Layne notînd ceva în mai multe dosare.

– Avem alte cinci cazuri grave, printre care și doamna Zabriski, îi spuse el.

– Da, am aflat deja, zise Marissa.

– Tad Shockley tocmai a sunat. Ne-a confirmat

că este Ebola.

Marissa simți un frison atît de puternic încît era cît pe ce să leșine.

– Îl așteptăm din clipă în clipă pe comisarul sănătății din Missouri pentru a decreta carantină, continuă Layne. De altfel, se pare că un număr impresionant de cadre au părăsit spitalul: infirmiere, tehnicieni, medici. Dr. Taboso face eforturi teribile pentru a păstra încă personalul necesar aici. Ați citit ziarul local?

Marissa răspunse printr-o mișcare a capului. Era chiar nerăbdătoare să-i spună că nici ea n-ar dori că mai stea aici dacă este atît de periculos.

– Pe manșeta ziarului scrie: «*CIUMA REVINE*!», spuse Marissa.

Dr. Layne abordă o expresie de dezgust:

– Presa trebuie să scrie mereu ceva.

Dubchek a spus că nimeni nu va trebui să vorbească ziariștilor.

Discuția lor fu întreruptă de zgomotul unei uși rulante. Izolată într-un sac de plastic, doamna Zabriski trecu într-un cărucior pe lîngă ei. Marissa avu o strîngere de inimă și se întrebă dacă nu cumva ziarele scriau, de fapt, adevărul.

Capitolul 6

10 aprilie 1986

Marissa mai luă o gură de desert, lucru pe care și-l permitea de prea puține ori. Aceasta era a doua ieșire cu Ralph de cînd se întoarse în Atlanta. Se aflau într-un agreabil restaurant franțuzesc. După aproape cinci săptămîni în care dormi și mîncă pe apucate, masa din această seară dusese un real deliciu. În plus vinul pe care-l băuse i se păru atît de bun încît nici nu-și dădu seama că i se urcase la cap. Începu să vorbească mult, dar Ralph o urmărea calm și cu atenție. Marissa se scuză totuși că o luă gura

înainte.

– Inutil să vă justificați atîta, spuse Ralph. Aș putea să vă ascult toată noaptea, mai ales că ați reușit să mă faceți interesat de Los Angeles și Saint Louis.

– Dar v-am ținut la curent cu tot încă de cînd eram acolo, protestă Marissa.

– Aș vrea să-mi spuneți cum a încercat personalul medical să lupte contra panicii, mai ales că de data aceasta au fost treizeci și șapte de morți?

Marissa se străduí să-i descrie bulversarea ce cuprinsese aproape subit spitalul din Saint Louis. Personalul medical și bolnavii erau revoltați împotriva carantinei.

– Știți uneori mă gîndesc dacă nu m-am infestat și eu, îi mărturisi Marissa cu un surîs jenat. De fiecare dată cînd mă doare capul îmi zic să știi că asta e. Cel mai enervant este că nu se știe încă nimic despre originea virusului, iar opinia lui Dubchek cum că sursa virusului ar fi legată într-un fel sau altul de personalul medical, nu mă satisface deloc.

– Dumneavoastră ce credeți? întrebă Ralph.

– Știu și eu! Oricum primele două cazuri au fost medici oftalmologi.

– Nu spuneți asta, zise Ralph rîzînd. Sînt superstițios.

Marissa își sorbea cu plăcere a doua cafea din acea seară și o găsea chiar mai delicioasă decît

prima.

– Totuși, dacă Dubchek are dreptate, reluă Marissa discuția, atunci înseamnă că cei doi medici au fost în contact cu sursa misterioasă. Am tot frământat ideea asta săptămîni întregi fără să găsesc un răspuns rezonabil. Dr. Richter a avut contact cu o maimuță și a fost mușcat de aceasta cu o săptămînă înainte de îmbolnăvire. După cum știți teribilul virus Marburg și-a avut sursa în maimuțe. Așa încît m-am gîndit inițial că asta ar putea fi o explicație. Dar dr. Zabriski n-a avut nici un contact cu vreun animal.

– Cred că mi-ați spus odată că dr. Richter a fost în Africa, zise Ralph. Cred că asta e ceva important, căci în Africa virusul se află în stare endemică.

– Cine știe, răspunse Marissa. Din punct de vedere cronologic nu se prea potrivește, căci asta ar însemna că perioada sa de incubație a fost de șase săptămîni, în timp ce a celorlați pacienți a fost doar de maxim cinci zile. Și apoi mai este ceva. Dr. Zabriski nu a fost în Africa și singurul lor punct comun a fost participarea la congresul de la San Diego. Și în cazul lui s-a îmbolnăvit după aproape două luni. Să înnebunești, nu alta!

Marissa făcu apoi un semn cu mîna vrînd parcă să sugereze că mai bine se lasă păgubașă.

– Cred, totuși, că ar trebui să vă felicit pentru că, se pare, țineți destul de bine treburile în mînă.

După cîte știu boala asta a fost semnalată dintr-o dată în Africa.

– Da, este adevărat, recunoscu Marissa. S-a întîmplat în Zair, primul caz fiind un student american, dar pînă la urmă numărul celor decedați a fost în jur de o sută optzeci, restul pînă la trei sute optsprezece au fost bolnavi, dar nu au murit.

– Vedeți, zise Ralph. Statistic ar trebui să fiți mai optimistă.

Ea își îndoi apoi șervețelul și îl puse pe masă.

– Ce ziceți, treceți pe la mine să luăm un digestiv? întrebă Ralph.

Marissa îl privi mirată că se simțea atît de bine în compania lui.

– Un digestiv, bună idee, spuse ea surîzînd.

Ieșind din restaurant, Marissa îl luă pe Ralph la braț. Ajungînd la mașină, el îi deschise portiera. Ralph era mîndru de automobilul său, un Mercedes 300SDL absolut nou. Marissa aprecie luxul acestuia, în timp ce se cufundă în scaunul căptușit cu piele. Ea nu înțelegea de ce lumea prefera în general mașinile cu motor diesel, căci făceau un zgomot oribil la demaraj și la relanti.

– Este mai economic, îi zise Ralph.

Totuși, privind în jur la mulțimea de accesorii, ea nu-și putea imagina cum un Mercedes așa de scump ar fi putut fi și economic.

Odată instalată pe divanul din salon, cu un pahar în mînă, Marissa spuse:

– Este ceva foarte bizar în cazul celor doi medici bolnavi de Ebola. Ambii au fost agresați cîteva zile înainte de a se îmbolnăvi.

Zicînd aceasta, ea tăcu, așteptînd un răspuns.

– Este foarte suspect, zise Ralph făcîndu-i din ochi. Vreți să spuneți că e vorba de o «*Ebola Mary*», care atacă oameni și propagă astfel boala?

– M-am gîndit eu că e o prostie, se corectă Marissa rîzînd. De aceea nici nu am mai spus nimănui despre asta.

– Dar oricum e bine că vă gîndiți la toate, adăugă Ralph. Să știți că vechea școală de medicină americană este bună. Vedeți, v-a învățat să vă puneți întrebări.

Marissa însă direcționă conversația spre munca lui Ralph și spre casa sa. Timpul trecea, dar el nu făcea nici un gest care să trădeze că dorea o apropiere intimă cu ea. De altfel, ea se gîndi că nici n-ar ști cum să reacționeze dacă el i-ar face avansuri concrete. Era, fără îndoială, un prieten bun, dar nu și-l putea închipui deloc romantic. Din acest punct de vedere, Dubchek i se părea mult mai seducător.

Gîndindu-se la Cyrill îl întrebă pe Ralph:

– Cum l-ați cunoscut pe dr. Dubchek?

– În timpul unei conferințe la serviciul de oftalmologie al spitalului universității, zise Ralph. Niște viruși rari ca *Ebola* sau *SIDA*, au fost detectați în lacrimi și umoarea apoasă. Unii dintre ei

puteau provoca chiar o uveită anterioară.

– Ah! spuse Marissa dorind să-i demonstreze că a înțeles.

În realitate nici nu prea o interesa, căci nu știa ce ar putea fi acea uveită anterioară. Se uită că a sosit momentul potrivit pentru a-l ruga pe Ralph să o conducă acasă.

* * *

Zilele următoare, Marissa încercă să se adapteze unei vieți normale, chiar dacă fiecare telefon care suna o făcea să se gîndească că va fi trimisă din nou în cine știe ce colț al țării, unde virusul Ebola făcea din nou ravagii.

La birou se gîndi să studieze modul în care se transmitea această boală îngrozitoare. Plecînd de la datele pe care le deținea din investigațiile sale la Los Angeles și Saint Louis, ea încercă să alcătuiască o schemă detaliată cu mersul bolii de la o persoană la alta. Studiindu-și notițele luate despre majoritatea cazurilor ajunse la concluzia că raportul sexual nu avea un rol atît de important ca o infectare cu HIV. Febra hemoragică se putea transmite deci și între doi străini care pur și simplu se folosiseră de același prosop sau care au avut un banal contact. În aceste condiții, se gîndi Marissa, frica de SIDA, în comparație cu cea față de Ebola era doar o furtună într-un pahar de apă.

Pentru a-și verifica ipotezele ea dorea să experimenteze pe cobai. Avea însă nevoie să lucreze în laboratorul cu maximă izolare și ea nici pînă acum nu reușise să obțină autorizație de intrare.

– Este grozav, uimitor! exclamă Tad, după ce Marissa îi demonstră tehnica pe care o inventase pentru a salva culturile de virus contaminate de bacterii. Nu-mi imaginez că Dubchek va refuza propunerea ta.

– Eu da! îi răspunse scurt Marissa.

Se întrebă dacă ar trebui să-i povestească lui Tad întîmplarea de la hotelul din Los Angeles, dar se decise să tacă deocamdată. Oricum nu servea la nimic și ar fi complicat relația lui Tad cu Cyrill.

Ea îl urmă apoi pe Tad în biroul lui. În timp ce el prepara cafeaua, îl întrebă:

– Mi-ai spus, cînd am fost în laboratorul cu maximă izolare, că aveți toate tipurile de viruși chiar și Ebola.

– Da, avem eșantioane de la toate manifestările cunoscute ale virusului. Am congelat chiar și probele celor două cazuri ale tale.

Marissei nu-i plăcea deloc să-l audă mereu vorbind despre recentele epidemii ca și cum ar fi fost ale ei. Dar își păstră acest gînd pentru ea și îl întrebă doar:

– Unde, în altă parte, în afară de CDC, s-ar mai putea afla viruși Ebola congelați?

Tad se gîndi puțin.

– Nu știu. Te referi la Statele Unite?

Marissa făcu semn că da.

– S-ar putea ca Armata să aibă așa ceva. Știu că la Fort Detrick există un Centru de studii pentru războiul biologic. Am impresia că a și venit cineva de acolo și s-a interesat de febra hemoragică virală.

– Crezi că Armata ar avea și ea un laborator cu maximă izolare?

Tad chicoti.

– Ei au absolut tot, orice îți imaginezi.

– Și deci conducerea de la Fort Detrick s-a interesat de febra hemoragică virală?

– A fost trimis cineva care s-a ocupat și de studiul primului caz de manifestare a infecției cu Ebola în Zair.

Marissa își sorbi cafeaua încet, gîndindu-se la o coincidență interesantă. Își dădu seama că în mintea ei se năștea germenele unei idei, atît de dezagreabile încît își dori din tot sufletul să nu devină o ipoteză rezonabilă.

* * *

O clipă doamnă! zise soldatul de gardă cu un puternic accent de sudist.

Marissa fu oprită în fața uriașei porți de la Fort Detrick. Ideea, că Armata ar fi putut fi responsabilă de atacul cu Ebola a populației inocentei din

Los Angeles și Saint Louis, o determină să-și ia o zi de concediu și să vină singură la Fort Detrick pentru a ancheta acest caz.

Cele două agresiuni asupra medicilor bolnavi pur și simplu o obseda.

Santinela reveni la mașina Marissei.

– Sînteți așteptată la clădirea numărul 18.

Imediat bariera vopsită în alb și albastru se ridică și ea intră în bază. Clădirea 18 era un bloc din beton fără ferestre, cu un acoperiș plat... Un bărbat între două vîrste, îmbrăcat civil îi făcu semn cînd coborî din mașină. Era colonelul Kenneth Woolbert.

Marissa îl privi și își spuse că are mai curînd aerul unui profesor universitar decît al unui ofițer. Era amabil, avea simțul umorului și nu ascundea plăcerea pe care i-o făcea vizita Marissei. Îi spuse că ea este cea mai mică și mai încîntătoare anchetatoare epidemiologică pe care o cunoscuse vreodată.

Clădirea era un adevărat buncăr. Intrară printr-o succesiune de uși vechi ce se deschideau și se închideau automat. Mici camere de luat vederi erau amplasate peste tot. Dar laboratorul propriu-zis semăna cu unul din orice spital modern.

După o vizită rapidă, în care nici nu se aduse vorba de existența vreunui laborator cu maximă izolare, colonelul o conduse pe Marissa în cafeneaua lor, unde îi oferi un sandwich și un Pepsi-Cola.

Fără ca Marissa să-l întrebe ceva, el se apucă să-i povestească că-și începuse cariera ca anchetator asupra epidemiilor la CDC. Asta era prin anii '50 cînd era foarte interesat de microbiologie și chiar de virusologie. În anii '60 își continuă studiile căci reușise să obțină o bursă.

– Asta îmi plăcea mai mult, decît să mă ocup în continuare de copii cu gîtul umflat și urechi înfundate, zise colonelul.

– Să nu-mi spuneți că ați lucrat ca pediatru! exclamă Marissa.

Se amuzară apoi descoperind că și el fusese angajat un timp la același spital de pediatrie din Boston. Apoi îi explică Marissei cum ajunsese de la CDC la Fort Detrick, în urma unei oferte mai bune din partea Armatei. Colonelul era încîntat că lucra cu cea mai nouă aparatură din lume.

– Obiectivul militar final nu vă supără? întrebă Marissa.

– Nu, zise colonelul Woolbert. Am putea spune că trei sferturi din munca mea de aici este consacrată apărări Statelor Unite împotriva unui atac biologic. Și apoi, continuă colonelul, aici am toată libertatea. Îmi aleg singur obiectivele cercetărilor.

– În prezent la ce lucrați? întrebă Marissa cu un ton inocent.

Urmă o scurtă pauză.

– Cred că nu violez un secret dacă vă spun că de trei zile lucrez asupra virusului gripei.

– Nu vă ocupați de Ebola?

– Nu, răspunse colonelul. Ultimele studii pe care le-am făcut pe Ebola datează de mai mulți ani în urmă.

– Și nimeni altcineva, aici la Centru, nu se ocupă de virusul Ebola?

Colonelul ezită puțin, apoi spuse:

– Cred că pot să vă spun, întrucît Pentagonul a publicat deja un astfel de articol anul trecut în revista «*Strategic studies*». Răspunsul este nu. Nimeni nu lucrează asupra virusului Ebola, nici chiar sovieticii, pentru că nu există încă un vaccin sau un tratament cunoscut contra acestui virus. Sîntem de părere că, în general, febra hemoragică Ebola, odată lansată, se întinde ca un inendiu în pădure atît asupra prietenilor cît și asupra dușmanilor.

– Cred că încă nu e cazul, zise Marissa.

– Să sperăm, spuse suspinînd colonelul. Am citit cu mare interes articolele despre ultimele două epidemii. Cred totuși că în curînd ne vom gîndi din nou asupra acestui micro-organism.

Ultimul lucru pe care dorea Marissa să-l facă ar fi fost să încurajeze Armata să lucreze asupra virusului Ebola.

– Se pare că dumneavoastră ați făcut parte din misiunea internațională care a plecat, în 1976, la Yambuku, zise ea.

– Da, eram extrem de interesat atunci. Dar trebuie să vă spun că odată ajuns în Africa am trăit fiecare zi cu frica de moarte.

Marissa zîmbi. Îi plăcea de Woolbert și chiar îi inspira încredere.

– Ați fost primul care a mărturisit că v-a fost frică,zise ea. Eu, trăiesc același sentiment de teamă de cînd am fost trimisă la Los Angeles.

– Aveți și de ce, îi spuse el. Ebola e teribilă! Am aerul că poate fi ușor neutralizată, dar este extrem de contagioasă. Se spune că sînt suficiente două micro-organisme pentru a provoca boala. Este într-un fel contrar Sidei, spre exemplu, care are nevoie de miliarde de viruși și chiar și atunci, s-a dovedit statistic, poți avea șanse să nu fii contaminat.

– Despre rezervor ce-mi puteți spune? întrebă Marissa. Știu că teoria oficială susține că nu a fost descoperit nici un rezervor în Africa. Dumneavoastră ce părere aveți?

– Cred că este o boală a animalelor, zise colonelul. În mod cert se va descoperi că sursa este în vreo maimuță africană. Ar putea fi deci o zoonoză prezentă la animalele vertebrale care ocazional se poate transmite și la om.

– Sînteți deci de acord cu teoria oficială emisă de CDC despre ultimele cazuri de boală din Statele Unite? întrebă Marissa.

– Desigur, zise Woolbert. Ce altă ipoteză ar mai putea fi?

Marissa ridică din umeri.

– Aveți Ebola aici?

– Nu, zise colonelul. Dar știu unde se găsește.

– Și eu știu, zise Marissa.

Ea se gîndi că Woolbert nu fusese chiar foarte sincer. Tad îi spusese că aici sigur se află un laborator cu maximă izolare, dar unde ar fi putut fi nu avea idee.

Capitolul 7

17 aprilie 1986

Marissa ridică în cele din urmă receptorul telefonului. Era centralista care o anunță că are o legătură de la Phoenix. În așteptarea stabilirii contactelor necesare, se uită la ceas. Era patru dimineața, deci la Phoenix trebuia să fie în jur de ora două noaptea. Marissa știe ce urma să i se comunice: descoperirea vreunui nou caz suspect de a fi infestat cu Ebola. Telefonul sună din nou:

– Aici dr. Blumenthal! zise ea.

Vocea de la celălalt capăt al firului se prezentă: dr. Guy Weaver, epidemiolog de stat în Arizona.

– Regret enorm că a trebuit să vă telefonez la această oră, spuse el, dar mi-a fost semnalată o problemă gravă la spitalul «*Medica*» din Phoenix. Cred că ați auzit de acest spital.

– Nu, din păcate...

– Face parte dintr-o rețea de spitale particulare care sînt conduse de Grupul Medica pentru îngrijirea aderenților la asistența-medicală în această parte a Arizonei. Ne este foarte teamă să nu fim nevoiți să recunoaștem că spitalul a fost atins de Ebola.

– Cred că ați izolat pacientul, spuse Marissa.

Noi am constatat că...

– Dar nu este vorba de un singur caz, doctore Blumenthal, i-o tăie dr. Weaver. Sînt optzeci și patru de pacienți.

– Optzeci și patru! exclamă Marissa, șocată.

– Patruzeci și doi de medici, treizeci de infirmiere, patru tehnicieni de laborator, șase funcționari administrativi, membri ai personalului hotelier și doi funcționari de la întreținere.

– Toți s-au îmbolnăvit odată? întrebă Marissa.

– Da, și toți în seara asta, răspunse epidemiologul.

* * *

Își reținu imediat un loc pentru primul zbor cu Delta spre Phoenix. Apoi, Marissa sună la CDC și-i comunică responsabilului de serviciu noua

situație. Îi mai spuse că ea va pleca urgent la Phoenix și-l rugă să-i transmită această informație lui Dubchek, cînd va veni la Centru.

După ce lăsă un bilețel familiei Judson pentru a avea din nou grijă de micuțul Taffy, Marissa plecă spre aeroport. Faptul că o nouă epidemie Ebola începea cu optzeci și patru de cazuri o îngrozea. Spera ca Dubchek și echipa lui să ajungă la Phoenix în aceeași după-amiază.

Încă de la aeroport fu întîmpinată de un bărbat foarte rotund și extrem de nervos care se prezentă:

– Justin Gardiner, directorul adjunct al spitalului Medica. Dați-mi vă rog valiza.

Mîna îi tremura atît de tare încît o lăsă în jos. Uitîndu-se spre Marissa se scuză spunîndu-i că este foarte agitat.

– Vă înțeleg perfect, spuse ea. Între timp au apărut și alți bolnavi?

– O mulțime, iar spitalul este cuprins de panică. O groază de pacienți au părăsit spitalul, la fel și membri ai personalului. Am fost nevoiți să decretăm starea de carantină.

Îngrozită și cu buzele uscate de frică, Marissa se întrebă dacă dorea într-adevăr să meargă acolo. Acum pediatria i se părea mult mai încîntătoare.

Spitalul era o construcție frumoasă și foarte modernă. Ideea care-i veni în minte Marissei fu aceea că genul nou de arhitectură a spațiilor

medicale părea că favorizează apariția virusului. În ciuda acestei ore matinale, strada din fața spitalului era inundată de camioane ale televiziunii și de o mulțime de reporteri. Ajungînd la intrarea principală, dr. Gardiner îi spuse:

– Intrați și căutați-l pe directorul principal. Eu va trebui să rămîn aici pentru a împiedica panica. Mult noroc!

La intrare arătîndu-și legitimația CDC polițistul îi făcu loc să intre. Ziariștii prezenți aflînd cine este o și înconjură punîndu-i tot felul de întrebări.

– Personal nu cunosc încă situația, le zise Marissa.

Deoarece reporterii deveniseră extrem de agasanți, un polițist o ajută să intre în holul spitalului.

Aici era un adevărat haos. Holul era plin de lume panicată.

– Dați-mi voie, vă rog! se auzi o voce în dreapta Marissei.

Era un bărbat solid cu sprîncene groase, care își făcea extrem de greu loc prin mulțime.

– Dr. Blumenthal?

– Da, zise ea.

Ajungînd lîngă Marissa, bărbatul o prinse de braț și îi luă valiza și servieta din mînă. O conduse apoi prin mulțime la celălalt capăt al holului. Deschise o ușă și pătrunseră pe un culoar lung și drept, unde era liniște.

– Îmi pare rău pentru toată agitația asta, zise el. Sînt Lloyd Davis, directorul principal al spitalu-

lui. E ceva panică pe aici, nu?

Marissa îl urmă apoi în biroul său.

– Echipa noastră abia vă așteaptă, zise doctorul în timp ce așeza bagajul Marissei lîngă birou.

– Sînteți siguri că ultimii pacienți au toți Ebola?

– O să aflăm acuși, răspunse directorul.

– Bine, dar credeam că știți că prima prioritate este de a izola bolnavii, zise ea.

– Sînt toți foarte bine izolați, spuse Davis. Dr. Weaver s-a ocupat de asta.

O conduse pe Marissa spre ușă zicînd:

– Bineînțeles că vom urma și sfaturile dumneavoastre ulterioare. Dar deocamdată aș dori să vorbiți personalului care este teribil de agitat.

– Cred că nu este chiar foarte grav, spuse Marissa.

– Mulți sînt însă terorizați de ideea că sînt forțați să rămînă în spital.

– Cam cîte cazuri noi au mai fost înregistrate după ce ați vorbit cu mine la telefon?

– Încă șaizeci. Nici unul nu este personal medical.

Asta înseamnă că virusul se află deja la a doua generație. Marissa ea însăși tremura de frică gîndindu-se că este sechestrată în această clădire pe unde mișuna în voie groaznicul virus.

– Știți cumva dacă pacienții din primele cazuri semnalate au fost cumva agresați recent? întrebă Marissa fără a aștepta însă un răspuns

pozitiv.

Davis se uită la ea încruntîndu-și sprîncenele, întrebîndu-se dacă nu cumva e nebună.

Între timp ajunse în sala de conferințe care era plină de cadre din personalul medical al spitalului. Marissa se îndreptă spre estradă cu pas nervos, sub privirile curioase și disperate ale celor din sală. Un bărbat înalt se ridică din fotoliul situat la capătul estradei și îi întinse mîna. Directorul îl prezentă:

– Dr. Guy Weaver.

Deci acesta este bărbatul cu care vorbise la telefon. El spuse cu o voce profundă:

– Doctore Blumenthal nici nu știți ce bucuros sînt că ați venit atît de repede.

După ce îi așează microfonul, dr. Weaver o prezentă pe Marissa în termeni atît de entuziaști încît ea simți că i se face rău.

– Primul lucru pe care trebuie să îl facem, începu Marissa pe un ton ezitant, este să ne asigurăm în ceea ce privește diagnosticul.

Continuă să vorbească fără a ști prea bine ce trebuie să spună. Se prezentă într-o manieră destul de modestă, precizînd funcțiile sale reale la CDC. Încercă, de asemenea, să convingă auditoriul, că epidemia poate fi stopată prin măsuri de izolare foarte stricte a pacienților, prin aportul profesional al cadrelor medicale medii și, bineînțeles, printr-o carantină rațională.

– Credeți că ne vom îmbolnăvi toți cei care

lucrăm aici? întrebă o femeie din fundul sălii.

Un murmur traversă întreaga audiență: aceasta era de fapt grija tuturor.

– Eu m-am ocupat și de celelalte cazuri de epidemie și nu m-am contaminat, deși am fost foarte aproape de pacienții infestați cu care am vorbit, le zise Marissa.

Nu spuse însă nimic despre teama ei, care nu o părăsea niciodată.

– Am constatat că pentru transmiterea virusului Ebola este nevoie de un contact direct. Nu există riscul unei infectări prin atmosferă.

Marissa observă că imediat după ce spuse aceste cuvinte cîteva persoane din sală își scoase masca pe care o purtaseră. Ea se întoarse atunci spre dr. Weaver, care-i făcu un semn încurajator cu mîna.

– Trebuie neapărat să rămînem în spital? întrebă un bărbat care purta un halat alb de medic.

– Pentru moment da, zise Marissa cu prudență.

Apoi ea le explică ce făcuse la Los Angeles și la Saint Louis. Ea concluzionă că acolo unde au fost respectate măsurile stricte de carantină, nimeni nu s-a mai infestat, deși au avut loc contacte directe cu persoane deja contaminate.

Marissa răspunse apoi unei serii de întrebări în legătură cu primele simptome ale bolii și cu evoluția clinică a febrei hemoragice virale.

În timp ce directorul Davis se ridică pentru a se adresa și el personalului medical al spitalului, dr. Weaver o conduse pe Marissa pînă la culoarul drept. Ea îi spuse că ar dori să vadă unul din primii pacienți înainte de a telefona la CDC. Dr Weaver se oferi să o însoțească.

Weaver îi explică faptul că au decis ca toți bolnavii suspecți de Ebola să fie izolați la etajul al doilea al spitalului. De asemenea, au pus în funcționare aici și sistemul de aerisire. Ei erau fermi convinși că luaseră aproape toate măsurile pentru ca izolarea să fie perfectă. Îi mai spuse Marissei că personalul medical care lucrează la etajul al doilea este special instruit, că examenele de laborator se efectuează în condiții de maximă izolare și că toate hainele pacienților au fost spălate cu hipoclorit de sodiu sau arse. De asemenea, apa și mîncarea în spital erau aduse de afară. El îi mai spuse Marissei că în urmă cu șase ani fusese anchetat de o comisie CDC, așa încît acum știuse exact ce trebuie să facă.

– De ce m-ați prezentat ca pe un expert? întrebă ea.

– Din cauza efectului produs, recunoscu doctorul. Întreg personalul spitalului avea nevoie de cineva în care să creadă.

Ajungînd la etajul al doilea ea își îmbrăcă hainele de protecție. Apoi, Weaver o conduse la unul din primii pacienți: un chirurg al clinicii. Era indian, de origine din Bambus. Bolnavul avea un

aer morbid, deși primele simptome apăruse în urmă cu 24 de ore. Tabloul clinic repeta fazele terminale pe care le văzuse și la Los Angeles sau Saint Louis: temperatură foarte ridicată, tensiune scăzută, erupții cutanate caracteristice, semn de hemoragie ale mucoaselor.

Pentru a cîștiga timp ea făcu imediat probele de virus și dr. Weaver o ajută să le expedieze cît mai rapid lui Tad Shockley.

Aruncîndu-și o privire prin dosarele celor optzeci și patru de suspecți internați, ea constată că nici unul din ei nu călătorise în străinătate, nu fusese mușcat de vreun animal, nu avusese contact cu medici sau pacienți din Los Angeles sau din Saint Louis de cînd apăruse virusul.

Părăsind etajul, Marissa ceru un telefon și apoi rugă cîțiva medici să o ajute în interogarea pacienților. Dr. Davis îi puse la dispoziție telefonul din biroul său. Era ora unsprezece ziua la Atlanta, așa că Marissa se trezi imediat la celălalt capăt al firului cu vocea lui Dubchek. El era extrem de nervos:

– De ce nu mi-ați telefonat imediat? A trebuit să aștept ca centralista să mă anunțe dimineață că ați plecat? Acolo, este într-adevăr Ebola?

– Da, zise Marissa. Diferența principală constă în numărul impresionant de persoane contaminate. Sînt deja în jur de o sută.

– Cred că ați luat măsurile de izolare necesare, îi zise simplu Dubchek.

Marissa era bulversată. Se așteptase ca el să explodeze auzind numărul mare de cazuri.

– Nu vă mira numărul ridicat al bolnavilor? nu se putu abține ea.

– Nu știu aproape nimic despre Ebola, zise el. De aceea pentru moment nimic nu mă miră. Ceea ce mă interesează sînt măsurile care trebuiesc luate. Ce puteți spune de condițiile de izolare?

– Sînt aproape perfecte.

– Bine, zise Dubchek. Laboratorul mobil este gata. Plecăm peste o oră. Nu uitați să-i trimite-ți lui Tad probele de virus.

Zicînd acestea el închise brusc receptorul, așa încît ea nu apucă să-i spună că întreg spitalul este în carantină și că dacă intră nu mai are dreptul să iasă.

După ce termină discuția ieși pe culoar unde unsprezece medici erau gata să o ajute la interogarea pacienților. Erau cinci femei și șase bărbați. Motivul pentru care acceptaseră era unul singur: deoarece nu puteau părăsi spitalul, doreau cel puțin să lucreze.

După ce făcu puțină instrucție cu cei unsprezece medici, Marissa își petrecu o parte din timp citind dosarele celor internați.

La prînz alți paisprezece pacienți, prezentînd aceleași simptome au fost internați, ceea ce o făcu pe Marissa să creadă că asistă la o reală epidemie. Toți noii bolnavi erau aderenți la sistemul

de asigurare medicală și fuseseră tratați în ultima vreme de unul din cei patruzeci și doi de medici infestați.

În momentul în care își începea lucrul personalul de gardă, sosiră și medicii de la CDC. Auzind de venirea lor, Marissa se duse să-i salute. Îl găsi pe Dubchek ocupîndu-se cu instalarea laboratorului mobil.

– Pentru Dumnezeu, de ce nu mi-ați spus că spitalul este în carantină! îi strigă Dubchek Marissei.

– Dar nu mi-ați lăsat timp pentru așa ceva, zise ea fără a-i mai aminti că, de fapt, el îi trîntise receptorul în nas.

Ea de fiecare dată se străduia să facă ceva pentru a ameliora relația dintre ei, însă mereu dădea greș, ceea ce accentua și mai mult răceala dintre ei.

– Paul și Mark nu sînt încîntați deloc, zise Dubchek. Cînd au aflat că putem fi sechestrați aici toți trei pe toată durata carantinei, s-au întors la Atlanta.

– Și dr. Layne? întrebă Marissa, care se simțea vinovată.

– Cred că a luat deja legătura cu Weaver și administrația spitalului. Dorește să obțină de la Comisariatul Sănătății din Arizona ridicarea carantinei pentru cei de la CDC.

– Bănuiesc că nu trebuie să încerc să vă vorbesc înainte ca dumneavoastră să terminați de

instalat laboratorul mobil, îi spuse Marissa.

– Da, văd că aveți memorie bună. Cînd voi termina aici și după ce voi discuta cu Layne problemele de izolare, voi veni să vă caut să-mi spuneți ce ați descoperit.

Întorcîndu-se în camera ei, Marissa rumega din nou o cantitate de riposte agresive, care n-ar fi făcut decît să agraveze situația. De aceea le păstră doar pentru ea.

Cîteva ore citi dosarele celor internați și însemnările făcute de medicii care au interogat pacienții. Acum, ea cunoștea trecutul a optzeci și patru de oameni.

Într-un tîrziu apăru și Dubchek, care văzînd-o își drese vocea:

– Nu cred că ați avut o idee bună să utilizați medici ai spitalului pentru interogatorii atît de periculoase, îi zise el.

– Bine, dar erau așa de mulți bolnavi, încercă ea să se apere. N-aș fi putut să discut cu toți. Și oricum șapte dintre pacienți se aflau în stare gravă pentru a putea vorbi, iar alți trei au murit deja.

– Oricum, nu găsesc un motiv rezonabil pentru care să fi expus unsprezece medici care nu au experiență în epidemiologică. Serviciul Sănătății de Stat din Arizona are personal competent pentru astfel de situații, care ar fi putut fi utilizat. Dacă vreunul din medicii pe care i-ați mobilizat sînt contaminați, atunci toată vina va cădea asupra

Centrului.

– Dar ei..., protestă Marissa.

– Gata, ajunge! i-o tăie Dubchek. Nu sînt aici pentru discuții în contradictoriu. Spuneți-mi ce ați aflat!

Marissa încercă să ce calmeze și să-și limpezească ideile. Și totuși, ea nu credea că săvîrșise o greșeală atît de gravă cum voia Dubchek să creadă. Medicii erau deja în carantină și deci putea considera că au avut contacte secundare cu pacienții. Marissa se așeză la birou și căută pagina ce rezumatul concluziilor sale. Cînd o găsi, ea începu să citească cu o voce incoloră, fără a-și ridica privirea.

«Unul dintre primele cazuri este un oftalmolog, care a asistat și el la același congres de la San Diego, unde fuseseră Richter și Zabriski. Un alt caz este cel al unui chirurg ortopedist, care în urmă cu două luni a făcut o călătorie în Africa orientală. Ambii medici utilizau maimuțe pentru cercetările lor, dar nu au fost mușcați de acestea.

Toți cei 84 de pacienți au manifestat aceleași simptome într-un interval de șase ore, ceea ce indică faptul că toți au fost supuși sursei de infectare în același timp. Gravitatea simptomelor inițiale ne face să ne gîndim că au primit o doză enormă de agent infecțios. Toți cei infestați lucrau la spitalul Medica, însă nu în același sector, deci nu aerul a fost cauza. Asta mă duce cu gîndul la o posibilă contaminare prin alimente sau apă și

singurul punct comun al pacienților infestați era că ei toți frecventau cafeneau spitalului. Cel mai evident fapt este că în urmă cu aproximativ trei zile, toți pacienții au declarat că luaseră prînzul la cafenea.»

Marissa își ridică privirea spre Dubchek care se uita în platan. Cînd își dădu seama că ea termină raportul, zise:

– Ați depistat vreun contact cu ceilalți pacienți din Los Angeles sau Saint Louis?

– Nu, spuse Marissa. Din păcate, nu am găsit așa ceva.

– Ați trimis probele de sînge lui Tad?

– Da.

Cyrill se îndreptă spre ușă.

– Se pare că va trebui să vă dublați efortul și să găsiți o legătură între cazurile de aici și pacienții din Los Angeles sau Saint Louis. Trebuie să aibă un punct comun.

– Și cafeneaua? întrebă Marissa.

– Asta e problema dumneavoastră, zise Dubchek. Ebola nu s-a transmis niciodată prin alimente. Nu văd deci cum ar fi putut juca vreun rol cafeneaua în afacerea asta.

El deschise ușa.

– Oricum, coincidența este destul de curioasă și bănuiesc că vă veți urma supoziția aceasta. Nu am nimic împotrivă, însă nu uitați că pe mine mă interesează o eventuală legătură între pacienții de aici și cei din Los Angeles sau Saint Louis.

O clipă Marissa privi ușa închisă în urma lui Dubchek. Apoi reveni la rezumatul ei de o pagină și citi din nou, cu atenție, mulțimea de descrieri referitoare la trecutul medical al bolnavilor. Era de-a dreptul descurajant. După ce isprăvi cu cititul, Marissa se decise să viziteze, totuși și cafeneaua, care era o clădire separată în grădină. Cele două uși de la intrare erau închise și pe una din ele atîrna o plancardă care spunea: «*Închis din ordinul șefului Serviciului Sănătății de Stat*».

Marissa trase totuși de ușă și constată că nu era închisă.

Sala de o curățenie impecabilă era mobilată în inox și plastic. Chiar în fața Marissei se afla o masă de serviciu, ce conținea o caserie la un capăt și un vraf de platouri la celălalt. O altă ușă dublă, cu mici hublouri dădea spre bucătărie. Chiar cînd se hotărî să intre, o femeie între două vîrste apăru în sală și îi strigă să plece pentru că este închis. Marissa, însă, se prezentă și spuse că ar dori să-i pună cîteva întrebări.

– Bine, răspunse femeia.

Cu un ușor accent scandinav ea se prezentă: Jane Beronson, directoarea cafenelei. Marissa o urmă apoi în biroul ei. După cîteva banalități de pură curtoazie, Marissa îi ceru să vadă meniul de acum trei zile. Domnișoara Beronson scotoci în arhivă și îi întinse, în cale din urmă, meniul. Era ceva extrem de obișnuit: trei antreuri, două ciorbe și un singur fel de desert.

– Asta e tot ce ar fi putut ei mînca aici? întrebă Marissa.

– Acestea sînt felurile gătite, răspunse domnișoara Beronson. Dar întotdeauna noi mai puteam oferi clienților sandvișuri, salate și diverse băuturi.

Marissa o rugă să-i fotocopieze și ei lista cu meniul din acea zi. Apoi, avea de gînd să meargă la pacienți și să-i roage să-și amintească ce au mîncat la prînz în acea zi. Ea se decise să interogheze și alți oameni care mîncaseră în acea zi la cafenea dar care erau sănătoși.

– Mi se că una din angajatele dumneavoastră s-a îmbolnăvit, nu? întrebă Marissa.

– Da, Maria Gonzalès, răspunse Jane Beronson.

– Cu ce anume se ocupa, aici?

– Lucra la tejghea și uneori prepara și salate.

– Îmi puteți spune ce a făcut în acea zi?

Doamna Beronson se ridică și consultă unul din marile panouri de pe perete:

– Desert și salate, zise ea.

După o scurtă pauză în care Marissa își notă aceste informații, directoarea cafenelei o întrebă:

– Vreți să vizitați și restul?

Timp de o jumătate de oră Marissa făcu turul cafenelei, adică al sălii și al bucătăriei. Apoi se întoarse la etajul izolat al spitalului dorind să afle ce anume au ales de pe lista de meniu pacienții infestați.

* * *

Dimineața o găsi pe Marissa într-un fotoliu pat, frecîndu-se la ochi. Era ora unsprezece și a doua zi de cînd se afla la Phoenix. Noaptea trecută nu reușise să doarmă decît patru ore. Deodată ușa se deschise și îl văzu pe Dubchek intrînd ținînd în mînă ziarul local, care pentru manșetă păstrase un titlu bombă: «*CDC CREDE CĂ EXISTĂ O SURSĂ DE EBOLA ASCUNSĂ UNDEVA ÎN STATELE UNITE*».După expresia lui, Marissa concluzionă că Dubchek era furios, ca de obicei în ultimul timp.

– V-am spus să nu vorbiți presei.

– Dar n-am făcut-o.

Dubchek deschise ziarul:

– Totuși, citind articolul reiese că doctorul Blumenthal, de la CDC, le-a spus că există un rezervor de Ebola și că Phoenixul a fost contaminat fie prin alimente, fie prin intermediul apei. Marissa, nu pot să vă ascund că aveți, în mod cert, o mulțime de necazuri!

Marissa îi smulse ziarul din mînă și citi rapid articolul: numele ei era citat, dar nu reiese că ar fi spus ceva important. Sursa acelor informații era un oarecare Bill Freeman, unul din medicii care lucrase în spital și o ajutase la interogarea pacienților. Marissa îi arată aceasta lui Dubchek.

– Faptul că ați vorbit direct presei sau unui intermediar care a dat aceste informații mass-

mediei, puțin contează. Rezultatul este același. Din articol reiese că CDC ar împărtăși aceeași idee ca și dumneavoastră, și nu este cazul. Nu avem nici o dovadă că alimentația ar fi sursa infestării și nu uitați că trebuie să facem orice pentru a evita panica generală.

Marissa era îngrozită. De fiecare dată cînd Dubchek îi vorbea o făcea doar pentru a-i dovedi că a mai făcut o greșeală. Probabil că dacă ea ar fi tratat cu mai multă diplomație incidentul din camera de hotel, la Los Angeles, el n-ar fi fost acum atît de furios. Și totuși, de fapt el ce dorea? Să nu vorbească cu nimeni? Dar orice muncă în echipă necesită un dialog. Marissa îi întinse lui Dubchek o foaie de hîrtie:

– Vreți să vă uitați puțin?

– Ce-i asta? întrebă el iritat, ca de obicei.

– Rezultatul unei noi anchete asupra primelor cazuri de pacienți contaminați. Veți remarca un lucru extrem de evident. În afară de doi, care nu își mai amintesc aproape nimic, toți bolnavii au mîncat în acea zi cremă la cafenea. De asemeni, am constatat că un grup de douăzeci de persoane care au luat prînzul în acea zi la cafenea, servind aceleași feluri de mîncare ca și pacienții, dar fără cremă, nu s-au îmbolnăvit.

Dubchek îi înapoie foaia:

– Da, este un excelent antrenament pentru dumneavoastră, dar uitați un lucru important: Ebola nu este genul de boală care să se trans-

mită prin alimente.

– Știu, spuse Marissa. Dar nici dumneavoastră n-ar trebui să ignorați faptul că apariția maladiei aici a început cu o avalanșă de cazuri și a scăzut mult după izolare.

Dubchek respiră profund:

– Ascultați, zise el pe un ton protector, dr. Layne a confirmat ipoteza dumneavoastră conform căreia unul dintre primele cazuri internate, a fost la congresul de la San Diego, la fel ca și Richter și Zabriski. Iată deci, punctul de vedere oficial asupra acestei probleme: Richter a luat virusul în timpul vizitei sale în Africa și apoi, fără să știe, a contaminat și alți medici la San Diego, printre care și medicul oftalmolog de aici, de la Medica.

– Bine, dar acest punct de vedere nu ține cont de perioada de incubație cunoscută a febrei hemoragice virale.

– Nu am spus că nu rămîn chestiuni nerezolvate, acesta este punctul nostru de vedere, oficial. Nu vă împiedic să vă urmați și să vă dezvoltați ipoteza în legătură cu transmiterea bolii prin alimente, dar că rog mult, păstrați asta pentru dumneavoastră. Amintiți-vă că sînteți aici în misiune oficială. Aș dori, deci, să nu vă mai expuneți părerile personale oricui și mai ales presei. Ați înțeles?

– Marissa făcu un semn că da.

– Acum, aș vrea să faceți cîteva lucruri.

Luați contact cu biroul înalt al Comisariatului pentru Sănătate și rugați să ne dea avizul pentru a

lua bucăți macroscopice din organele pacienților decedați. Ne trebuie pentru laboratorul din Atlanta.

Marissa încuviință din nou. Chiar cînd se hotărî să iasă pe ușă, Dubchek întoarse capul și îi spuse pe un ton mai blînd:

– Probabil că v-ar interesa să aflați că Tad a comparat Ebola apărută la Los Angeles cu cea de la Saint Louis și de la Phoenix. Testele preliminare au concluzionat că este vorba de aceeași sursă. Asta confirmă opinia că este vorba de fenomene asemănătoare.

Marissa închise ochii și se gîndi ce-ar putea face. Din păcate, nu mai rămăsese cremă din acea zi fatală. Se hotărî să ia probe de sînge de la personalul neinfestat care dejunase la cafenea pentru a căuta eventuali anticorpi contra ebola. Ea se decise să-i trimită și lui Tad eșantioane din ingredientele cremei pentru a cerceta existența unei posibile contaminări virale. Totuși, însă, această ultimă idee nu i se părea grozavă. Virusul era necunoscut ca fiind foarte sensibil la căldură și deci ar fi putut fi introdus în cremă doar cînd aceasta ar fi fost rece. Și oare, de fapt, ce se întîmplase, cum, se întîmplase?

Marissa avu impresia că ipoteza sa era un lanț din care lipseau cîteva verigi importante. Dacă ar fi avut mai multă experiență în acest domeniu, probabil ar fi depistat mai ușor acele verigi lipsă.

Capitolul 8

16 mai 1986

După aproximativ o lună, cînd epidemia de la Phoenix putu fu oprită, Marissa se întoarse la Atlanta, în micul ei birou de la CDC.

Cu ochii plini de lacrimi, descurajată, dar și furioasă în același timp, privea spre nota care începea cu următoarele cuvinte:

«*Avem neplăcerea de a vă informa...*»

Încă o dată, Dubchek îi refuzase cererea de a lucra în laboratorul cu maximă izolare, deși făcuse eforturi vizibile să-i dovedească îmbunătățirea competenței ei profesionale în problema virusului

Ebola.

Marissa își privi însemnările și schițele pe care le întocmise în legătură cu modul de transmitere a virusului de la o generație la alta, specific fiecărei din cele trei epidemii la care asistase. De asemenea, ea stabilise și o diagramă, mai puțin precisă, dar analoagă transmiterii Ebola în cursul epidemiei din Africa, în 1976, cînd se produseseră, aproape simultan, două epidemii de Ebola: una în Zair, la Yambuku și alta în Sudan, la Nzara. Găsise informații în arhivele CDC.

După un timp, Marissa se ridică de la birou și plecă să-l caute pe Tad. El o ajutase în studiul acesta și credea că ar avea acum tot dreptul să plîngă pe umerii lui. Reuși să-l smulgă din laboratorul de virologie și să-l convingă, apoi, să ia prînzul împreună.

– Trebuie să încerci din nou, îi zise el cînd Marissa îl anunță vestea tristă.

Replica aceasta a lui o încurajă pe Marissa. Naivitatea lui Tad era mereu atît de dulce!

Faptul pentru care Marissa prefera să mănînce la cafeneaua Centrului era simplu motiv că nu trebuia să stea la rînd. În acea zi, ea își alese ca desert faimoasa cremă din caramel. Cînd se așezară la masă, Marissa îl întrebă pe Tad dacă avusese timp să testeze ingredientele cremei pe care i le trimisese de la Phoenix.

– Nici urmă de Ebola, îi zise.

Marissa se gîndi că, într-adevăr, ar fi fost prea

simplu să descopere că o anumită fabrică de alimente poartă vina acestei tragedii.

– Și sîngele personalului de la cantină?

– Nici un anticorp Ebola, spuse Tad. Dar cred că trebuie să te previn. Dubchek a văzut analizele mele și a avut o reacție plină de mînie. Pentru Dumnezeu, Marissa, ce este între voi? S-a întîmplat ceva la Phoenix?

În acea clipă, ea fu tentată să-i povestească tot, dar se gîndi că asta ar complica și mai mult lucrurile. Îi spuse, totuși, că fără să vrea, opinia ei a fost folosită de ziariști, care au lansat un articol bombă, în care versiunea ei a fost declarată ca fiind punctul de vedere oficial al Centrului asupra acestei chestiuni.

Tad mușcă din sandwich, apoi spuse:

– Ah, povestea aia cu rezervorul de Ebola ascuns undeva în Statele Unite?

– Da, răspunse Marissa. Eu sînt sigură că Ebola a fost în acea cremă. Și sînt sigură că în curînd vom auzi de o nouă epidemie declanșată de acest virus.

Tad ridică din umeri.

– Ceea ce eu am descoperit în laborator pare să confirme, însă, teoria lui Dubchek. Am izolat ARN-ul și proteinele de capsidă, învelișul exterior al virusului în toate cele trei manifestări de pînă acum. Și uimitor, ele sînt identice. Asta dovedește existența unei aceleiași surse pentru viruși, deși, în mod normal, Ebola este un subiect expus

mutațiilor, într-o oarecare măsură. Astfel, virușii Ebola din Statele Unite diferă puțin de cei din Africa, de la Yambuku și Nzara. Deci, și sursele sînt oarecum diferite.

– Dar perioada de incubație? protestă Marissa. De fiecare dată, ea se scurtează.

– De acord, spuse Tad. Dar nu asta este o chestiune chiar atît de contraversată ca existența unei enorme cantități de virus în cremă.

– Din cauza asta ți-am și trimis ingredientele.

– Dar, Marissa, spuse Tad, Ebola poate fi distrusă la temperaturi de 60 de grade. Chiar dacă se afla în ingrediente, în urma fierberii lor, oricum, virusul n-ar mai fi avut efect.

– Și femeia care a preparat acest desert s-a îmbolnăvit. Poate că ea a contaminat crema.

– Bine, zise Tad privind-o pe Marissa cu ochii săi de un albastru clar. Dar oare cum s-ar fi putut infesta cu un virus care nu există decît în adîncul Africii?

– Nu știu, mărturisi Marissa. Dar sînt sigură că nu a participat la congresul de oftalmologie din San Diego.

Cîteva minute mîncară în tăcere. În cele din urmă, Marissa zise:

– Știu un singur loc de unde ar fi putut veni virusul contactat de femeia care a preparat desertul.

– Și care este acest loc?

– CDC.

Tad își lăsă sandvișul în farfurie și o privi pe Marissa cu ochii larg deschiși.

– Dumnezeule, îți dai seama ce insinuezi?

– Nu insinuez nimic, zise Marissa. Pur și simplu, am anunțat un fapt. Acesta de aici este singurul rezervor cunoscut de Ebola.

Tad o privi cu neîncredere.

– Ascultă, îi spuse Marissa cu o voce hotărîtă. Aș vrea să-mi faci un serviciu. Ai putea să ceri de la Serviciul de securitate biologică lista tuturor persoanelor care au intrat și ieșit în ultimul an din laboratorul cu maximă izolare?

– Nu-mi prea place ideea asta, zise Tad.

– Ai să te convingi cînd ai să vezi cu ochii tăi. Nu-i mare lucru să faci rost de lista asta. Cred că poți găsi un motiv rezonabil pentru a intra în posesia ei.

– Nu lista e problema, spuse el. Ceea ce nu-mi place este că trebuie să încurajez ipoteza asta paranoidă și că în curînd voi fi la mijloc între tine și administrație, adică între tine și Dubchek.

– Prostii! exclamă Marissa. Faptul că ai posibilitatea de a cere lista asta nu te pune între mine și Dubchek. Și apoi, poți fi atît de sigur că el va afla? Nimeni nu va ști nimic despre înțelegerea noastră.

– Bine, capitulă Tad, nu fără reticență. O singură condiție însă: să nu arăți lista nimănui.

– Ai cuvîntul meu, spuse ea. Aș putea să trec pe la tine în seara asta să o iau?

– Da.

Marissa îi surîse. Era un prieten minunat Tad și ea avea impresia plăcută că el ar fi în stare să facă orice pentru ea. Înțelese, de asemenea, că nici nu trebuia să abuzeze prea mult de puterea ei asupra lui deocamdată, pentru că deja se gîndea să-i mai ceară o favoare. Dorea nespus de mult să mai pătrundă o dată în laboratorul de maximă izolare.

* * *

După terminarea orelor de lucru, Marissa coborînd în garaj pentru a-și lua Honda sa roșie. Trebuia să ajungă la apartamentul lui Tad. Deși ieși de mai multe ori cu el, nu mai fusese niciodată acasă la dînsul. În cele din urmă găsi locul și cînd apăsă butonul de apel, era deja ora nouă seara.

Tad îi deschise imediat. Cu un surîs satisfăcut el îi întinse lista.

– Le-am spus că facem o verificare a frecvenței intrărilor în laborator, spuse Tad. Nimeni nu m-a întrebat nimic.

Privind lista, Marissa remarcă faptul că fiecare vizită în laborator era notată: se menționa numele vizitatorului, ora sosirii și plecării acestuia. Urmărind numele înscrise pe listă, ea observă că cel mai frecvent era a lui Tad.

– Toată lumea știe că sînt singurul om care

lucrează cu adevărat la CDC, spuse el rîzînd.

– Nu credeam că lista asta poate fi atît de lungă! se miră Marissa în timp ce răsfoia paginile. Toți oamenii aceștia au dreptul de intrare?

Tad se așează în spatele Marissei și privi peste umerii ei.

– Acesta, zise el arătînd un nume, Gaston Dubois, nu mai are dreptul să intre. Lucrează la Organizația Mondială a Sănătății și care nu a venit decît pentru o scurtă vizită. Iar ăsta, adăugă el arătînd un anume Harry Longford este un student în diplomație de la Harvard și a avut drept de intrare doar pe o perioadă scurtă.

Marissa observă că și numele colonelului Woolbert apărea de mai multe ori, la fel și numele lui Heberling, care venise cu regularitate pînă în septembrie. După această lună, numele său nu mai apărea pe listă. Marissa întrebă de ce?

– Hebrling a lucrat aici, îi explică Tad. Apoi și-a găsit altă slujbă. A plecat de șase luni de la CDC. Au venit și au plecat mulți în ultima vreme, poate și din cauză că aici s-a lucrat intens pe virusul Sida. Pe unii i-a speriat chestia asta.

– Și acum unde lucrează?

– N-am nici o idee. Cred că voia să pleçe la Fort Detrick, dar știu că nu se înțelegea cu Woolbert. Heberling este inteligent, dar și foarte dificil. De fapt, cred că s-a enervat cînd postul pe care-l rîvnea i-a fost dat lui Dubchek. Mie perso-

nal îmi pare bine că n-a fost el numit, altfel viața mea ar fi devenit un calvar.

Marissa răsfoi paginile și observă un nume care apărea extrem de des numai timp de două săptămîni. Era vorba de Gloria French.

– Cine este? întrebă ea.

– Gloria lucrează la departamentul pentru boli parazitare. Din cînd în cînd vine la laborator pentru a se interesa de rezervoarele de viruși.

Marissa plie lista.

– Ești mulțumită? întrebă Tad.

– Nu am aflat exact ce doream, recunoscu Marissa, dar îți mulțumesc foarte mult. Însă, aș vrea să te mai rog ceva.

– Ah, nu! zise Tad.

– Nu te îngrijora, spuse ea. Am aflat că ai descoperit că virusul Ebola de la Los Angeles, Saint Louis și Phoenix a avut aceeași sursă. Aș vrea să știu cum ți-ai dat seama?

– Păi toate datele sînt în laborator, îi zise el.

– Și ce mai așteptăm?

– Dar nu ai autorizație, spuse Tad știind foarte bine ce va urma.

– Nu am autorizație de a face experimente, replică Marissa. Adică, nu am dreptul să intru singură. Dar este altceva dacă intru cu tine. Și oricum la ora asta nu este nimeni pe acolo. În plus, știi doar că nu a fost nici o problemă după prima mea vizită acolo.

Tad fu obligat să recunoască asta. Deci, de ce

nu ar mai încerca încă o dată? De fapt nu i s-a spus niciodată că n-are voie să introducă în laborator membri ai echipei. Se pare, că putea foarte bine pleda pentru ignoranță. Știa că Marissa îl manevra cum dorea ea, dar ce putea face contra farmecului irezistibil. Apoi, era mîndru de munca sa și ardea de nerăbdare să o impresioneze.

– Bine, zise Tad. Cînd mergem?

– De ce nu imediat? întrebă Marissa. După aceea am putea merge să bem ceva. Fac eu cinste.

Ea își luă geanta și remarcă faptul că legătura de chei a lui Tad și cartea sa de intrare erau pe aceeași etajeră, de la intrare.

În drum spre laborator, în mașina Marissei, Tad se lansă în deservirea ultimelor sale studii și descoperiri. Ea îl asculta, dar din păcate nu asta o interesa pe ea în laborator.

Odată ajunși la Centru, reconstituiră drumul făcut prima dată din clădirea principală CDC în aripa destinată laboratoarelor de virulogie. Înainte ca Tad să apuce să deschidă ușa masivă, Marissa repetă numărul lui de cod: 90-55-85.

Tad o privi cu admirație.

– Ce memorie!

– Ai uitat? Acestea sînt dimensiunile mele.

Tad nu-și putu reține un surîs.

Intrară în așa-zisul vestiar unde își îmbrăcă hainele de protecție. Urmînd instrucțiunile lui Tad, Marissa își fixă tubul de aer la priza de ali-

mentare.

– Te descurci la fel de bine ca un profesionist, îi spuse el.

Intrînd dintr-o încăpere în alta, Marissa își dădu seama că se simte acum mai bine ca prima dată. Recunoștea majoritatea aparatelor și mai ales incubatoarele pentru cultura de țesuturi. Tad începu să-i explice cum a separat ARN-ul și proteinele ce învelesc virusul Ebola.

Marissa nu se putea concentra la spusele lui. Ceea ce voia ea să vadă era locul exact unde este conservat virusul Ebola. Privi spre o ușă închisă. Instinctul îi spunea că acolo trebuie să fie. Cînd Tad făcu o mică pauză, ea profită și îl întrebă unde se află Ebola.

El ezită un moment, apoi zise:

– Aici, și arătă spre ușa zăvorîtă.

– Aș putea să văd? întrebă ea.

Tad ridica din umeri și îi făcu semn să-l urmeze. El patină ușor pînă în celălalt capăt al sălii, dar se opri nu în fața uși blocate, ci alături de ea, lîngă un incubator pentru culturile de țesuturi.

– Acolo, în incubator? întrebă Marissa mirată și decepționată.

– Da, și cred că se simte bine, zise Tad. S-a acomodat cu acidul azotic.

Îi arătă apoi Marissei tuburile care intrau și ieșeau din congelator, menținînd temperatura necesară.

– Acum temperatura este de -70°C.

În jurul congelatorului se afla un sistem electric de securitate cu un panou prevăzut cu o serie de butoane.

– Cifra este 6.6.6., zise Tad.

– Nu e prea mare securitatea, spuse Marissa.

Tad ridică din umeri.

– Dar cine intră aici? Doar femeia de serviciu.

– Mie nu-mi prea place, își menținu părerea Marissa.

– Dar știi prea bine că nimeni nu poate intra fără cartea specială, spuse Tad în timp ca făcea combinația. Apoi ridică ușor capacul.

«*Iată-l în sfîrșit*!» se gîndi Marissa. Se apropie de congelator și privi în interior. Printr-un strat de gheață, ea văzu milioane și milioane de fiole capsulate, așezate pe suporturi metalice. Pe un panou alăturat capacului se afla indicat locul diferiților viruși. Tad căută numărul suportului în care se găseau fiolele cu virusul Ebola, iar apoi spre groaza Marissei, începu să caute cu mîna, protejată de mănușa din plastic, o fiolă cu Ebola, la fel cum un vînzător ar căuta un pește în cuva cu gheață.

– Iată și Ebola ta, spuse el scoțînd un flacon subțire pe care îl întinse Marissei. Poate nu-ți vine să crezi, continuă Tad, dar acolo în congelator sînt aproape un miliard de viruși.

– Bine, acum că l-am văzut, pune-l la loc.

În timp ce Tad închidea congelatorul, Marissa privi în jur. Totul era izolat, dar unele aparate pă-

reau atît de banale.

– Ce anume deosebește laboratorul vostru de altele?

– Laboratoarele obișnuite nu au sisteme de blocare a aerului din afară și nici aparatură pentru a menține o presiune negativă a acestuia.

– Ah, nu la asta mă referem, ci la materialul științific.

– Păi, sînt aparatele de filtrare, care sînt foarte noi. Se numesc 3*HEPA*.

– Și acestea se găsesc doar în laboratoarele cu maximă izolare?

– Exact. Sînt fabricate la comandă.

Marissa se apropie de unul din aceste aparate, situat deasupra congelatorului care conținea fiolele cu virusul Ebola.

– Cine le fabrică? întrebă ea.

– Scrie dedesupt, zise Tad arătîndu-i o placă metalică, pe care se putea citi: «*Lab Engineering*».

Marissa se întrebă dacă cineva a comandat astfel de aparate destul de recent. Ea știa că ideea care-i încolțise în minte era o nebunie, dar de cînd cu epidemia de la Phoenix, nu se putea abține să nu se gîndească la faptul că cineva a provocat-o în mod intenționat.

– Ia spune-mi, chiar te interesează munca mea? o întrebă Tad.

– Desigur, zise Marissa. Numai că sînt puțin impresionată de toate lucrurile astea deosebite.

Tad își reluă expunerea despre ultimele sale cercetări. Marissa se gîndea, însă, la altceva. Trebuia neapărat să scrie la Lab Engineering.

– Ai comparat sursa americană a virusului cu cea africană? întrebă Marissa.

– Nu încă, recunoscu Tad.

– Ai aceleași date pentru toți virușii?

– Desigur, spuse Tad.

Apoi el scoase dintr-un alt congelator un clasor cu mostre de la primele manifestări ale virusului. Luă un eșantion din cel ce a provocat epidemia în Sudan și altul care a declanșat-o pe cea din Zair. Le analiză conținutul celor șase proteine specifice virusului.

– Este incredibil, strigă Tad.

– Ce este? întrebă Marissa.

– Trebuie neapărat să verific asta mîine dimineață la spectofometru.

– Ce să verifici?

– Au o structură extrem de asemănătoare, poate chiar analogă.

– Te rog, fii mai clar, insistă Marissa. Ce vrei să spui?

– Sursa care a provocat epidemia din Zair, în 1976 este exact aceeași ca în cazul celor trei epidemii din Statele Unite.

Marissa și Tad se priviră o clipă în tăcere. Apoi, ea spuse:

– Adică, a fost de fapt o singură epidemie, începînd din Zair 1976 pînă în Phoenix 1986.

– Este imposibil, spuse Tad, uitîndu-se încă o dată peste rezultate.

– Dar asta ai vrut să spui, nu?

– Da, răspunse el. Cred însă că este doar o coincidență statistică. E ciudat, dar nu știu ce altceva aș putea spune.

După ce reveniră în clădirea principală a Centrului, Marissa se opri la birou pentru a bate la mașină o scrisoare.

– Ce este atît de urgent, că trebuie să scrii o scrisoare atît de tîrziu? întrebă Tad.

– Trebuie s-o fac acum, cînd am informația clară în minte, zise Marissa.

Termină repede scrisoarea și o introduse în plic.

– Vezi, nu m-am lungit prea mult.

Căută un timbru în geantă. Scrisoarea era adresată Laboratorului Engeneering, South Bend, Indiana.

– De ce le-ai scris tocmai lor? întrebă Tad.

– Am nevoie de informații suplimentare despre aparatul de filtrare 3HEPA.

– Dar de ce? întrebă el, oarecum îngrijorat.

– Păi, începu Marissa rîzînd, dacă Dubchek va continua să-mi refuze cererea pentru autorizația de intrare în laborator, voi fi nevoită să-mi construiesc eu unul.

Tad vru să zică ceva, dar Marissa îl și prinse de braț, trăgîndu-l după ea spre ascensor.

Capitolul 9

17 mai 1986

Marissa se trezi devreme, plină de energie. Era o minunată zi de primăvară și se gîndi să profite ieșind la jogging cu Taffy.

La întoarcere, Marissa aruncă un ochi la jurnalul de dimineață al postului local de televiziune și la ora opt și jumătate plecă spre Centru. Ajungînd la birou, își atîrnă geanta de cuier și își căută informațiile pe care le avea despre proteinele Ebola pentru a calcula statistic probabilitatea ca epidemiile din America și cele din Africa să aibă aceeași sursă. Din păcate nu ajunse prea depar-

te. Uitîndu-se mai atent pe birou, observă o notă prin care era convocată în biroul lui Dubchek. Trecu în clădirea cu laboratoarele de virologie. Întrucît secretara nu era în birou, Marissa deschise ușa de la cabinetul lui Dubchek. Doctorul, așezat pe birou, își trecea în revistă corespondența. Își ridică privirea și cînd o zări pe Marissa o invită să intre, să se așeze. Biroul lui era dezordonat, ca întotdeauna. Peste tot zăceau copii după diferite articole științifice.

– Doctore Blumenthal, îi spuse el cu o voce gravă și reținută, se pare că ieri seară ați intrat în laboratorul cu maximă izolare.

Marissa nu răspunse în nici un fel. Dubchek nu pusese o întrebare, ci enunță un fapt.

– Am crezut că am fost destul de clar cînd v-am spus că nu aveți dreptul să faceți asta. Faptul că nu ascultați ordinele mele îmi displace profund. Nu mai pun la socoteală și faptul că ați hotărît absolut singură să-i trimiteți lui Tad eșantioane din alimentele de la Phoenix.

– Am încercat să-mi fac treaba cît mai bine, spuse Marissa înfuriată.

Dubchek nu uitase încă refuzul ei de la Beverly Hilton din Los Angeles.

– Atitudinea dumneavoastră este plină de irresponsabilitate, mai ales în zilele noastre cînd panica față de Sida poate izbucni oricînd.

– Cred că vă înșelați, îi zise Marissa privindu-l direct în ochi. Privesc cu multă seriozitate res-

ponsabilitatea noastră față de public și cred că-i facem un serviciu rău, minimalizînd pericolul pe care-l prezintă Ebola. Tot ce vreau să fac este să descopăr originea acestui virus înainte de a afla că o altă epidemie a izbucnit undeva.

– Nu dumneavoastră conduceți aici, dr. Blumenthal.

– Sînt convinsă de asta, doctore Dubchek. Altfel, n-aș accepta ca teorie oficială ipoteza că dr. Richter a adus Ebola din Africa, căci aceasta este contrată de perioada de incubație a virusului. Nu dr. Richter a adus virusul, căci singurul rezervor era, de fapt, aici, la CDC.

– Emiteți exact genul de teorii care nu au fundament logic și pe care nu le pot accepta.

– Dar îmi pot susține cu argumente punctul de vedere, zise ridicîndu-se în picioare. Pentru mine este clar. Nici măcar la Fort Detrick nu au Ebola. CDC este singurul loc unde se află stocat virusul, într-un biet congelator dotat cu cel mai simplu sistem de securitate. Ce protecție asigurați populației contra acestui virus mortal pentru omenire? Dacă cumva vă gîndiți că laboratorul cu maximă izolare este sigur, amintiți-vă că eu am reușit totusi să intru.

* * *

Marissa încă tremura cînd intră în spitalul universitar, luînd drumul cafenelei. Mergînd pe

culoar se felicită singură pentru curajul ei. După discuția cu Dubchek, Marissa părăsi Centrul și se gîndi să-l caute pe Ralph pentru a-i cere un sfat. Îl găsi pe doctor între două intervenții chirurgicale. El acceptă ivitația ei de a lua prînzul împreună.

Cafeneaua Spitalului universitar era un loc destul de plăcut, cu măsuțe în două culori: galben și alb. Ralph și Marissa se așeză la una din mesele din colț.

– Vă mulțumesc că v-ați găsit timp pentru mine, spuse ea. Știu cît sînteți de ocupat.

– Oh, n-o luați chiar așa, replică Ralph. Sînt gata oricînd să-mi fac timp pentru dumneavoastră. Totuși, ceva nu e în regulă. Ce s-a întîmplat? Păreați foarte tulburată la telefon.

– Haideți să mîncăm mai întîi, zise Marissa.

Întîlnirea cu Ralph îi făcea bine. Cînd reveniră cu platourile încărcate la masa lor din colț, ea își dădu seama că este deja mult mai liniștită.

– Am avut probleme la CDC, îi zise Marissa. Apoi, îi povești lui Ralph comportamentul lui Dubchek de la Los Angeles și incidentul din camera de hotel.

– De atunci, relația noastră a devenit din ce în ce mai dificilă, continuă Marissa.

– Asta nu este ceva obișnuit la Dubchek, spuse Ralph, încruntîndu-se ușor.

– Nu-i așa că nu credeți ce v-am povestit? îl întrebă ea.

– Ah, nu! Sigur că vă cred, replică el. Dar nu e

cazul să dați toată vina neplăcerilor dumneavoastră doar pe acel incident din camera de hotel. Știți foarte bine că CDC este un organism de stat, chiar dacă unii încearcă să uite asta.

Ralph făcu o scurtă pauză pentru a mușca din sandwich, apoi continuă:

– Pot să vă pun o întrebare?

– Chiar vă rog, răspunse Marissa.

– Mă considerați un prieten bun, care vrea să vă învețe numai de bine?

Marissa încuviință, însă se întrebă unde vroia să ajungă.

– Atunci, am să vă vorbesc deschis, spuse Ralph. Am auzit că există oameni la CDC cărora nu le place că dumneavoastră nu urmați «*linia oficială*». Știu că nu mi-ați cerut părerea în legătură cu asta, totuși am să vă spun ceva. Într-un sistem birocratic, ca CDC, spre exemplu este indicat să îți ții ideiile personale doar pentru tine pînă la momentul oportun. Pentru a putea spune mai tîrziu lucrurilor pe nume, trebuie să înveți să-ți ții gura. Știu toate aceste chestiuni din propria mea experiență, căci am lucrat un timp în Armată, un sistem la fel de birocratic ca și CDC.

– Vă referiți, probabil, la opinia mea despre virusul Ebola, zise Marissa.

– Părerea dumneavoastră personală în legătură cu Ebola nu este decît o parte a problemei. Important este că dumneavoastră jucați altfel decît restul echipei.

– Dar de unde știți? întrebă Marissa uimită.

– Credeți că are vreo importanță?

– Ei bine, da. Nu pot accepta atitudinea pe care o are CDC asupra problemei Ebola. Sînt prea multe incoerențe și întrebări fără răspuns, ceea ce m-a și determinat să intru în laboratorul cu maximă izolare.

– Și ce-ați aflat?

– Ebola nu a suferit modificări. Sursa celor trei epidemii din America și a celor două din Africa este una și aceeași. De aceea, nu cred că această maladie se propagă natural.

– Probabil aveți dreptate, zise Ralph. Dar nu trebuie sa uitați că vă aflați pe un teren politic, extrem de alunecos. Dacă o nouă epidemie ar izbucni undeva, cred, totuși, că CDC ar putea să-i țină piept.

– Eu nu aș fi atît de sigură, spuse Marissa. Statisticile de la Phoenix nu au fost prea încurajatoare. Știți că în cele din urmă, numărul celor decedați s-a ridicat la 347 și că numai 30 din pacienții infectați au reușit să supraviețuiască?

– Da, știu, răspunse Ralph. Dar ținînd cont de avalanșa de cazuri cu care a debutat epidemia, aș considera că ați făcut, totuși, o treabă bună.

– Nu cred că ați mai avea aceeași părere dacă boala ar atinge atît de distrugător spitalul dumneavoastră, replică ea.

– Aici, aveți perfectă dreptate, spuse Ralph. Ideea unei noi epidemii Ebola mă sperie. De

aceea, poate, îmi doresc atît de mult să cred în teoria oficială lansată de CDC. Dacă ea este reală, atunci pericolul aproape că a trecut.

– Ah, Dumnezeule! exclamă brusc Marissa. Am fost atît de preocupată de propria mea persoană încît am uitat de Tad. Cred că Dubchek a şi aflat deja că Tad m-a ajutat să intru în laborator. Trebuie să mă întorc imediat să rezolve treburile.

– Vă las să plecaţi cu o singură condiţie, spuse Ralph. Mîine este sîmbătă şi aş dori să luăm cina împreună. Acceptaţi?

– Sînteţi un dulce. Propunerea dumneavoastră ėste într-adevăr minunată.

Marissa se ridică şi îl sărută pe Ralph pe frunte. Era atît de galant! Păcat că nu era prea seducător!

Întorcîndu-se la Centru, Marissa îşi dădu seama că furia ei împotriva lui Dubchek cedă locul fricii de a-şi pierde postul şi sentimentului de vină faţă de şeful ei. Ralph avusese dreptate: ea nu jucase pînă acum de partea echipei.

Îl găsi pe Tad în laboratorul de virologie, lucrînd la un nou proiect de cercetare vizînd Sida. Cînd o văzu pe Marissa intrînd, îşi acoperi faţa cu braţul, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de ceva periculos.

– E chiar atît de grav? întrebă ea.

– Mai rău! spuse Tad.

– Îmi pare extrem de rău. Dar cum a aflat?

– M-a întrebat pe mine, îi zise Tad.

– Și i-ai spus?

– Da. Nu pot să mint. În plus, m-a întrebat și dacă ieșim împreună în oraș.

– Și i-ai spus și asta? întrebă Marissa înnebunită.

– De ce nu? răspunde Tad. Și apoi, astfel, i-am dovedit că nu aduc chiar pe oricine în laborator.

Marissa încercă să-și revină. După cîteva minute, punînd o mînă pe umărul lui Tad, zise:

– Regret mult că ți-am produs atîtea necazuri. Aș putea să-mi răscumpăr greșeala invitîndu-te diseară să luăm cina împreună?

Fața lui Tad se lumină:

– Mai întrebi? E o idee grozavă.

La ora șase Tad apăru în biroul Marissei, pe care o urmă pînă la mașină. Plecară împreună spre supermarket. El alese două cotlete duble de vițel, lăsîndu-i Marissei plăcerea de a lua cartofi și salată. După ce puse cumpărăturile în coșul ei, Tad insistă să cumpere și o sticlă cu vin. O sfătui pe Marissa să plece acasă și să înceapă să pregătească cina. În timp ce mergea spre casă, ea ascultă picăturile de ploaie care cădeau pe parbriz și se gîndi că luni dimineață, la prima oră, va trebui să vorbească cu Dubchek. Între două persoane rezonabile, orice lucru se poate aranja.

Marissa intră și într-o patiserie pentru a lua două prăjituri. Apoi, opri mașina în spatele casei, cît mai aproape de ușa de la bucătărie, pentru a

putea transporta mai ușor alimentele. Îi părea bine că a ajuns înaintea lui Tad. Soarele era încă la asfințit, însă peste oraș se lăsase înserarea. Marissa fu chiar obligată să încerce mai multe chei pînă a găsi pe cea potrivită. Aprinse lumina în bucătărie și se miră că micuțul Taffy nu-i sărise încă în brațe. Îl strigă de cîteva ori, gîndindu-se că poate familia Judson îl luase la ea pentru vreun oarecare motiv. Trecu apoi prin culoarul ce ducea spre living, aprinse lumina și-l strigă din nou:

– *Ta... a... a... affy*!

Neprimind nici un răspuns, Marissa urcă scara, gîndindu-se că poate cîinele e într-una din camerele de la etaj. Deodată îl zări, culcat la podea, lîngă fereastră, cu capul aplecat într-un fel bizar și îngrijorător.

– Taffy! țipă Marissa disperată, căzînd în genunchi lîngă trupul cîinelui.

Dar înainte de a-l fi putut atinge, simți o lovitură puternică în cap, care o dezechilibră. Instinctiv își protejă fața cu palmele, dar agresorul o lovi din nou cu violență peste corp. Sistemul de alarmă SOS se afla în buzunarul vestei pe care o purta. Dar chiar cînd reuși să stabilească contactul, o nouă lovitură o culcă la pămînt. În acea clipă alarma se declanșă. Îl auzi pe Tad țipînd. Făcu eforturi să se ridice și îl văzu pe Tad bătîndu-se cu un bărbat masiv și solid. Reuși să iasă pe ușa din spate și alergă spre locuința familiei Judson pen-

tru a cere ajutor. Traversă peluza și aleea ce despărțea cele două grădini. Ajungînd la vecini, Marissa îi rugă să sune la poliție, fără a le mai da nici o explicație. Apoi se întoarse acasă și începu să-l caute pe Tad. Acesta nu era nici în living, nici în bucătărie, în schimb ușa de la intrare era deschisă.

Domnul Judson sosi alergînd:

– Soția mea a anunțat poliția, zise el.

– Era un prieten la mine, spuse Marissa din ce în ce mai speriată. Nu știu ce s-a întîmplat cu el.

– Uitați-vă, se vede ceva, zise Judson arătînd cu degetul.

Marissa zări o siluetă traversînd aleea. Era Tad. Îngrijorată, fugi spre el și trecîndu-i brațul pe după gîtul ei, îl ajută să intre în casă.

– Din păcate am fost trîntit la pămînt, spuse Tad frecîndu-și capul cu mîna. Cînd mi-am revenit puțin am văzut tipul care te-a atacat. A plecat cu o mașină care-l aștepta.

Marissa îl duse pe Tad în bucătărie și îi șterse cu un prosop ud fruntea. Avea doar o leziune ușoară.

– Avea tipul ăsta un braț greu! se miră Tad.

– Ai avut noroc că nu te-a lovit mai tare. Oare avea și armă?

– Asta îmi mai lipsea, s-o fac și pe eroul, spuse Tad. Oricum, am văzut că avea o servietă.

– O servietă?

– Da, și era destul de bine îmbrăcat, zise Tad.

Nu arăta ca un vagabond.

– L-ați putea identifica? întrebă domnul Judson.

Tad ridică din umeri:

– Mă îndoiesc. Totul s-a întîmplat atît de repede.

În depărtare se auzi un sunet de sirenă. Era mașina poliției. Judson își privi ceasul:

– Au venit repede.

– Taffy! strigă Marissa aducîndu-și aminte de cîine.

Trecu prin bucătărie fugind, urmată de Tad și domnul Judson. Cîinele nu se mișcase și Marissa îl luă în brațe ușor. Își dădu seama că Taffy avea gîtul rupt. Dacă pînă acum, ea își păstră sîngele rece, văzînd trupul neînsuflețit al cîinelui ei drag, începu să plîngă. Judson, reuși în cele din urmă să o convingă să lase animalul jos, iar Tad o luă în brațe, încercînd să o consoleze.

Cei doi polițiști intrară în casă și Marissa îi găsi competenți și eficienți. Ei priviră geamul spart al ferestrei din living și apoi îi explică Marissei de ce alarma nu a funcționat imediat: intrusul sparse geamul și intrase fără a ridica fereastra. Apoi, metodic, polițiștii și-au notat toate informațiile. Cînd au întrebat-o dacă lipsește ceva din casă, Marissa mărturisi că încă nu verificase. Apoi le vorbi despre Taffy, izbucnind din nou în plîns. Polițiștii o întrebară dacă dorește să meargă la spital, însă ea refuză.

După ce polițiștii și Judson plecară, Marissa și

Tad se așezară la masa din bucătărie, privind alimentele încă nedespachetate.

– Îmi pare rău de cele întîmplate, spuse Marissa frecîndu-și ușor tîmplele care o dureau.

– Nu spune prostii, replică Tad. Haí să cinăm în oraș.

– N-am chef să merg într-un restaurant. Dar nici nu mai vreau să stau aici. Am putea oare să mergem la tine să mîncăm?

– Nici vorbă, zise Tad glumind. Haide!

– Scuză-mă doar cîteva minute pînă mă schimb, spuse Marissa.

Capitolul 10

20 mai 1986

Dimineața de luni o găsi pe Marissa plină de angoase. Week-edul nu fusese reușit, iar ziua de vineri îi amintea numai lucruri îngrozitoare: mai întîi cearta cu Dubchek, apoi agresiunea și în cele din urmă pierderea lui Taffy. Sîmbătă seara se întîlnise cu Ralph, așa cum promisese, iar după ce îi povesti cele întîmplate el o sfătui să-și ea un concediu. Îi mai zise că între timp se vor liniști și lucrurile la CDC. Dar cum Marissa insista să-și continuie munca, el o sfătui să se ocupe de altceva, nu tot de Ebola. Ea trebui să refuze prop-

unerea lui și de această dată.

– Atunci, cel puțin stați liniștită, nu mai faceți valuri, îi recomadă Ralph.

În acea dimineață de luni, Marissa se gîndi că totuși Dubchek era un om echilibrat, care suferise mult de pe urme morții soției sale. Ea trebuia să-i acorde o șansă.

Ajungînd la birou, găsi o nouă notă de serviciu. Crezuse inițial că era de la Dubchek, dar citind însemnarea de pe plic, constată că era chemată în audiență la dr. Carbonera, administratorul Serviciului de Investigații Epidemiologice (EIS), care era, de fapt, adevăratul ei șef.

Biroul doctorului Carbonera era la primul etaj și în timp ce urca scările Marissa se întrebă dacă oare urma să fie concediată. Biroul era mare și confortabil, cu o hartă a lumii înșirată pe unul din pereți. Harta era plină de steguțe mici și roșii ce semnalau locul din lume unde se afla în misiune vreun agent al acestui serviciu. Dr. Carbonera era un bărbat liniștit, cu un aspect paternal și cu părul de un gri rebel. Îi făcu semn Marissei să se așeze și să aștepte să termine de vorbit la telefon. După ce așeză receptorul în furcă, el abordă un surîs călduros care o mai liniști puțin. La început, doctorul își exprimă regretul că ea fusese victima unei egresiuni și îi transmise condoleanțe pentru pierderea cîinelui. Marissa era uimită. În afară de Tad, Ralph și familia Judson credea că nimeni nu a mai aflat despre întîm-

plarea de vineri.

– Am intenția de a vă oferi cîteva zile de vacanță, îi spuse Carbonera. După o experiență așa de neplăcută, o schimbare de decor o să vă facă bine.

– Vă mulțumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, îi spuse Marissa. Dar știți, de fapt, eu aș vrea să-mi continui cercetările. Munca mă va redresa și apoi sînt aproape convinsă că ciclul acesta de epidemii nu s-a oprit încă.

Carbonera își luă pipa, apoi zise:

– Din păcate, în cazul bolii Ebola sînt o serie de chestiuni neelucidate încă. De altfel, v-am chemat să vă anunț că începînd de astăzi, sînteți transferată de la Departamentul de virologie la Departamentul de bacteriologie. Puteți să păstrați același birou. Sînt sigur că veți găsi această nouă îndeletnicire la fel de pasionată.

Spunînd acestea, Carbonera trase un nor de fum din pipa sa.

Marissa era înmărmurită. Pentru această mutare era, de fapt, echivalentă cu o concediere.

– Aș putea să vă spun o groază de povești, reluă Carbonera, dar în realitate acest transfer a fost făcut la cererea personală a doctorului Morrison, directorul CDC, care a dorit să părăsiți Departamentul de virologie și să lăsați de o parte afacerea Ebola.

– Nu cred nimic din ce-mi spuneți! strigă Marissa. Singurul vinovat de asta este dr.

Dubchek!

– Nu, nu este vorba de Dubchek, zise cu gravitate Carbonera. Chiar dacă atunci cînd a aflat nu s-a opus.

Pentru că Marissa avea pe buze un zîmbet ironic, doctorul continuă:

– Știu că între voi doi s-a produs un incident, dar...

– Mi-a făcut numai greutăți de cînd i-am respins avansurile, mărturisi Marissa.

– Îmi pare rău că spuneți astfel de lucruri, spuse Carbonera calm. Poate c-ar fi mai bine să vă explic totul. Dr. Morrison a fost contactat de către Calvin Markham, un membru extrem de influent al supracomisiei de finanțe de pa lîngă Camera reprezentanților în Departamentul Sănătății și al Problemelor Sociale. După cum știți această supracomisie decide creditele anuale ale Centrului. De fapt, deputatul a insistat ca dumneavoastră să părăsiți echipa care lucrează asupra bolii Ebola. În nici un caz Dubchek.

Marissa era de-a dreptul stupefiată. Ideea, că un membru al Congresului Statelor Unite i-a cerut directorului CDC să o înlăture din echipa care lucrează la Ebola, i se părea incredibilă.

– Deputatul Markham m-a desemnat nominal? întrebă ea, încercînd să-și regăsească vocea.

– Da, spuse Carbonera. Mă credeți, dar și eu mi-am pus aceeași întrebare.

– Dar de ce?

– Nu s-au dat explicații. Și a fost mai mult un ordin decît o cerere. Se pare că din motive politice. N-am avut de ales. Cred că o să înțelegeți.

– Exact. Totuși, deocamdată, nu reușesc să înțeleg nimic. Dar oricum asta m-a făcut să mă răzgîndesc în legătură cu vacanța. Cred că am nevoie de cîteva zile liniștite ca să-mi revin.

– Perfect, zise doctorul. Mă voi ocupa chiar eu de asta... Puteți merge chiar de azi în vacanță. Vă veți odihni bine și cred că veți reveni la lucru în plină formă. De altfel, țin să vă spun că nu avem ce să vă reproșăm în legătură cu munca dumneavoastră. Dimpotrivă, credem că ați lucrat foarte bine. Acele epidemii de Ebola ne-a speriat pe toți. De acum înainte, veți face parte din echipa care studiază bacilul tifidei și cred că vă veți înțelege foarte bine cu personalul care conduce acest proiect și anume dr. Harriet Samford.

* * *

Marissa se întoarse la birou tulburată. Nici prin cap nu i-ar fi trecut dimineață, cînd sosise la Centru, că va fi obligată să plece în concediu. Se gîndi dacă Ralph ar mai fi dispus să o ia cu el în Caraibe. Cu o seară înainte îi propusese așa ceva, dar ea îl refuzase. Totuși perspectiva acestei vacanțe în doi nu-i prea surîdea. Ea ținea la el ca la un prieten, dar nu voia să meargă mai departe.

Fără Taffy casa i se părea goală și prea liniștită. Marissa ar fi dorit enorm să se culce și să lenevească în pat, dar știa că asta îi va agrava depresia și nu putea să lase să se întîmple una ca asta. Pe de altă parte, nu putea accepta versiunea lui Carbonera. Simpla intervenție a unui parlamentar nu produce, în general, efecte atît de rapid. Probabil că dacă s-ar interesa ar afla că Markham este un vechi și bun prieten al lui Dubchek. Își privi patul cu perne moi, dar contrar tentației se gîndi că trebuie să întreprindă ceva. Depresia ce o doborîse după plecarea lui Roger era încă vie în mintea sa. În locul resemnării și acceptării faptelor, Marissa se decise că trebui să acționeze. Dar cum? Asta era întrebarea.

În cîteva minute își pregăti valiza, iar apoi telefonă la agenția Delta pentru a-și rezerva un loc la prima cursă spre Washington.

* * *

– Este un birou de informații chiar în spatele ușii, îi spuse taximetristul, arătîndu-i peronul serviciilor administrative ale Congresului.

La intrare Marissa și geanta sa fură controlate pentru a se depista un eventual port de armă. Apoi ea întrebă unde se află biroul domnului Markham și află că este la etajul patru.

În cele din urmă reuși să găsească biroul lui Markham și cînd ajunse în dreptul său observă

că ușa era întredeschisă. Ea intră, chiar dacă nu era așteptată, sperînd ca surpriza să joace în favoarea ei. Din păcate, deputatul lipsea.

– Este plecat la Houston și revine abia după trei zile. Doriți să stabiliți o întîlnire?

– Nu știu, răspunse Marissa.

– Doriți să vorbiți cu domnul Abrams, secretarul administrativ al deputatului?

– De ce nu? replică Marissa.

De fapt nici n-ar fi știut cum să-l abordeze pe Markham. Să-l fi întrebat, oare, direct dacă a încercat să-i facă un serviciu lui Dubchek, eliminînd-o pe ea din echipa ce studiază Ebola?

În timp ce Marissa își tot frămînta mintea cu presupuneri neliniștitoare, un bărbat tînăr, brunet, care să fi avut în jur de douăzeci și cinci de ani, se prezentă întinzîndu-i mîna cu un aer extrem de serios:

– Michael Abrams. Cu ce vă pot fi de folos?

El abordă un surîs care Marissei nu i se păru natural.

– Aș vrea să vă vorbesc, spuse ea.

Abrams o invită în cabinetul deputatului, o încăpere largă și înaltă, cu un birou de culoare acaju în centru, situat între drapelul american, de o parte și cel texan, de cealaltă parte. Pereții erau decorați cu fotografii care-l înfățișau pe deputat dînd mîna cu diverse personaje celebre, printre care și ultimii președinți de la Casa Albă.

– Sînt dr. Blumenthal, începu Marissa imediat

ce se așează. Numele meu vă spune ceva?

Michael făcu semn că nu.

– De ce? Ar trebui? întrebă la fel de amabil secretarul.

– Într-un fel... spuse Marissa ezitînd.

– Sînteți din Houston?

– Nu, din Atlanta. Lucrez la CDC.

Marissa îl privi cu atenție. Se aștepta la o reacție relevantă, dar Michael nu avu nici una.

– CDC, repetă el. Sînteți aici în calitate oficială?

– Nu, recunoscu Marissa. Este vorba de relațiile pe care deputatul Markham le are cu Centrul. Știu că era foarte interesat de anumite probleme de la CDC.

– «*Anumite probleme*» nu sînt cele mai potrivite cuvinte, zise cu circumspecție Michael. El este interesat de toate problemele ce țin de sănătatea publică. Domnul Markham a depus o mulțime de proiecte de legi asupra sănătății publice în Congres. El a introdus recent cîteva texte cu privire la limitarea imigrației medicilor absolvenți ai universității din străinătate, un text ce instituează demiterea obligatorie în caz de greșeli medicale, un altul care limitează creditele federale destinate dezvoltării asistenței medicale...

Michael abia își mai trăgea suflul.

– Foarte impresionant, zise Marissa. Este vizibil că se interesează mult de medicina americană.

– Într-adevăr, spuse Abrams. În altă ordine de idei, tatăl său a fost un excelent medic practician.

– Dumneavoastră nu știți dacă era interesat de un anume proiect de la CDC?

– Nu.

– Și cred că nu se întîmplă nimic aici cu care să nu fiți la curent?

Michael zîmbi.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, zise Marissa ridicîndu-se.

Își dădu seama că nu aflase prea multe de la Michael Abrams.

Ajungînd în stradă se simți din nou descurajată. Nu avea impresia că se ocupă util de situația ei. De asemenea, nici nu știa ce să facă: să stea încă trei zile la Washington pentru a-l aștepta pe Markham sau să se întoarcă la Atlanta. În cele din urmă se hotărî să rămînă. Își luă o camera la un hotel din Georgetown, un colț elegant al Washingtonului. Tot gîndindu-se la deputat și la prietenia lui cu Dubchek, îi veni în minte o idee. Sări în primul taxi.

– La Comisia Electorală Federală, dacă știți unde este.

Șoferul, un negru frumos se întoarse spre ea:

– Micuța mea doamnă, dacă există vreun colțișor în Washingtonul ăsta și eu să nu-l știu, vă duc pe gratis.

Satisfăcută, Marissa se destinse și lăsă șoferul să conducă.

Un sfert de oră mai tîrziu se afla în fața unei construcții destul de recente, situată în centrul orașului. La intrare, un gardian în uniformă îi atrase atenția că trebuie să semneze în registru.

Marissa intră într-un oficiu de la parterul clădirii. Acolo patru femei lucrau cu zel în spatele unor birouri din metal. Cînd o zări, una din femei o întrebă cu ce o poate ajuta.

– Mă interesează, zise Marissa zîmbind, finanțarea campaniei unui parlamentar. Mi se pare că datele sînt publice.

– Desigur, răspunse dactilografa ridicîndu-se. Vă interesează finanțarea sau cheltuielile?

– Finanțarea, zise Marissa ezitînd.

– Despre ce parlamentar este vorba?

– Markham, spuse Marissa. Calvin Markham.

– Care elecție vă interesează? întrebă dactilografa cu mîna gata pregătită pentru a apăsa un buton.

– Ultima, cred, spuse Marissa.

De fapt, ea nici nu știa ce căută o legătură între Markham și Dubchek, sau între deputat și CDC.

Mașina acționată de dactilografă se puse în mișcare și documentele începură să treacă în viteză pe ecran. Secretara îi arătă Marissei cum funcționează mașina și cum poate regla viteza.

– Este cinci cenți copia, îi mai spuse femeia. Introduceți moneda în fanta aceasta. Dacă aveți probleme, chemați-mă.

Marissa era extrem de mirată atît de mașina

asta formidabilă, dar și de informațiile pe care le furniza. Privind numele și adresele celor care au susținut cu bani grei realegerea lui Markham, Marissa își dădu seama că cei care susținuseră erau din cele mai diferite colțuri ale țării, nu doar din Texas. Deoarece numele erau trecute în ordine alfabetică, ea se grăbi să ajungă la litera «*D*». Deși se uită cu atenție, nu văzu nicăieri numele Dubchek. Era oricum o idee nebunească. Și apoi de unde să aibă Cyrill atîția bani pentru a face presiune asupra lui Markham. În mod cert influența lui nu era de ordin financiar. Marissa urmări lista în continuare și observă că foarte mulți din cei care-l susținuseră material pe Markham erau medici. În cele din urmă, se hotărî să copieze lista donatorilor, gîndindu-se că i-ar mai putea fi utilă. Apoi, mulțumind secretarei, Marissa ieși și luă un taxi. În drum spre hotel, își mai aruncă ochii pe lista donatorilor. Deodată, la o curbă, foile îi căzură din mînă și cînd le strînse îi sări în ochi numele doctorului Ralph Hempston. Ar putea fi o simplă coincidență, însă Marissa se gîndi ce mică e lumea, totuși. Unul din lucrurile care o deranjau la Ralph era spiritul lui ultra-conservatorist. Asta ar fi putut pleda pentru ideea că Ralph l-ar fi susținut financiar pe un deputat ca Markham.

Era ora cinci și jumătate cînd Marissa, aprecia ca fiind confortabil salonul hotelului. Trecînd pe lîngă standul de ziare, ea văzu manșeta afișată

de «*Washington Post*»: « *Ebola atacă din nou*!».

Marissa luă un ziar. Subtitlul suna astfel: «*Ultimul flagel terorizează Orașul iubirii frățești*». Ea căută în geantă o monedă pentru a plăti, apoi continuă să citească articolul în drum spre ascensor. Erau trei cazuri de Ebola la clinica chirurgicală Berson, din Abington, Pennsylvania, aproape de Philadelphia. Articolul descria panica ce cuprinsese populația din micul oraș periferic. În ascensor, Marissa citi o declarație pretinsă a fi a lui Dubchek conform căreia epidemia era pe cale de a fi stopată și că populația trebuie să stea liniștită, neexistînd motive de panică. Ajunsă în cameră, ea privi paginile din interior ale ziarului care prezentau și fotografii de la clinica Berson, atît de asemănătoare, după opinia Marissei, cu cele de la Phoenix. Termină de citit articolul și puse ziarul pe birou. Apoi se privi în oglindă. Era în vacanță și oficial nu mai făcea parte din echipa ce studia Ebola, dar simțea că trebuie să continue ancheta pentru propriul ei interes. Se hotărî să plece la Philadelphia cu trenul, așa că în cîteva minute, bagajele fură gata.

* * *

De la gara din Philadelphia, Marissa luă un taxi pînă la Abington. La clinica Berson fu impresionată de barajul poliției. Înainte de a încerca să pătrundă în clădire, ea întrebă un reporter dacă a

fost decretată carantina.

– Nu, răspunse ziaristul care încerca să acosteze un medic ce traversa liniștit mulțimea. Poliția se află aici pentru a interveni prompt în caz că se decretează carantina.

Cu ajutorul legitimației CDC, Marissa intră fără probleme în clinică. Și această clădire era la fel de nouă și de modernă ca spitalele din Los Angeles, Saint Louis sau Phoenix, unde se depistase Ebola. În timp ce se îndrepta spre biroul de informații, Marissa se întreba din ce motiv virusul ataca doar pacienții care frecventau aceste spitale moderne și elegante.

În holul de la intrare era multă lume, dar nu era nici pe departe haosul cunoscut de ea la Phoenix. Oamenii păreau neliniștiți, dar nu înspăimîntați. La biroul de informații Marissa află că bolnavii cu Ebola erau izolați la etajul al cincilea. În timp ce Marissa se îndreptă spre ascensor o voce îi strigă:

– Mă scuzați... Vizitatorii nu sînt primiți.

Ea îi arătă atunci legitimația și bărbatul își ceru scuze:

– Mă iertați. Luați ultimul lift. Singurul care urcă la etajul cinci.

Cînd Marissa ajunse la etajul izolat, o infirmieră îi și înmînă hainele de protecție. Ea se bucură nespus, căci în hainele acestea cu masca pe față și cu părul strîns sub basca protectoare, era mult mai greu de recunoscut.

– Scuzați-mă, vă rog, au sosit cumva medicii de la CDC? întrebă Marissa două infirmiere care stăteau de vorbă.

– Nu știu nimic, zise cea mai în vîrstă dintre ele.

– Tipii de la CDC au plecat de aiĉi acum o jumătate de oră, spuse cealaltă infirmieră. Cred că sînt în biroul administrației. Vreți să vă conduc pînă acolo?

– Ah, nu. Nu era ceva foarte urgent, se repezi Marissa. Cum se simt cei trei pacienți?

– Acum, sînt deja șapte, răspunse prima infirmieră care o întrebă pe Marissa cine este.

– Sînt de la CDC, zise ea fără a-și spune numele. Dumneavoastră?

– Din nefericire, noi sîntem infirmierele care, în general, lucram în acest sector. Ne ocupam și pînă acum cu izolarea pacienților care se aflau într-un stadiu de rezistență scăzută la boală, dar niciodată de oameni infestați cu un virus mortal și atît de contagios. Să știți că ne pare bine că ați venit atît de repede.

– La început, întotdeauna există un sentiment de frică, le spuse Marissa în timp ce intră în sala infirmierelor. Dar, să știți, că eu am lucrat și în celelalte trei cazuri de epidemii Ebola și nu m-am infectat. Dosarele pacienților sînt aici sau în rezerve?

– Aici, zise infirmiera mai în vîrstă, arătînd cu mîna o etajeră dintr-un colț.

– Bolnavii cum se simt?

– Foarte rău. În toată activitatea mea pînă acum nu am văzut niște pacienți atît de grav bolnavi. Le asigurăm o gardă specială permanentă, 24 de ore din 24, dar, din păcate, ei se simt din ce în ce mai rău.

Marissa înțelegea perfect descurajarea trăită de infirmiere. Bolnavii de Ebola, în starea lor finală, deprimă în general personalul medical.

– Știți cumva care dintre pacienți a fost internat primul?

Infirmiera mai în vîrstă aduse de la raftul cu dosare, unul dintre ele și întinzîndu-l Marissei, spuse:

– Dr. Alexi a fost primul caz.

Marissa deschise dosarul. Pacientul avusese toate simptomele caracteristice. În schimb, nu găsi nici un fel de date care să indice o eventuală vizită a bolnavului în străinătate, posibile contacte cu diverse animale sau relații cu alți pacienți infestați din celelalte trei epidemii ale virusului. Totuși, cînd află că dr. Alexi era șeful clinicii de oftalmologie din clinică rămase stupefiată. Oare Dubchek să fi avut dreptate?

Neștiind cît timp va mai putea rămîne în preajma pacienților, Marissa își manifestă dorința de a-i vizita. Punîndu-și ochelarii de protecție, ea intră în rezerva doctorului Alexi.

– Bolnavul este conștient? întrebă pe Marie, una din infirmierele care supraveghea pacientul.

Doctorul era culcat pe spate, cu gura deschisă

și cu ochii fixați pe plafon. Pielea sa era de un galben pal, care avertiză pe Marissa în legătură cu moartea lui apropiată.

– Are momente de luciditate, zise infirmiera. Vorbește puțin și apoi deodată nu mai spune nimic. Tensiunea arterială e în continuă scădere. Am înțeles că se află în faza finală a bolii.

– Doctore Alexi, spuse Marissa atingîndu-i ușor brațul.

El își întoarse lent capul spre ea. Remarcă o leziune mare sub ochiul său drept.

– Mă auziți doctore?

Bărbatul făcu semn că da.

– Ați fost recent în Africa?

Doctorul făcu semn că nu.

– Ați participat la congresul de chirurgie al pleoapelor de la San Diego, în urmă cu cîteva luni?

Bolnavul schiță cuvîntul «*da*». Probabil că Dubchek avusese dreptate. Era prea multă coincidență: primele victime ale fiecărei epidemii au fost întotdeauna medici care au participat la congresul de la San Diego.

– Doctore Alexi, începu Marissa alegîndu-și cuvintele potrivite, aveți prieteni la San Diego, San Louis sau Phoenix? I-ați văzut recent?

Înainte, însă ca ea să termine de pus întrebările necesare, pacientul își pierdu din nou cunoștința.

– Uitați, așa se întîmplă mereu, spuse infir-

miera, care se apucă să-i măsoare din nou tensiunea.

Marissa se gîndi să mai aştepte cîteva minute, sperînd că bolnavul îşi va reveni, iar ea îşi va putea continua interviul. Atenţia îi era mereu atrasă de leziunea de sub ochi şi o întrebă pe infirmieră de unde provenea.

– Soţia sa a mărturisit că doctorul a fost agresat.

Apoi ea continuă:

– Tensiunea scade mereu.

Infirmiera îşi ridică în cele din urmă capul, şi descurajată puse stetoscopul de o parte.

– A fost atacat înainte de a se îmbolnăvi? întrebă Marissa.

– Da. Şi cred că agresorul l-a lovit în faţă atît de puternic încît nu a mai avut energia necesară de a riposta.

Telefonul interior sună:

– Marie, în rezervă se afla un medic de la CDC?.

Infirmiera o privi pe Marissa, apoi spuse:

– Da.

– Se află chiar în camera doctorului Alexi? se auzi o voce de femeie.

– Da, zise infirmiera.

– Bine, nu-i spune nimic. Vin eu acolo imediat, spuse o altă voce.

Pulsul Marissei bătea cu putere. Recunoscu vocea lui Dubchek. Privi disperată în cameră un

loc unde s-ar putea ascunde. O clipă, se gîndi să o întrebe pe infirmieră dacă mai era o altă ieșire, însă, imediat se gîndi că ar fi fost ridicol și oricum era deja prea tîrziu. Pe culoar se auziră pași și în cîteva secunde, Cyrill intră în rezervă, potrivindu-și ochelarii.

– Marie? întrebă el.

– Da, spuse infirmiera.

Marissa se îndreptă atunci direct spre ușă, însă mîna lui Dubchek se opri pe brațul ei. Era imobilizată. Totul riscă să se transforme într-o scenă penibilă în fața unui muribund. Îi era frică de reacția lui Dubchek, care ar fi putut fi violentă, gîndindu-se la faptul că ea încălcase aproape toate regulile.

– Pentru Dumnezeu, ce faceți aici? o întrebă el la ureche, fără a slăbi strînsoarea brațului.

– Aveți măcar puțin respect față de un muribund, îi zise Marissa reușind, printr-o smuncitură, să-și elibereze brațul.

Ea părăsi rezerva, iar Dubchek o urmă. Își scoase hainele de protecție și le înmînă infirmierei care i le dăduse. Dubchek făcu la fel.

– Vreți să faceți carieră bătîndu-vă joc de autorități? întrebă el izbucnind de furie. Pentru Dumnezeu ce aveți de gînd, de fapt?

– Prefer să nu discut despre asta, spuse Marissa.

Văzuse că Dubchek, pentru moment, nu avea dispoziția necesară unor discuții raționale, se

îndreptă spre ascensor.

– Cum adică nu vreți să vorbiți? Pentru cine vă păstrați atunci?

El prinse din nou brațul Marissei, întorcînd-o cu fața spre el. Ea reuși, totuși, să se calmeze cît de cît:

– Cred că, pentru moment, amîndoi sîntem puțin tulburați, așa că nu putem discuta rațional.

– Tulburați? explodă Dubchek. Ascultați-mă bine, micuța mea doamnă: îl pot oricînd suna pe Morrison să-i cer să vă trimită în concediu obligatoriu în locul acestor cîteva zile de vacanță. Și dacă el refuză, atunci să știți că aș putea cere o anchetă oficială.

– Asta îmi convine de minune, zise Marissa privindu-l în ochi cu sînge rece. Sînt atîtea lucruri bizare și neclare în aceste epidemii de Ebola, pe care dumneavoastră nu le puteți accepta, încît cred că o anchetă oficială ar fi singurul lucru care v-ar mai lipsi.

– Ieșiți de aici înainte ca să vă dau eu afară! țipă Dubchek.

– Cu plăcere, îi răspunse Marissa.

Ieșind din spital, ea își dădu seama că tremura. Detesta scenele și în plus se simțea plină de o furie justificată. În drum spre aeroport, încercă să se gîndească la altceva, dar mereu îi revenea în minte discuția avută cu Dubchek. Ea își asumase un risc enorm venind la clinica Berson, iar Cyrill avea și el dreptate într-un fel.

Așteptînd avionul care urma să o ducă la Atlanta, Marissa merse într-o cabină telefonică și îl sună pe Ralph. El răspunse imediat și recunoscîndu-i vocea, îi spuse că fusese extrem de îngrijorat în legătură cu dispariția ei neașteptată. O întrebă apoi unde este și de ce nu-l anunțase că plecase din Atlanta.

– Am fost la Washington și acum sînt la Philadelphia, explică Marissa. Tocmai aștept avionul spre casă.

– Sînteți la Philadelphia din cauza noii epidemii?

– Da, zise ea. De fapt, s-au petrecut multe lucruri de cînd nu ne-am văzut. Mă rog, e o lungă istorie la mijloc, dar esențialul este că nu aveam dreptul să merg la Philadelphia, iar Dubchek m-a depistat și a avut un acces de furie. Probabil că acum sînt deja în șomaj. Cunoaște-ți pe cineva care să aibă nevoie de un pediatru?

– Nici o problemă, spuse Ralph. Aș putea să vă găsesc o slujbă chiar aici, la spitalul universitar. Ce număr are zborul dumneavoastră. Aș putea veni să vă aștept la aeroport. Aș vrea să-mi spuneți și ce a fost atît de urgent că ați plecat cu primul avion fără a mă anunța.

– Vă mulțumesc pentru amabilitate, dar nu trebuie să vă deranjați. Mi-am lăsat Honda la aeroport.

– Atunci poate mergem la un restaurant.

– Cred că voi ajunge foarte tîrziu, spuse

Marissa. Și apoi trebuie să trec și pe la CDC. Mai am de făcut un lucru pînă să vină Dubchek înapoi.

– Nu cred că e o idee foarte bună, îi spuse Ralph. De fapt, ce puneți la cale?

– Nimic grav, credeți-mă, zise Marissa. Vreau doar să mai dau un tur prin laboratorul cu maximă izolare.

– Dar nu ați obținut autorizația.

– Nu asta este problema. Mă pot strecura, zise ea.

– Eu, totuși, vă sfătuiesc să evitați CDC. Și apoi, nu uitați, că de cînd ați intrat în acel laborator ați început să aveți numai necazuri.

– Știu, recunoscu Marissa. Dar trebuie să o fac. Această afacere cu virusul Ebola mă înnebunește.

– Bine, faceți cum credeți. Vă aștept, însă, pe la mine după ce vă terminați treburile.

– Ralph, spuse Marissa adunîndu-și tot curajul pe care-l avea pentru a-i pune o întrebare. Cunoașteți un oarecare deputat Markham?

Urmă o scurtă pauză, apoi:

– Am auzit de el, spuse Ralph.

– Este adevărat că i-ați subvenționat campania?

– Ce întrebări curioase pentru o discuție la un telefon public!

– Deci? insistă Marissa.

– Da, recunoscu Ralph. De mai multe ori l-am

susținut. Am găsit că ideile sale în legătură cu medicina americană erau destul de interesante.

Apoi, după ce îi promise că va trece pe la el diseară, Marissa închise telefonul. Era mulțumită că abordase subiectul despre Markham și în plus era fericită că Ralph fusese atît de cinstit să recunoască susținerea financiară a deputatului. În timpul zborului se gîndi la ipoteza care înflorea, zi de zi, tot mai mult, în mintea ei, dar care era atît de îngrozitoare încît nu voia să-i dea consistență. Începu, apoi, să se întrebe dacă nu cumva și agresiunea asupra ei nu fusese ceva mai mult decît o simplă încercare de furt întîmplător.

Capitolul 11

20 mai 1986, seara

Părăsind aeroportul, Marissa se duse direct spre Tad. Nu-i mai telefonă, gîndindu-se că dacă este așa de tîrziu, oricum este acasă.

Cînd se opri în fața blocului, constată că în apartamentul lui era încă lumină.

– Marissa! strigă uimit Tad, care avea în mînă un ziar medical. Ce vînt te aduce aici?

– Aș vrea să-l văd pe bărbatul care locuiește aici, zise Marissa. Fac un sondaj asupra tipurilor de unt din cacao.

– Glumești?

– Bineînțeles, îi spuse Marissa exasperată. Ce faci ai de gînd să mă ții toată noaptea aici, la ușă?

Autoritatea Marissei o uimi chiar și pe ea.

– Ah, scuză-mă, zise Tad făcîndu-i loc să intre.

Ajunsă în hol, observă pe etajera de lîngă ușă cheile și cartea de intrare în laboratorul lui Tad.

– Ți-am telefonat toată ziua, spuse el. Unde-ai fost?

– Am ieșit, zise Marissa ambiguu. Am avut încă o zi interesantă.

– Am aflat că ai fost transferată de la Departamentul de virologie, îi spuse Tad. Și apoi, dintr-o dată mi s-a spus că ai plecat în vacanță. Ce se întîmplă, de fapt?

– Și eu aș vrea să știu, zise ea, așezîndu-se pe sofa.

Pisica lui Tad ieși dintr-un colț și-i sări pe genunchi.

– La Philadelphia este tot Ebola? întrebă Marissa.

– Din păcate, da, zise Tad așezîndu-se lîngă ea. Am primit eșantioanele dimineață. Erau pline de viruși.

– Și este tot aceeași sursă?

– Voi afla în curînd.

– Tot mai credeți că tragedia asta vine de la congresul de la San Diego? îl întrebă ea.

– Nu știu, zise Tad, vizibil enervat. Și la urma urmei, puțin îmi pasă, eu sînt virologist, nu epi-

demiolog.

– Stai calm, nu te enerva, zise Marissa. Nu trebuie să fii epidemiolog ca să-ți dai seama că se întîmplă lucruri ciudate. Ai vreo idee în legătură cu transferul meu?

– Cred că Dubchek a cerut asta.

– Nu, spuse Marissa. Este vorba de un deputat din Texas, un oarecare Calvin Markham. El l-a sunat direct pe Morrison. În plus, dînsul face parte din comisia care decide bugetul pentru CDC în fiecare an. Morrison a trebuit să-i cedeze. Foarte curios, nu?

– Da, spuse Tad din ce în ce mai nervos.

Marissa îi puse o mînă pe umăr.

– Ce se întîmplă?

– Toate chestiile astea mă neliniștesc, zise el. Te iubesc mult, știi asta. Dar se pare că ai mania de a atrage necazuri și nu cred că vreau să fiu implicat. Îmi place slujba asta, mă înțelegi?

– Nu vreau să te compromit, dar mai am nevoie încă o dată de ajutorul tău. De aceea am venit chiar dacă e atît de tîrziu.

Tad ridică o mînă.

– Te rog, cere-mi orice, numai nu mă obliga să violez regulamentele.

– Trebuie să mai merg o dată în laborator, spuse Marissa. Doar cîteva minute.

– Nu, asta nu! i-o tăie Tad cu energie. Nu pot să-mi asum încă o dată riscul acesta. Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

– Dubchek nu este în oraș. Și la Centru nu mai e nimeni la ora asta.

– Nu, spuse Tad. Nici nu vreau să aud.

Marissa își dădu seama că el nu va ceda.

– Bine, zise ea. Te înțeleg.

– Într-adevăr? întrebă Tad, mirîndu-se că renunțase atît de ușor.

– Da. Și dacă tot nu poți să mă introduci în laborator, atunci poate-mi aduci, ceva de băut.

– Desigur, zise Tad bucuros. Bere sau vin alb? Ce preferi?

– O bere ar fi mai bună, zise Marissa.

Tad se duse în bucătărie. Cînd auzi ușa frigiderului deschizîndu-se, Marissa se ridică și se îndreptă, în vîrful picioarelor, spre ușa de la intrare. Privind spre etajera din hol, ea constată cu satisfacție că Tad avea două cărți de intrare. Probabil nu va observa dacă ea va lua una dintre ele, își zise, în timp ce strecura o carte în buzunarul sacoului ei. Cînd reveni cu berea, Marissa era din nou așezată pe sofa.

Pentru a-i distrage atenția, Marissa îi vorbi despre ultimele ei cercetări, fără a se concentra prea mult la ceea ce-i spunea.

– Nu-ți prea place berea asta? întrebă Tad, văzînd că Marissa nici nu se atinse de băutură.

– Ba da, este excelentă, numai că sînt prea obosită și în plus nici nu mi-e prea sete. Cred că e timpul să mă duc acasă.

– Dacă vrei, poți rămîne să dormi aici, îi sugeră

Tad.

Marissa, însă, se ridică, nu fără un oarecare efort.

– Merci, dar e mai bine să mă duc acasă.

– Îmi pare rău în legătură cu laboratorul, mai zise el și se aplecă să-i dea un pupic.

– Te înțeleg foarte bine, spuse ea.

Și înainte ca Tad să o poată strînge în brațe, reuși să iasă pe ușă. El aștepta să audă ușa de la intrare închizîndu-se cu un clic metalic și abia apoi se întoarse în apartament. Pe de o parte, era bucuros că-i rezistase de această dată Marissei, care mereu reușea să-l manipuleze, pe de altă parte, însă, îi păru rău că o decepționase. De unde se afla, privirea îi căzu pe etajera din hol. Tot gîndindu-se la Marissa, i se păru că lipsește o carte. Se apropie și văzu că era adevărat. Căuta peste tot, dar se părea că acea carte de intrare în laborator dispăruse.

– Dumnezeule!

Avusese dreptate să se mire atunci cînd ea cedă atît de repede la ideea de a mai pătrunde în laborator. Disperat, coborî pînă în stradă, în speranța de a o ajunge și a o reține. Din păcate, nu mai era nici urmă de Marissa. Doar vîntul care sufla aerul umed al nopții.

Tad urcă în apartament gîndindu-se ce să facă. Uitîndu-se la ceas, ridică receptorul telefonului. O iubea pe Marissa, dar de această dată întinsese prea mult coarda.

* * *

Ajungînd la Centru, Marissa spera din tot sufletul că Dubchek nu-i prevenise încă pe gardieni că ea nu mai lucrează la virologie. Cînd arătă legitimația, bărbatul din serviciul de securitate îi spuse zîmbind:

– Iar faceți ore suplimentare?

Deocamdată totul merge bine. Dar pentru orice eventualitate, ea trecu mai întîi pe la biroul unde lucra. Pe birou găsi trei scrisori: două erau publicitate farmaceutică, iar a treia era expediată de «*Lab Engineering*» din South Bend. Află că un astfel de aparat 3 HEPA se fabrică numai la comandă și că înainte de construcția propriu-zisă, cel care dorește un astfel de filtru trebuie să facă apel mai întîi la un cabinet de arhitectură, specializat în domeniul medical. În final, cel care îi scrise Marissei o informă că ultimul aparat de acest gen îl construise anul trecut pentru «*Professional Labs*» din Grayson, Georgia.

Marissa se uită pe harta Statelor Unite, pe care cel ce ocupase acest birou înainte ei o lăsase agățată pe un perete. Căută orașul Grayson dar nu-l găsi. Își scoase apoi, dintr-un sertar, clasorul și începu din nou să exploreze zona Georgiei. În cele din urmă, găsi. Grayson era un mic orășel situat la est de Atlanta, la depărtare de cîteva ore. Marissa se întrebă, însă, ce rost ar fi avut acest complicat aparat de filtrare într-o zonă ca

Grayson... În cele din urmă puse scrisoarea în buzunarul sacoului și ieși pe culoar. Nu era nimeni, iar ascensorul rămăsese la etajul ei. Se gîndi că a sosit momentul potrivit pentru a trece dincolo, în clădirea laboratorului de virologie. Reconstitui drumul parcurs de fiecare dată cu Tad. Ajunse și la ușa mare, unde introduse cartea de intrare și tapă numărul de cod: 90.55.85. Cu un clic metalic, masiva ușă se deschise. Chiar de la intrare, Marissa fu izbită de mirosul puternic, dar de acum familiar al dezinfectantului pe bază de fenol.

Își simțea inima bătînd cu putere. Trecînd din încăpere în încăpere, avea impresia că se află într-un muzeu al ororii. Cele două etaje pe care le traversă în penumbră semănau cu niște peșteri, pline de tuburi lucioase. Încercînd să-l imite pe Tad, Marissa conectă întrerupătorul producînd lumină în laborator și în același timp punînd în funcțiune compresoarele și sistemul de ventilație. Toate aceste mașini, făceau un zgomot îngrozitor. Avea impresia că tremură tot pămîntul. Trebuia să recunoască faptul că îi lipsea prezența lui Tad. De pe tabloul de comandă, lumină doar laboratorul principal. De fapt, numai acesta o interesa. Își îmbrăcă hainele de protecție, luă masca și tubul pentru aer. Intră apoi în laborator. Printre mulțimea de aparate complicate, găsi, în sfîrșit, și congelatorul. Acum îi părea rău că nu aprinsese toate luminile. Unele colțuri erau încă

în semi-umbră și creeau un decor sinistru.

Înainte de a ajunge la congelator, Marissa se opri în fața ușii zăvorîte. Deoarece știa că nu virușii nu se află acolo, se întrebă oare ce se ascunde în spatele unei uși atît de bine ferecată. Cu un gest nervos, ea deschise lacătul. Un nor de vapori se făcu cînd ea intră. O clipă avu impresia că pătrunde într-o încăpere de zăpadă înghețată. Apoi, ușa se închise în urma ei și se trezi în semi-obscuritate. Bîjbîind cu mîna pe un perete găsi un întrerupător, pe care îl acționă. Lumina ce se aprinse chiar deasupra ei făcu vizibil un termometru care indica: *-51°C.*

– Dumnezeule! exclamă Marissa.

Acum ea înțelese și care era cauza acelor vapori: cînd aerul la temperatură normală veni în contact cu cel rece, umiditatea acestuia se prefăcu în gheață.

Marissa pătrunse apoi mai adînc în sală. Imediat, însă, fu martora unui spectacol oribil. Urlă, dar strigătul rămase încătușat sub masca de plastic. La început crezu că văzuse o fantomă, dar ulterior constată că ceea ce zărise erau corpuri goale congelate, care erau atîrnate în picioare, într-o ordine atît de perfectă, încît Marissei îi aminteau de cadavrele de la cursul de anatomie. Apropiindu-se mai mult, ea recunoscu unul din primele corpuri: era cel al medicului chirurg, de origine indiană, pe care îl văzuse la Phoenix. Fața lui păstră încă urmele acelei stări

de agonie.

Erau acolo aproape douăzeci de corpuri. În dreapta acestora se aflau cranii de maimuțe și de șobolani, congelate în poziții grotești. Marissa se gîndi că acest congelator era necesar pentru studiul virușilor în corp, dar, oricum nu se aștepta la un astfel de spectacol.

Marissa ieși din acea încăpere, stinse lumina și zăvorî din nou ușa. Tremura de frig și dezgust.

Se îndreptă apoi spre congelatorul în care erau depozitate fiolele cu viruși. Întrucît lanțul ce proteja capacul aparatului era nou, Marissa avu ceva dificultăți pînă îl îndepărtă. Ridicînd capacul, privi în interior, încercînd să descifreze codul. Virușii erau clasați în ordine alfabetică. «*Ebola Zair 76*» era urmat de: «*97 E11-E48 F1-F2*». Marissa ghici că prima cifră desemna platoul, iar celelalte litere și cifre indicau exact locul fiecărui virus în platou. Fiecare platou conținea milioane de eșantioane, ceea ce însemna că se găseau acolo cincizeci de flacoane distinctive ce conțineau sursa Zair 76.

Cu toate precauțiile posibile, Marissa luă platoul 97 și îl puse pe o măsuță alăturată, dorind să îl examineze. Fiecare flacon era etanș închis cu un bușon negru. Găsi sursa Zair 76 și luă eșantionul E11. Micuța bulă congelată în interior părea inofensivă, dar ea știa că conține milioane de viruși minusculi, din care doar unul sau doi erau suficienți pentru a omorî un suflet uman.

Marissa puse flaconul la loc. Analizînd pe rînd și celelalte eșantioane, fără a găsi nimic suspect pînă la flaconul *E39: acesta era gol*!

Rapid, ea examină și restul eprubetelor. Toate erau intacte. Privi din nou flaconul E39 care lucea. Nu avea nici o îndoială: eprubeta era goală. Toate ipotezele sale și spaimele inexprimabile începeau să prindă contur: epidemiile fuseseră cauzate de acest flacon de la CDC, conținuse mortalul virus african.

Deodată auzi un zgomot. Mînerul ușii de la intrarea în camera de dezinfecție era pe punctul de a se deschide. Își dădu seama imediat că cineva pătrunse în interiorul laboratorului. Fu paralizată de o frică panicară. O clipă privi ușa neputincioasă. Apoi puse flacoanele în platou și pe acesta îl introduse în congelatorul pe care apoi îl închise.

Era gata să fugă oriunde, dar unde? Se gîndi că poate ar putea să se ascundă. Privi spre partea obscură din jurul cuștilor cu animale. În acel moment auzi ușa laboratorului principal deschizîndu-se și văzu siluetele a doi bărbați intrînd. Unul dintre ei, cel mai mic de statură, cunoștea destul de bine laboratorul. Înmărmurită, Marissa rămase pe loc. Se gîndi că poate erau cercetători de la CDC, care veniseră să observe evoluția vreunui experiment în curs. Această idee i se spulberă imediat cînd căzu că bărbații se îndreptaseră direct spre ea, unul dintre ei ținînd în mînă

o seringă. Încercă să le vadă figura, dar lumina reflectă puternic pe masca lor.

– Blumenthal? întrebă cel mai mic dintre ei.

El o prinse de braț și o întoarse spre lumină. Se părea că o recunoscuse, căci făcu un semn cu capul însoțitorului său și apoi încercă să-i smulgă tubul de aer.

Marissa țipă:

– Nu!

Înțelese acum că cei doi bărbați nu erau de la serviciul de securitate. Probabil erau cei care o atacaseră și acasă la ea. Prudentă, reuși să ajungă lîngă congelator, iar de acolo țîșni spre colțul unde se găseau cuștile cu animale. În acel moment, bărbatul mai înalt și mai solid se luă după ea și tocmai cînd era gata să o prindă, fu reținut de tubul de aer, asemeni unui cîine în lesă. Între timp, Marissa reuși să se ascundă într-un pasaj obscur dintre cuștile, în care animalele speriate țipau. De aici, însă nu mai putea fugi nicăieri. Se gîndi, atunci, să creeze puțină agitație și deschise cuștile cu maimuțe. Cele care nu erau foarte bolnave, ieșiră afară, împînzind laboratorul. Marissa începu să respire greu. Găsi o priză de aer, cu greu, din cauza întunericului și se racordă la ea. Aerul rece îi făcu bine. În laborator nu se mai auzea zgomot, dar știa că situația nu se ameliorase. Se deplasa ușor pe lîngă cuștile de animale, în așa fel încît să poată vedea laboratorul pînă în centru. Din contre-jour, un bărbat se

apropia de ea, însă Marissa nu-l putea vedea. Apoi, deodată, în timp ce-și detașa tubul de aer, se simți strînsă cu putere de brațul stîng. Ea ridică capul, dar tot ceea ce putea vedea era o urmă de lumină din hubloul de la casca celui care o agresase. Sub umărul său simți dureros un buton. Zvîrcolindu-se puțin, observă lîngă acel buton roșu următoarea inscripție: «*Doar în caz de pericol*».

Disperată, Marissa făcu o întoarcere și cu mîna dreaptă, încă liberă reuși să apese butonul. În aceeași clipă, o alarmă puternică începu să sune și un duș de dezinfectant pe bază de fenol inundă întreg laboratorul, degajînd o ceață ce reducea vizibilitatea la zero. Șocat, bărbatul lăsă liber brațul Marissei, iar ea fugi din nou, tatonînd terenul, spre colțul unde se aflau animalele. Probabil că dușul cu dezinfectant curgea pînă cînd cineva ar fi decuplat butonul. Își dădu seama că respira din ce în ce mai greu. Avea nevoie de aer proaspăt. Deodată cineva sau ceva îi sări prin față și ea se sperie. Era însă doar o maimuță care se zbătu cu ultimile puteri în atmosfera aceea irespirabilă. Animalul se cramponase o secundă de umerii ei, apoi alunecă pe costumul de protecție și în cele din urmă dispăru.

Aproape stupefiată, Marissa ridică mîna pentru a-și prinde tubul de aer. Cu cealaltă mînă pipăi pe perete priza, iar cînd o găsi își racordă tubul la ea.

Prin vacarmul creat de alarmă, Marissa auzea, totuși, zgomotele și țipetele sufocante ale agresorilor săi. Se rugă ca cei doi să nu găsească prizele de aer. Apoi se gîndi că ar putea profita de asta pentru a ieși din laborator. Și încet, încet, mergînd strîns lipită de perete, oprindu-se din loc în loc pentru a mai căuta o priză de aer, reuși să iasă din laborator. Intră imediat în sala de dezinfecție. Deoarece fusese destul de dezinfectată prin dușul cu fenol din laborator, Marissa renunță la dușul obișnuit. În camera alăturată, se dezbrăcă de hainele de protecție, pe care le puse la locul lor și se îmbrăcă cu hainele ei de oraș. Apoi tăie toate contactele, întrerupse toate luminile și opri sistemul de ventilație.

Odată ieșită din laboratorul cu maximă izolare, Marissa traversă alergînd clădirea virologiei, escaladă apoi pasarela din grilaj și coborî în grabă la primul etaj. Aici se opri pentru a-și trage sufletul și pentru a nu atrage atenția gardianului. Agentul de securitate se afla la biroul său și explica cuiva la telefon că fusese o alarmă biologică și nu una pentru sistemul de securitate.

Marișsa profitînd de faptul că agentul de securitate vorbea la telefon, încercă să treacă fără a fi observată. Deodată, însă, îl auzi strigînd:

– Hei!

Marissa tocmai se pregătea să iasă pe ușa de la intrare. Își simți gîtul uscat. Timp de o clipă, ea se gîndi să o ia la fugă. Era atît de aproape de

ușă!

– Ați uitat să treceți ora! reluă gardianul.

Marissa se întoarse și completă spațiul alb din registru. O secundă mai tîrziu, ea era deja afară, grăbindu-se spre mașină.

Se hotărî să se ducă la Ralph. Pe drum, se gîndi că dispariția conținutului fiolei E39 nu putea fi o simplă întîmplare. În mod cert, cineva se folosea de acest virus, fie intenționat, fie accidental, și provoca o boală mortală în spitale diferite, la momente diferite.

Marissa își aminti că în portbagajul mașinei, se mai află încă valiza ei. Se decise să se ducă totuși la motelul cel mai apropiat. După ce se instală în cameră, îl sună pe Ralph. El răspunse, cu o voce adormită, abia după ce telefonul sună de mai multe ori.

– V-am așteptat cît de mult am putut, îi explică el. De ce nu ați venit?

– Este o poveste lungă, zise Marissa. Nu pot să vă spun acum, dar am o mulțime de necazuri. Voi avea nevoie, probabil, de un foarte bun avocat. Cunoaște-ți pe cineva?

– Dumnezeule! spuse Ralph, trezindu-se de-a binelea. Ați face mai bine să-mi spuneți exact ce s-a întîmplat!

– Nu vreau să vă amestec în afacerea asta, zise Marissa. Tot ce vă pot spune, este că sînt într-o situație foarte periculoasă și că nu pot vorbi autorităților. De fapt, mă ascund, mai zise ea și

apoi rîse fals.

– Atunci, ar fi mai bine să veniți aici, îi recomandă Ralph. La mine ați fi în siguranță.

– Ralph, am vorbit serios cînd am zis că nu vreau să vă amestec în toată istoria asta. Dar am, într-adevăr nevoie de un avocat bun. Ați putea să-mi găsiți pe cineva?

– Desigur, zise Ralph. Am să fac tot ce pot pentru a vă ajuta. Unde sînteți?

– Am să vă mai caut eu, răspunse Marissa. Și mulțumesc pentru prietenia pe care mi-o purtați.

După ce încheie discuția cu Ralph, Marissa își adună curajul pe care-l avea la acea oră și formă numărul de telefon al lui Tad. Dorea să-și ceară scuze și să afle de la ea, nu de la altcineva că-i luase fără știrea lui cartea de intrare în laborator. Dar, pentru că Tad nu răspundea la al cincilea sunet al telefonului, ea închise, gîndindu-se că el poate dormea.

Marissa își scoase apoi scrisoarea de la Lab Engineering din buzunar. Următoarea ei destinație era deci la Grayson.

Capitolul 12

21 mai 1986

Marissa dormi rău toată noaptea, se foise mult din cauza coșmarurilor care o bîntuiseră și dimineață se trezi epuizată. Se duse la fereastră și privi în stradă. Un bărbat puse o monedă în distribuitorul de ziare și își luă unul. Marissa coborî și ea. Căută și găsi «*Atlanta Journal*». Îl răsfoi de cîteva ori, dar nu găsi nici un articol despre CDC. Deschise televizorul. Deodată, în mijlocul programului de știri transmisia se întrerupse și fu anunțată de către crainic o noutate de ultimă oră. Se părea că la CDC începură să apară probleme.

Nu se spunea nimic despre laboratorul cu maximă izolare, dar se anunță că unul din tehnicienii de la Centru a fost internat la Spitalul universitar Emory din cauza unei intoxicații pe bază de fenol. Postul de televiziune transmite apoi, în direct, o discuție telefonică cu dr. Cyrill Dubchek.

Marissa se aplecă și mări volumul televizorului.

– Un tehnician de laborator a fost singura victimă, spuse Cyrill.

Vocea sa suna metalic, iar Marissa se întreba de unde vorbea, de la Philadelphia sau de la Atlanța.

– Un sistem de alarmă s-a declanșat aseară accidental. Totul este acum perfect, însă noi o căutăm pe doctorița Marissa Blumenthal, care se pare că are o legătură cu acest accident.

Comentatorul concluzionă cele spuse de Dubchek, cerînd populației să anunțe imediat poliția în cazul în care o zăresc undeva pe doctorița căutată. Cîteva secunde, fotografia Marissei de pe dosarul de la CDC, fu arătată pe ecran. Ea închise imediat televizorul. Era total tulburată. Cel care fusese un agresor feroce, care dorise să o ucidă, era victima și ea cea căutată de poliție. Își aminti că aseară cînd spuse lui Ralph că se ascunde glumise. Acum totul devenise realitate. Trebuia să plece urgent, înainte ca poliția din Atlanta să-i găsească urma.

Își împachetă rapid totul, apoi coborî la recepție și achită nota. Cît timp încheie aceste for-

malități fu neliniștită. Funcționara avea numele ei negru pe alb chiar sub ochi, însă îi spuse simplu doar:

– Vă doresc o zi bună!

Marissa se gîndi să treacă și pe la bancă, căci aproape rămăsese fără bani. La ghișeu, încercă să-și acopere cît mai mult chipul, în caz că femeia de la casă ar fi văzut jurnalul televizat de dimineață. Aceasta avea, însă, un aer indiferent, ca de obicei. Marissa își scoase aproape toți banii din cont, adică 4.650 de dolari. Apoi se angajă pe autoruta 78 care ducea spre Grayson.

Traseul era însă mult mai lung decît își închipuise ea. În plus nici peisajul nu era cine știe ce, în afară de acea curiozitate geologică numită Stone Mountain. După ce trecu de Snellvill, Marissa făcu o întoarcere spre nord-est, pe autoruta 84. În cele din urmă trecu și pe sub inscripția: «*BINE AȚI VENIT LA GRAYSON*».

Micuțul oraș era exact cum și-l închipuise Marissa. Strada principală era străjuită de o parte și de alta de case construite din cărămidă. Cel mai mare magazin din zonă era o fierărie, iar tinerii se distrau ducîndu-se la singurul cinema din oraș. În chiar centrul așezării se afla o bancă cu fața de din granit și care avea un ceas mare, cu cifre romane.

«*Acesta este exact genul de oraș care ar avea nevoie de acel 3 HEPA cel mai sofisticat filtru medical*!» se gîndi Marissa în glumă.

Ea merse un timp pe străzile aproape pustii. Nu văzuse pînă acum nici o construcție nouă, modernă și de aceea ce gîndi că Professional Labs trebuie să fie undeva în afara acestei așezări atît de liniștite. Se gîndi să intre în merceria de peste drum și să întrebe.

– Professional Labs? întrebă patronul. Este pe Bridge Road.

Apoi, în timp ce tăia unei cliente o bucată de mătase, continuă:

– Vă întoarceți și mergeți pe Parsons Creek, apoi faceți la stînga și ați ajuns. Asta e tot.

– Cu ce se ocupă cei de la Professional Labs?

– Habar n-am, spuse el. Și puțin îmi pasă. Sînt clienți buni, cu bani, care achită totul imediat. Asta mă interesează.

Urmînd instrucțiunile primite Marissa găsi ceea ce căuta. Își opri mașina lîngă o camionetă albă, pe care scria: Professinal Labs. Coborî și se îndreptă spre poartă încercînd să caute o sonerie. Negăsind așa ceva, bătu de cîteva ori în ușă, dar fără rezultat. Atunci, renunță la intrarea principală și înconjură clădirea. Reuși să ajungă lîngă o fereastră și ajutîndu-se cu mîinile încercă să vadă înăuntru.

– Știți că aici este o proprietate privată? o întrebă cineva.

Marissa se simți vinovată.

– Nu aveți voie să intrați, mai spuse bărbatul, un om între două vîrste, îmbrăcat într-o salopetă

albastră.

– Eu..., murmură Marissa, încercînd în van să găsească o scuză care să-i justifice prezența.

– Ați văzut ce scrie acolo? o întrebă bărbatul arătînd spre pancardele din parcare.

– Știți, eu... da, recunoscu Marissa. Dar vedeți, eu sînt medic.

Ea ezită. A fi medic nu înseamnă că ai dreptul de a viola proprietățile particulare. Își reveni însă repede:

– Deoarece am auzit că aveți aici un laborator de virologie, am venit să văd dacă puneți și diagnostic.

– Ce va făcut să vă gîndiți că am avea aici un laborator specializat în analiza virușilor? întrebă bărbatul.

– Așa am auzit.

– Atunci ați auzit greșit. Aici ne ocupăm cu biologia moleculară. Și de cînd cu spionajul industrial trebuie să fim foarte prudenți. Așa încît vă invit și pe dumneavoastră să părăsiți imediat acest loc, altfel voi fi nevoit să chem poliția.

– A, nu este cazul, spuse Marissa.

Venirea poliției era ultimul lucru pe care și-l dorea.

– Vă rog să mă scuzați. Nu vreau să vă fac necazuri. Aș dori numai să văd laboratorul dumneavoastră. Credeți că s-ar putea?

– Nici vorbă, îi răspunse bărbatul pe un ton sec.

O însoți pe Marissa pînă la Honda ei roșie.

– N-aș putea totuși să stau de vorbă și cu altcineva aici? Poate aș obține permisiunea să vizitez laboratorul.

– Eu sînt patronul, zise simplu bărbatul. De aceea vă sfătuiesc să plecați cît mai repede posibil.

Marissa se urcă în mașină și se îndepărtă. Bărbatul nu se mișcă din acel loc pînă cînd mașina doctoriței se pierdu între siluetele arborilor din zare.

După ce se convinse că plecase femeia, bărbatul se întoarse și intră în clădire. Interiorul era la fel de modern că și exteriorul. El străbătu un hol pătrat și apoi pătrunse într-un laborator. La un capăt se afla un birou, iar la celălalt o ușă la fel de bine închisă ca și cea de la CDC care dădea spre laboratorul cu maximă izolare. Aici, însă, în spatele acelei misterioase uși se găsea hota de filtrare 3 HEPA.

La birou se afla un alt bărbat, dare îi spuse celui îmbrăcat în salopetă albastră:

– De ce nu m-ai lăsat pe mine să mă ocup de ea?

– Pentru că nu știm dacă și altcineva a aflat de vizita ei la noi. Gîndește-te puțin, Paul. Au fost dăți cînd mi-a fost frică de reacția ta.

– Spunînd aceste cuvinte, bărbatul în salopetă albastră luă telefonul și formă un număr cu gesturi de o brutalitate inutilă.

– Cabinetul doctorului Jackson, răspunse o

voce clară și agreabilă.

– Aș vrea să vorbesc cu doctorul.

– Regret, dar momentan este ocupat cu unul din pacienți.

– Scumpo, puțin îmi pasă. Dămi-l la telefon.

– Cine sînteți? întrebă secretara pe un ton distant.

– Spune-i că este vorba de președintele Comisiei de etică medicală sau zi-i orice altceva. Puțin îmi pasă. Vreau doar să vorbesc urgent cu el.

– Rămîneți pe fir.

Bărbatul se întoarse spre birou:

– Paul, vrei să-mi dai cafeaua?

Bărbatul, care răspundea la numele Paul, se ridică cu greu de la birou. Era solid și avea brațul stîng paralizat. Fusese împușcat de un polițist, în copilărie.

– Cine este la telefon? întrebă doctorul Joshua Jackson de la celălalt capăt al firului.

– Heberling, zise bărbatul în salopetă albastră.

Dr. Arnold Heberling. Vă aduceți aminte de mine?

Paul îi aduse cafeaua lui Arnold, apoi se așeză din nou la birou. Își pipăi pieptul și apoi tuși pentru a-și curăță gîtul.

– Heberling! zise dr. Jackson. Parcă v-am spus să nu mă căutați niciodată la cabinet!

– Fandosita de Blumenthal a fost astăzi aici, zise Heberling ignorînd remarca lui Jackson. A

venit, pur și simplu, bine merci într-o mașină roșie. Am găsit-o tocmai cînd se pregătea să privească prin fereastră înăuntru.

– Dar de unde a știut de laborator?

– Habar nu am și nici nu-mi pasă, spuse Heberling. Important este că ea a ajuns pînă aici. Trebuie să vin în oraș să vă văd. Așa ceva nu mai poate continua. Trebuie să ne ocupăm de ea.

– Nu, nu veniți aici, zise Jackson. Am să vă vizitez eu.

– Bine, spuse Heberling. Dar să veniți astăzi.

– Voi ajunge pe la ora cinci, spuse Jackson, trîntind furios receptorul.

Marissa se decise să ia prînzul la Grayson. Îi era grozav de foame și își luă un hamburgher mare.

În timp ce mînca se gîndea la eventuale soluții. La CDC și la clinica Berson, nu se putea întoarce. Să meargă la Professional Labs fusese ultima ei șansă, dar acum căzuse și această posibilitate. Se gîndi că ar trebui să-l sune pe Ralph să afle dacă i-a găsit un avocat bun. Deodată, Marissa zări în parcarea de peste drum camioneta albă pe care era înscris «*Professional Labs Inc.*» Ceea ce o interesa pe ea era acel «*Inc*», care semăna cu «*societate anonimă*».

În timp ce se deplasa încet prin oraș, Marissa zări o clădire, pe a cărei ușă era scris: Ronald Davis, Attorney and Realtor (avocat și agent imobiliar). Un clopoțel sună cînd deschise ușa. Intră

într-o încăpere largă, cu un birou, dar acolo nu era nimeni. Un bărbat în cămașă albă ieși dintr-o cameră învecinată. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, dar purta o pereche de ochelari cu ramă metalică, ceea ce îi dădea aliura unei persoane mature.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el cu un puternic accent de sudist.

– Sînteți domnul Davis? întrebă Marissa.

– Da, răspunse bărbatul.

– Doresc să vă pun una sau două întrebări foarte simple, zise ea. În legătură cu legislația societăților. Credeți că ați putea să mă ajutați?

– Să vedem, zise Davis în timp ce o invită să intre în birou.

Decorul îi evoca Marissei un film din anii '30. În mijlocul încăperii era un ventilator care întorcea lent niște foi. Davis se așeză.

– Ce doriți să știți?

– E în legătură cu o societate. Presupunînd că ar fi vorba de o societate anonimă, cineva sau de exemplu eu aș putea cunoaște numele proprietarilor?

Davis se gîndi puțin.

– Depinde, zise el cu un surîs.

Marissa suspină. Discuția cu Davis semăna cu o ședință la dentist. Și înainte ca ea să-și reformuleze întrebarea, dînsul continuă:

– Dacă întreprinderea respectivă este o societate pe acțiuni, ar fi foarte greu să depistați toți

acționarii, mai ales, dacă majoritatea acțiunilor ar fi depuse la un notar. Dar dacă societatea este cu responsabilități limitate atunci este mult mai ușor. Oricum, în orice caz, este întotdeauna posibil să găsești pe cineva, mai ales dacă aveți un mandat juridic. Aveți așa ceva?

– Nu, spuse Marissa. M-am informat, pur și simplu. Cum aș putea afla dacă o întreprindere este o societate anonimă sau o societate cu răspunderi limitate?

– Este ușor, zise Davis așezîndu-se mai comod în fotoliu. Este suficient să mergeți la Capitolul de Stat al Georgiei, în Atlanta și să căutați registrele de comerț. Acolo, spuneți numele întreprinderii care vă interesează și ei vor căuta pentru dumneavoastră. Este ceva public, iar dacă societatea a fost declarată în Georgia, atunci, în mod cert, se va afla pe listele lor.

– Mulțumesc mult, zise Marissa. Cît vă datorez?

Davis ridicîndu-și o sprînceană o privi atent pe Marissa.

– Douăzeci de dolari ar face toată afacerea, dar...

– Mulțumesc mult, spuse Marissa întinzîndu-i un cec cu douăzeci de dolari.

Era veselă că oricum avea o speranță, chiar dacă șansele de a afla ce dorea erau încă mici.

Se întoarse la Atlanta și se duse direct la Capitol. Chiar la intrare, cineva o recunoscu.

– Doctor Blumenthal! strigă o voce.

Pentru o clipă, Marissa fu pe punctul de a o lua la fugă. Dar se întoarse și o recunoscu pe una din secretarele de la CDC, o fată drăguță de vreo douăzeci de ani, care venea spre ea:

– Sînt Alice MacCabe, de la biroul doctorului Carbonera. Vă amintiți de mine?

Cîteva minute după aceasta, Marissa fu obligată să facă o conversație de rutină. Din fericire, domnișoara MacCabe părea să ignore faptul că dr. Blumenthal era «*căutată*». Cît putu mai repede, Marissa îi zise la revedere și intră în imobil. Mai mult ca niciodată dorea să afle cît mai repede toate informațiile necesare și apoi să plece. Din păcate, era un rînd lung la biroul registrelor de comerț. La capătul răbdării, își așteptă, totuși, rîndul, încercînd cît mai mult posibil să-și acopere fața pentru a nu fi recunoscută.

– Cu ce vă putem ajuta? întrebă o funcționară cu părul alb, cînd Marissa ajunse, în sfîrșit, la ghișeu.

– Aș dori cîteva informații în legătură cu o întreprindere care se numește: «*Professional Labs Inc*».

– Unde are sediul? întrebă, din nou, funcționara care așezîndu-și ochelarii, programă numele întreprinderii pe terminalul computerului.

– La Grayson, în Georgia, zise Marissa.

– Am găsit, îi zise. Este înseriată în registrul de comerț doar de anul trecut. Ce doriți să aflați?

– Este o societate cu răspundere limitată sau o societate anonimă, spuse Marissa încercînd să-și amintească ce aflase de la domnul Davis.

– Este un *SRL*, trecut la litera «*S*».

– Asta ce înseamnă?

– E în legătură cu impozitele. Adică asociații pot reduce pierderile societății printr-o declarație a impozitelor personale.

– Există o listă a acestor asociați? întrebă Marissa cu neliniște și curiozitate.

– Da, zise funcționara. Este vorba de Joshua Jackson, Rodd Becker...

– O secundă, spuse Marissa. Aș vrea să notez.

Ea își căută în geantă un pix și apoi începu se scrie.

– Uitați, zise funcționara arătînd spre ecranul computerului. Jackson, Becker, ați notat?

– Da.

– Sinclair Tieman, Jack Krause, Gustave Swenson, Duane Moody, Trent Goodridge și «*Physician's Action Congress*».

– Cum? Ce-i asta? întrebă Marissa, în timp ce nota în carnețelul ei toate aceste nume.

Funcționara repetă.

– Este o asociație care s-ar putea asocia cu acest SRL?

Ea văzuse numele acesta «Physician's action Congress» și pe listele care sponsorizau campania lui Markham.

– Îmi pare rău doamnă, dar nu sînt jurist. Ar

putea fi însă posibil, altfel nu s-ar afla pe lista aceasta. Mai notați ceva: un cabinet juridic care se numește Cooper, Hodges, McQuinllin și Hanks.

– Sînt și ei asociați? întrebă Marissa în timp ce-și nota noile nume.

– Nu. Ei sînt mandatarii.

– Nu cred că mă interesează asta. Nu vreau să fac un proces cu această societate, spuse Marissa, bifînd numele Cooper și Hodges.

Apoi, mulțumind funcționarei, Marissa se întoarse în garaj. Odată ajunsă în mașină, deschise servieta și privi o listă cu donatorii lui Markham. Memoria nu-i jucase feste: PAC (Physicisn's Action Congres) era. Totuși ceva părea ciudat în toată afacerea asta. Aceeași firmă era asociată unei societăți cu răspunderi limitate și donator al campaniei electorale a unui deputat conservator. Marissa observă apoi, nu fără stupoare, că toți asociații de la Profesional Labs figurau și pe lista donatorilor lui Markham. Se hotărî să se întoarcă la Capitol și să afle date suplimentare despre Physician's action Congress. Stătu din nou la rînd la același ghișeu. Cînd ajunse, întrebă:

– Aș putea afla informații în plus despre această asociație?

Funcționara căută pe computer.

– Nu pot să vă spun nimic. Nu este trecut la noi.

– Adică nu este o societate înscrisă în comerț?

– Nu chiar. S-ar putea să fie înscrisă în alt stat. Oricum în Georgia nu este.

Marissa mulțumi încă o dată funcționarei și plecă alergînd. Ajungînd la mașină, intră și se gîndi puțin ce ar trebui să facă. Își dădea perfect de bine seama să toată cheia acestei afaceri era de fapt, PAC. Dar cum ar fi putut ea oare să facă o anchetă asupra unui organism despre care nu știa nimic? O clipă, se gîndi să meargă la Biblioteca Universității Emory, însă risca să fie recunoscută. Probabil cel mai indicat lucru ar fi să plece cîteva zile din oraș. Dar unde?

În timp ce punea motorul mașinii în funcțiune avu o grozavă inspirație de moment: *AMA*, *American Medical Association*! Într-adevăr, aici se aflau înregistrate toate organizațiile medicale. AMA își avea sediul la Chicago. Cu aceste idei în minte, Marissa se îndreptă spre aeroport, considerînd că hainele din valiză îi erau suficiente.

Joshua Jackson, la volanul mașinii sale, devenea din ce în ce mai nervos. Nu ținuse neapărat să se ducă la laborator, dar oricum asta era o idee mai bună decît să se întîlnească cu Heberling în oraș. Acestuia i se ceruse doar să facă puțină agitație și el aproape că declanșase un război atomic. Faptul că-l angajase fusese o greșeală enormă, dar acum era prea tîrziu pentru remușcări.

Jackson gară mașina în fața laboratorului, lîngă un Mercedes absolut nou. El știa că Heberling îl

cumpărase cu o parte din fondurile pe care i le dăduse pentru achiziționarea de echipament tehnic. Ce porcărie!

Clădirea era impresionantă, dar Jackson știa cît de mult îl costase toată afacerea asta. Era adevărat că îl ajutase și PAC, care dorise să ridice această construcție mai mult în onoarea lui Arnold Heberling.

Cu un clic metalic poarta de la intrare se deschis și Jackson pătrunse în interior.

– Sînt în sala de conferințe! îi strigă Heberling.

Jackson știa despre ce cameră era vorba. Cînd intră, îl găsi pe Heberling așezat pe canapea.

– Cred că ai să-mi comunici ceva important, zise Jackson preluînd inițiativa.

Cei doi bărbați se așezară față în față. Din punct de vedere fizic nu erau prea diferiți.

– Fandosita aia de Blumenthal a fost aici, în curte, zise Heberling. Bineînțeles că nu a apucat să vadă nimic, dar faptul că a venit pînă la laborator înseamnă că știe ceva. Trebuie să scăpăm cît mai repede de ea.

– Ați avut deja două șanse să o faceți pînă acum, îi spuse sec Jackson. Și de fiecare dată, dumneavoastră și însoțitorii pe care i-ați avut ați provocat numai agitație. Mai întîi la ea acasă și apoi la CDC.

– O să mai încerc o dată. Dar dumneavoastră ați spus să încetăm această acțiune.

– Tu vorbești! Am descoperit că ai vrut s-o

injectezi cu Ebola.

– De ce nu? zise Heberling. Ar părea normal, deoarece a foste extrem de expusă. Nu cred că ar fi fost probleme.

– Nu vreau epidemie de Ebola la Atlanta, țipă Jackson. Numai gîndul la o asemenea eventualitate mă terorizează. Uiți că am acolo o familie? Las-o în seama noastră pe femeia asta. Ne vom ocupa noi de ea.

– Bine, zise Heberling ironic. Așa ați spus și cînd ați transferat-o de la departamentul de virologie la cel de bacteriologie. Și acum, ea continuă să ne facă probleme. Ba mai mult ne pune în pericol întreg planul. Știi ceva, eu vreau să dispară. Am să mă ocup eu de lichidarea ei.

– Nu dumneavoastră conduceți aici, i-o tăie Jackson. Și apoi totul ar fi fost mult mai simplu dacă nu v-ați fi abătut de la planul inițial și în loc de Ebola am fi utilizat, așa cum prevăzusem la început, virusul gripei. Toată lumea e panicată de cînd virusul Ebola a făcut atîtea ravagii.

– Mai scutiți-mă cu reproșurile! zise Heberling plin de dezgust. Ați uitat ce încîntat ați fost cînd s-a aflat că clinica Richter va fi închisă!

Jackson se uită la figura lui Heberling. Era aproape ca a unui psihopat. I se făcu chiar frică. Dar o dată ce se angajase în joc trebuia să rămînă pînă la capăt.

– Din păcate, PAC nu este mulțumit, zise Jackson. Dimpotrivă, numărul atîtor victime i-a

îngrozit. Știți că asta nu era trecut nici în planul nostru inițial, doctore Heberling!

– Oricum, era inevitabil! strigă Heberling. Chiar și virusul gripei ar fi făcut victime. Și apoi să nu uităm că în practica medicală se produc o mulțime de grave erori, mai ales în timpul operațiilor chirurgicale. Asta nu vă dă de gîndit?

– Nu de asta am venit aici, ca să ne ocupăm de chirurgii incompetenți, zise Jackson cu violență.

Nu-l mai putea suporta, nici o clipă în plus, pe psihopatul ăsta.

– Dar nu faceți nimic pentru a stopa incompetența medicală, zise dezgustat Heberling. N-am crezut niciodată toate tîmpeniile pe care PAC și dumneavoastră le-ați debitat în legătură cu neliniștea față de medicina americană care pare să-și fi uitat morala tradițională. Mă faceți să rîd! Toate tîmpeniile astea le folosiți pentru a vă justifica profitul personal. Și apoi, sînt prea mulți medici și prea puțini pacienți. De fapt, singurul motiv pentru care am acceptat să lucrez cu voi este faptul că mi-ați construit acest laborator.

Heberling făcu apoi un gest larg cu brațele.

– Ați dorit să mînjesc imaginea sistemului de asigurare medicală și v-am dat ceea ce ați vrut. Singura diferență este că am făcut-o în stilul meu personal pentru propriile mele interese.

– Dar v-am ordonat să vă opriți! țipă din nou Jackson. Imediat după epidemia de la clinica

Richter trebuia să încetați.

– Și totuși, zise Heberling, ați fost toți încîntați de rezultate. Nu numai clinica Richter a fost închisă, ci și alte spitale din California care aderaseră la sistemul de asigurare medicală. Și apoi, cred că trecînd peste cîteva inconveniente, PAC a fost totuși încîntat. În plus, am dovedit ceea ce gîndeam de mult și anume că Ebola este o armă biologică formidabilă, cu atît mai mult cu cît nu există încă un vaccin sau un tratament adecvat. Am demonstrat că este ușor de inoculat, destul de ușor de manevrat și teribil de contagios în cazul populațiilor reduse. Toți au avut de cîștigat din afacerea asta, doctore Jackson. De aceea vă spun că e timpul să ne ocupăm de femeia asta pînă nu ne produce și alte necazuri.

– Vă repet pentru ultima dată, zise Jackson, că nu mai vrem să folosiți Ebola. Este un ordin!

Heberling începu să rîdă.

– Doctore Jackson, spuse el întorcîndu-se spre bărbatul din fața sa, am vaga impresie că uitați un lucru important. PAC nu mai este în măsură să-mi dea mie ordine. Vă dați seama ce ar deveni măreața dumneavoastră carieră dacă tot adevărul ar ieși la suprafață? Și să știți că aș putea face asta, dacă nu mă lăsați să mă ocup de dr. Blumenthal în felul meu.

O clipă Jackson se luptă cu propria sa conștiință. Îi venea să-l strîngă de gît pe Heberling. Dar își dădu seama că nebunul ăsta spusese un

adevăr. PAC era în mîna lui.

– Bine, zise cu regret Jackson. Faceți ce credeți cu dr. Blumenthal, dar promiteți-mi că nu veți folosi Ebola la Atlanta.

– OK! spuse Heberling surîzînd. Sînt de acord și vă dau cuvîntul meu. Să știți că sînt, totuși, un om de onoare.

Jackson se ridică.

– Încă ceva. Nu vreau să-mi mai telefonați la cabinet. V-am dat numărul de acasă. Sunați-mă acolo dacă aveți nevoie de ceva.

– De acord, zise Heberling.

* * *

Linia Atlanta-Chicago era bine deservită, astfel încît Marissa avea de așteptat doar jumătate de oră pînă la zborul următor. Își cumpără un roman, dar nu se putea concentra asupra lecturii. Se hotărî să-l sune pe Tad, pentru a-și cere scuze. Îl sună la laborator, și așa precum se așteptase, el mai lucra încă.

– Aici Marissa, zise ea. Ești supărat pe mine?

– Sînt furios.

– Tad, îmi pare rău...

– Mi-ai sustras una din cărțile de intrare.

– Tad, într-adevăr, regret. Cînd mă întorc, am să-ți explic totul.

– Deci e adevărat că ai intrat aseară în laboratorul cu maximă izolare? întrebă Tad pe un ton

extrem de dur.

– Păi... eu... da.

– Marissa, știi că laboratorul aproape e distrus și că toate animalele sînt moarte? În plus, un om zace acum la serviciul de urgență al spitalului Emory?

– Au intrat aseară doi bărbați în laborator care m-au agresat.

– Te-au agresat?

– Da, zise disperată Marissa. Trebuie să mă crezi.

– Nu știu, zău, ce să mai cred. De ce ți se întîmplă toate tîmpeniile astea numai ție?

– Din cauza epidemiei Ebola. Tad, știi cine e victima de aseară, din laborator?

– Cred că un tehnician de la un alt departament.

– Trebuie să aflu cine este. Și tu ai putea afla cine a mai intrat ieri seară în laborator.

– Nu cred că va fi posibil. Nimeni nu vorbește cu mine pentru că știu că sîntem prieteni. Unde ești?

– La aeroport, spuse Marissa.

– Dacă agresiunea de care zici a fost reală, atunci cel mai bine ar fi să te întorci la Centru și să le explici asta. N-ai să rezolvi nimic dacă fugi.

– Dar nu fug, afirmă Marissa. Mă duc la AMA, la Chicago, pentru a obține informații despre un organism care se numește Physicians' Action Congress - PAC. Tu ai auzit de așa ceva? Cred

că asociația asta este amestecată în afacerea Ebola, mai mult sau mai puțin.

– Marissa, ai face mai bine să vii la Centru imediat. Ești într-o situație mai gravă decît crezi.

– Știu. Dar pentru moment, ceea ce fac este mult mai important. N-ai putea, totuși, să te interesezi la biroul de securitate biologică cine altcineva a mai fost aseară în laborator?

– Marissa, m-am săturat să mă tot manipulezi.

– Tad, eu...

El îi închise telefonul, iar Marissa se gîndi că nu mai putea apela la ajutorul lui.

Se uită la ceas. Mai erau cinci minute pînă la decolare. Se decise să-l sune și pe Ralph. Spre deosebire de Tad, el nu era furios, ci doar neliniștit.

– În sfîrșit, Marissa, ce s-a întîmplat? Se vorbește de dumneavoastră în toate ziarele și revistele. Se pare că aveți într-adevăr necazuri. Poliția din Atlanta vă caută.

– Îmi imaginez, zise Marissa.

În acea clipă se bucură că-și luase biletul de avion pe un nume fals și că-l plăti în bani cash.

– Ralph, mi-ați găsit un avocat bun?

– Nu încă, iertați-mă. Cînd mi-ați spus că aveți nevoie de un avocat nu m-am gîndit că e atît de urgent.

– Nu era, dar se pare că acum este, spuse ea. Oricum eu plec cîteva zile din Atlanta. Aș dori să vă ocupați chiar mîine de asta.

– De fapt, ce s-a întîmplat? întrebă Ralph. Ziarele nu oferă suficientă informație.

– V-am mai spus, nu vreau să vă amestec în afacerea asta.

– Nu vă mai gîndiți la mine, zise Ralph. Trebuie să veniți aici. Am vorbi, iar mîine am încerca să găsim cel mai bun avocat.

– Știți ceva despre o organizație pe nume PAC? întrebă Marissa fără a oferi un răspuns ofertei lui Ralph.

– Nu, zise el. Vă rog, Marissa, veniți. Cred că e mai bine să privim problema în față. Fuga asta vă agravează situația.

La difuzoare fu anunțat zborul Marissei.

– Mă duc la AMA, spuse ea în grabă, să aflu mai multe informații despre Asociația despre care v-am vorbit. Am să vă sun mîine. Acum trebuie să plec.

Ea închise receptorul, își luă servieta și cartea și se grăbi spre pista de decolare.

Capitolul 13

22 mai 1986

Ajungînd la Chicago, Marissa se hotărî să-și caute o cameră de hotel confortabilă și fu încîntată cînd găsi loc la Palmer House. Riscă folosindu-și cartea de vizită și apoi urcă în cameră unde adormi imediat.

A doua zi, își comandă la serviciul de cameră fructe și cafea. În timp ce aștepta sosirea comisionului de hotel, deschise televizorul. Își făcu un duș și tocmai cînd își usca părul auzi crainicul vorbind din nou despre Ebola. Credea că era vorba tot despre epidemia din Philadelphia, dar

uimită și îngrozită află că în clinica Rosenberg, de pe Avenue 5° din New York fu semnalată din nou apariția oribilului virus. Și apoi, primul caz internat cu simptomele caracteristice Ebolei fu tot un medic, pe nume Girish Mehta. Acestă știre fusese speculată și de presa scrisă, iar panica cuprinsese întregul oraș.

Marissa avu un frison. Epidemia din Philadelphia se întindea, iar o alta deja izbucnise în altă parte. După ce se aranjă, Marissa își luă micul dejun.

Apoi, după ce află adresa AMA se îndreptă spre strada Rush.

Dacă cineva i-ar fi spus acum un an că va ajunge să intre la AMA, n-ar fi crezut. Totuși, deschise ușa principală și pătrunse în clădire. Aici reuși să ia legătura cu directorul serviciului de relații cu publicul, James Frank. Bărbatul nu părea a fi prea în vîrstă, era puțin gras, aproape fără păr pe cap, dar fața sa emana căldură și sinceritate. Privirea sa era iute și rîdea ușor din orice.

– *Physician's Action Congress*? întrebă el. Nu, n-am auzit de așa ceva. Dar cum ați aflat de existența acestei asociații?

– Era trecută pe lista celor ce au susținut financiar campania unui parlamentar, îi răspuse Marissa.

– Ciudat. Aș putea să jur că eu cunosc toate comitetele de acțiune politică în activitate. Stați

să văd ce-mi spune și computerul.

Domnul Frank tapă un nume. Așteptă puțin, apoi explodă bucuros:

– Uitați! Ați avut dreptate. Există.

Îi arătă ecranul computerului:

– Physician's Action Congress Political Action Committee. Este un fond independent și oficial declarat.

– Asta ce înseamnă? întrebă Marissa.

– Physician's Action Congress este o organizație sub formă de societate anonimă, care distribuie fonduri pentru campaniile electorale. Haideți să vedem puțin și beneficiarii.

– Aș putea să vă spun eu unul, zise Marissa. Este Calvin Markham.

Domnul Frank încuviință.

– Da, numele acesta este trecut și aici, alături de al altor mulți candidați conservatori. Cel puțin, acum, știm orientarea politică a organizației.

– Dreapta, nu? întrebă Marissa.

– Probabil extremă dreapta, spuse Frank. Puse pariu că ei au încercat să limiteze numărul medicilor care au absolvit în străinătate, printre altele. Așteptați puțin, cunosc pe cineva la Comisia electorală federală. Am putea afla mai multe lucruri.

După o scurtă conversație de curtoazie, el îl întrebă pe prietenul său despre Physician's Action Congress.

– Nu știa mare lucru despre PAC, spuse Frank

după ce închise telefonul. Am aflat doar că statutul lor a fost declarat în Delaware.

– De ce tocmai Delaware? întrebă Marissa.

– Drepturile de declarare acolo sînt mai scăzute.

– Există vreo posibilitate de a mai afla și altceva în legătură cu organizația?

– În ce sens? Cine sînt responsabilii? Unde se află sediul? Astfel de chestiuni vreți să știți?

– Exact, răspunse Marissa.

Frank ridică din nou receptorul.

– Să vedem ce putem afla de la Delaware.

Domnul Frank vorbi la telefon timp de un sfert de oră, notînd mereu ceva în carnetul său. Cînd sfîrși convorbirea, îi întinse Marissei lista cu membrii consiliului de administrație al organizației: președinte, Joshua Jackson, doctor în medicină; vice-președinte, Rodd Becker, doctor în medicină; trezorier, Sinclair Tieman, doctor în medicină; secretar, Jack Krause, doctor în medicină; directori: Gustave Swenson, doctor în medicină; Duane Moody, doctor în medicină și Trent Goodridge, doctor în medicină. Marissa deschise servieta și scoase lista celor ce se aflau în spatele asociației «Physician's Action Congress»: erau exact aceleași nume.

* * *

Părăsind sediul AMA, Marissa se întrebă ce

legătură ar putea fi între o organizație medicală de extremă dreapta și un laborator care posedă cea mai modernă tehnică destinată studierii virușilor mortali? Își zise că ar fi mai bine să nu se gîndească la asta acum.

Se hotărî să meargă pe jos pînă la hotel.

Un alt aspect care o neliniștea pe Marissa în toată afacerea asta era faptul că de fiecare dată, epidemia de Ebola izbucnea într-un spital particular, care practica asigurarea medicală. Apoi, de multe ori numele celor care fuseseră întotdeauna primele cazuri infestate aveau un accent străin. Un alt aspect era și agresiunea care se producea asupra persoanelor infestate cu cîteva zile înainte de îmbolnăvire.

Toate aceste supoziții o înnebuneau pe Marissa. La un moment dat, aruncînd o privire în vitrina unui magazin de încălțăminte, observă că un bărbat o urmărea. Se sperie, îi aruncă o privire furioasă și apoi plecă mai departe. Pe drum se gîndea dacă ar fi bine să se ducă la New York. Dorea să afle dacă primul infestat lucra la o clinică bazată pe sistemul de asigurări medicale și dacă fusese agresat înainte de îmbolnăvire.

La un moment dat se opri și privi în jur pentru a se orienta. Văzu metroul suspendat și își aminti că se oprește aproape de Palmer House, în centrul orașului.

Așteptînd să vină următorul metrou, Marissa intră într-o cafenea și ceru un ceai. Se așeză

lîngă fereastră să poată privi în stradă. Deodată, peste drum văzu un bărbat ce semăna cu un om de afaceri. Modul în care-și ținea servieta îi atrase atenția Marissei. Brațul său avea o poziție ciudată, ca și cum ar fi fost paralizat.

Instantaneu, Marissa își aminti scena de acasă de la ea, cînd se lupta disperată împotriva unui necunoscut care avea ca și acesta un braț paralizat. Apoi îi veni în minte și coșmarul din laborator...

Sub privirea Marissei, bărbatul își aprinse o țigară cu aceeași mînă în care ținea servieta. Ea își aminti că Tad îi spuse că agresorul avea o astfel de geantă.

Marissa se prinse cu mîinile de cap încercînd să se convingă că ceea ce văzuse nu era real. Cînd își aruncă din nou privirea în stradă, bărbatul nu mai era, dispăruse.

După ce termină ceaiul, ea se interesă asupra drumului spre Palmer House. Apoi, cu pași iuți se îndreptă spre hotel. La colțul străzii următoare, aruncîndu-și o privire în spate îl zări pe bărbatul cu servietă atît de aproape încît ar fi putut s-o prindă. Țîșni repede pe strada cealaltă, dar bărbatul era mereu în urma ei. Din ce în ce mai speriată, căută din priviri un taxi. În cele din urmă se decise să meargă cu metroul. Se întoarse brusc și o luă la fugă. Coborî pe scara rulantă și se pierdu într-un grup de vizitatori. Se simțea puțin mai bine cu atîta lume în jurul ei. Totuși inima îi bătea

cu putere. Oare era într-adevăr același bărbat? Oare chiar o urmărise?

Însă chiar atunci, ca un răspuns la întrebările ei, el intră în cîmpul vizual al Marissei. Bărbatul avea fața lată, pielea uscată și dinți pătrați, bine îngrijiți. El tocmai tușea acoperindu-se ușor cu mîna paralizată.

În gară tocmai sosise un metrou, iar Marissa sări în el. Odată urcată în vagon îl pierdu din ochi pe bărbatul care o urmărea. Marissa rămase aproape de ușă, sperînd să poată sări chiar și în ultimul moment, așa cum văzuse ea în filmele de spionaj. Dar mulțimea o luă ca un val și o purta pînă în mijlocul vagonului. Speriată se uită din jur împrejur, dar nu-l observă nicăieri pe cel care o urmărise.

Cînd trenul opri, fu obligată să se sprijine de ceva. În clipa aceea îl revăzu. Era chiar lîngă dînsa, ținîndu-se de același mîner ca și ea. El se întoarse spre Marissa și cîteva secunde privirile li se încrucișară. «Doamne, ce aproape este!» gîndi ea simțind mirosul apei lui de colonie. În colțul buzelor, bărbatul avea un vag surîs. Își desprinse mîna sănătoasă de pe mîner și o duse în buzunarul de la haină. În clipa aceea, Marissa își pierdu sîngele rece și scoase un strigăt. Disperată, încercă să fugă în mulțime, dar persoanele din jur o împiedicară. Deși țipase, nimeni nu făcea un gest. O priveau pur și simplu. Deoarece trenul luă un viraj periculos, Marissa și bărbatul

trebuiră să se prindă din nou de același mîner pentru a nu cădea. Mîinile lor se atinseră. Marissa lăsă mînerul ca și cum ar fi fost din fier înroșit. Imediat, un agent de poliție, care o auzise țipînd reuși să-și facă drum prin mulțime și ajunse lîngă ea.

– Nu vă simțiți bine? strigă el pentru a se face auzit peste vacarmul metroului.

– Omul acesta mă urmărește, zise Marissa arătîndu-l cu degetul pe bărbatul cu servietă.

Polițistul îl privi.

– Așa este?

Bărbatul făcu un semn că nu.

– Nu am văzut-o în viața mea. Nu înțeleg nimic din ce spune.

Polițistul se întoarse spre Marissa

– Vreți să faceți plîngere?

– Nu, țipă ea, dacă mă lasă în pace.

Între timp, metroul se opri, iar ușile se deschiseră.

– Atunci am să cobor, dacă doamna crede că în lipsa mea se va simți mai bine, zise bărbatul.

Cîțiva pasageri coborîră. Alții se uitau spre ei.

Polițistul așteptă ca ușa să se închidă și o privi pe Marissa întrebător.

– Acum, mă simt mai bine, zise ea.

– Sigur? insistă polițistul.

– Da, mult mai bine, răspunse Marissa.

Ea se bucură că scăpase de bărbatul acela, dar acum îi era teamă ca nu cumva polițistul să-i

ceară actele. De aceea îi mulțumi și începu să privească pe fereastră. El înțelese și plecă. Deoarece toată lumea se uita fix la ea, se hotărî să coboare la stația următoare.

În cele din urmă reuși să prindă un taxi care o duse pînă la hotel. Ajunsă la Palmer House se grăbi să intre în cameră. În timp ce aștepta ascensorul se gîndi că ar fi mai bine să-și facă bagajele și să plece direct la aeroport. Deschise ușa camerei și apoi se duse direct spre baie, aruncîndu-și în trecere geanta și servieta pe masă. Dintr-o privire, observă o mișcare și se lăsă în jos instinctiv. Era prea tîrziu; simți o lovitură atît de puternică și în următoarele secunde fu proiectată pe cel mai apropiat pat. Ridicîndu-și privirea îl văzu pe bărbatul din metrou venind spre ea. Atunci, se lăsă să alunece sub pat, dar necunoscutul o prinse de fustă cu brațul sănătos și o trase în afară. Marissa se întoarse pe spate și începu să lovească cu picioarele. Ceva căzu din mîna bărbatului, făcînd un zgomot metalic. Un pistol, se gîndi Marissa, încă lucidă în toată nebunia aceea.

Bărbatul se întinse pentru a-și recupera arma și Marissa se strecură sub patul celălalt, situat mai aproape de fereastră. Bărbatul se aplecă și începu să o caute pe doctoriță sub paturi, pipăind spațiul cu mîna. În cele din urmă o prinse pe Marissa de cîteva șuvițe de păr și o trase spre dînsul.

Pentru a doua oară în acea zi, ea începu să urle. Zbătîndu-se, ea reuși să scape și se ascunse din nou sub pat.

Obosit de acest joc, necunoscutul își lăsă pistolul pe pat și se repezi spre dînsa. Dar ea ieși sprinten prin partea cealaltă a patului.și se îndreptă alergînd spre ușă. Pînă să o deschidă, însă bărbatul ieși și el de sub pat și o prinse din nou de păr. Apoi o împinse atît de puternic spre comodă, încît oglinda de lîngă ea căzu și se sparse în bucăți.

Necunoscutul deschise apoi ușa și se uită pe culoar. După aceea închise ușa, zăvorînd-o.

În tot acest timp, revenindu-și, Marissa se precipită spre baie. Dar înainte să poată închide ușa, bărbatul sosi. Ea se urcă pe lavabou încercînd să-l împiedice pe agresor să intre. În cele din urmă forța sa masculină o înfrînse pe cea a Marissei.

Atunci, ea văzu că el avea în mînă un pistol, ca cel pentru vaccinări, pe care și ea îl utilizase cînd lucrase în pediatrie. Întrucît el își prinse mîneca în clanța ușii nu putu intra în baie decît pe jumătate. Profitînd, Marissa îi smulse pistolul din mînă și îl înțepă în braț. Apoi îl descărcă. Urlînd, agresorul își trase brațul, iar ușa de la baie se închise cu zgomot în urma lui.

Ea îl văzu apoi traversînd camera, deschizînd ușa de la intrare și pierzîndu-se pe culoar.

Marissa reveni în cameră, închise ușile și sus-

pină a ușurare. Simți însă un puternic miros de dezinfectant pe bază de alcool. Se întoarse apoi spre pistolul de vaccinări și cu o mînă tremurîndă îl examină. Instinctiv înțelese că obiectul conținea virusul Ebola, iar dezinfectantul pe care-l simțise făcea parte din dispozitivul de protecție al utilizatorului. Marissa simțea că înnebunește. Își dădu seama că pe lîngă faptul că ucise un om, se putea declanșa o nouă epidemie.

Încercînd să-și regăsească calmul, puse pistolul într-un sac de plastic, apoi îl înveli în hîrtie. După aceea, luă pachetul și-l introduse în alt sac de plastic, legîndu-l foarte strîns. Un moment ezită: oare trebuie să cheme poliția? Imediat sè gîndi că de fapt poliția n-ar rezolva nimic.

Ieși pe hol și prinse de ușa camerei o hîrtie pe care scrise: «Nu deranjați!». Apoi coborî cu toate lucrurile la spălătorie. Aici găsi o sticlă de Lysol cu care dezinfectă exteriorul sacului de plastic ce conținea pistolul.

Intră apoi în holul hotelului și căută o cabină telefonică. Sună la Departamentul Epidemiologic al statului Illinois și, fără a se prezenta, spuse să este posibil ca, la Palmer House, camera 2410 să fie contaminată cu virus Ebola. Înainte ca interlocutorul să aibă timp să o întrebe ceva, ea închise. Se gîndi, apoi să-i telefoneze lui Tad. El, la început destul de distant, se «dezgheță» cînd înțelese că ea se afla în pragul unei crize de nervi.

– Ce mai vrei? întrebă el. Te simți bine?

– Te rog să-mi faci două servicii. După cîte necazuri ți-am produs, mi-am jurat să nu te mai deranjez. Dar nu am altă soluție. În primul rînd, te rog să trimiți un flacon cu serul unui pacient în convalescență după epidemia de la Los Angeles. Te rog să-l trimiți chiar în noaptea asta, prin poșta aeriană, pe numele Carol Bradford, la hotelul Plaza din New York.

– Dar cine este Carol Bradford?

– Te rog, nu pune întrebări, spuse Marissa abia reținîndu-și lacrimile. Cu cît știi mai puțin, cu atît vei avea mai puține neplăceri.

Carol Bradforf fusese colega de cameră a Marissei în timpul liceului și ea deja împrumutase acest nume pentru zborul Atlanta-Chicago.

– Al doilea serviciu se referă la un pachet pe care am să-l trimit în noaptea asta, cu avionul. Te rog să nu-l deschizi. Pune-l în laboratorul cu maximă izolare și ascunde-l bine.

Marissa tăcu un moment.

– Asta e tot? întrebă Tad.

– Da, spuse Marissa. Ai să mă ajuți, Tad?

– Bineînțeles. Oricum, pare mai puțin periculos.

– Îți mulțumesc mult. Sper să-ți pot explica totul peste cîteva zile.

Închise apoi receptorul și sună la hotel Plaza unde rezervă o nouă cameră pe numele Carol Bradford. Apoi, își achită nota de plată la Palmer

House și se îndreptă spre cel mai apropiat birou de poștă. Explică funcționarei că pachetul ei conținea un vaccin ce trebuia să ajungă mîine dimineață la Atlanta. Apoi, o ajută pe femeia de la birou să împacheteze totul într-o cutie de metal, iar cînd scrise adresa constată că mîna îi tremură foarte tare.

Ieșind afară în stradă, luă un taxi pînă la aeroport. Pe drum, își pipăi ganglionii și gîtul. Ea fusese de multe ori aproape de Ebola, dar niciodată într-o asemenea măsură. Tremură la gîndul că agresorul dorise să-i inoculeze virusul. Dar ca o ironie a soartei, cel care primi virusul fu chiar dînsul. Ea spera ca serul convalescentului să aibă un efect protector dacă e injectat înainte de apariția simptomului. Poate de acea și bărbatul necunoscut fugise atît de repede.

Șoferul de taxi o lăsă pe Marissa la capătul agenției American Airlines, explicîndu-i că la fiecare oră este cîte un zbor spre New York. După ce își luă tichetul și făcu controlul de securitate, constată că mai are la dispoziție jumătate de oră pînă la decolarea avionului. Se gîndi să-l sune pa Ralph și să-l întrebe dacă i-a găsit un avocat.

– Credeam că v-ați întors la Atlanta, zise el.

– Încă nu, dar o voi face curînd. Promit.

Marissa îi explică apoi unde se află și îi spuse că va reveni la Atlanta, probabil, a doua zi, în caz că el i-a găsit deja un avocat bun.

– M-am interesat peste tot, discret bineînțeles, și cred că am găsit omul care vă trebuie, zise Ralph. Îl cheamă McQuinllin. Lucrează la o firmă foarte apreciată, aici în Atlanta.

– Sper să fie bun, spuse Marissa. Va avea mult de lucru.

– Se spune că este dintre cei mai buni.

– Credeți că va cere un avans substanțial?

– Probabil, zise Ralph. Asta vă creează probleme?

– S-ar putea, spuse ea. Depinde cît cere.

– Nu vă faceți griji. Aș fi bucuros să vă pot sprijini.

– Nu pot să vă cer așa ceva, replică Marissa.

– Dar nu mi-o cereți dumneavoastră. Eu sînt cel care vreau să ofer. În schimb, aș dori să renunțați la această călătorie idioată. Ce-ar putea să se întîmple atît de important la New York? Cred că nu e vorba de o nouă epidemie de Ebola? Și apoi, cu atît mai mult aș vrea să vă întoarceți. Îmi fac griji pentru dumneavoastră.

– Voi reveni cît de curînd. V-o promit, zise Marissa.

Închise receptorul, gîndindu-se că discuțiile cu Ralph o relaxau întotdeauna. Era bine că avea un prieten ca dînsul.

* * *

În timpul zborului, Marissa se lansă într-o

discuție cu vecinul ei, un tînăr și seducător agent de schimb, care se numea Danny. El avea o soră, care era medic în Hawaii și fu încîntat să vorbească cu Marissa orice, pînă în clipa cînd ea își închise ochii, pentru a-i crea vecinului impresia că a adormit. De fapt, dorea să-și pună în ordine ideile.

Cînd avionul ateriză, Marissa își luă valiza, iar Danny insistă să o conducă pînă la ieșire. După ce se despărți de el, își spuse că ar trebui să fie mai atentă. În ultimul timp, vorbise cu prea multă lume și folosise prea multe nume false. Se hotărî să nu mai meargă la hotelul Plaza. Își petrecu, astfel, noaptea la Essex House, înscriindu-se sub numele unei foste colege de facultate, Lisa Kendrick.

* * *

George Valhala, fusese numit de patronul său, *Broasca*, nu din considerente fizice, ci mai ales pentru răbdarea sa excepțională, care-i permitea să stea ore întregi să se miște, în timpul orelor de planton, asemeni unei broaște care așteaptă o insectă.

Singurul lucru care-l neliniștea pe George în noua sa misiune era faptul că-i dăduseră o descriere prea vagă a persoanei: drăguță, micuță, treizeci de ani, păr șaten. De obicei, în astfel de cazuri folosea o fotografie, dar de această dată

nu avu timp să găsească așa ceva.

Și totuși o găsise. Ea era, în mod cert. O văzuse trecînd prin fața lui, iar dînsa habar nu avusese că ei doi călătoriseră cu același avion. O urmări pînă ieși în stradă și o văzu luînd un taxi. Era într-adevăr drăguță și micuță. George se întrebă oare cum îi venise ea de hac lui Paul la Chicago. Se gîndi să poate era specialistă în arte marțiale. George își dădu seama că, totuși, nutrea un oarecare respect față de micuța lui clientă. La fel și Al.

După ce o văzu de aproape, George traversă strada, unde îl aștepta un taxi.

Șoferul se întoarse și îl privi pe George.

– Ai văzut-o?

Era un tip slab, cu un cap ca de pasăre, ce făcea notă discordantă cu obezitatea lui George.

– Jake, am eu aerul unui idiot? Hai, dă-i drumul. Ea este deja în stație.

Jake și George lucrau pentru Al de patru ani și, în general, se înțelegeau bine, chiar dacă George era cel care dădea ordinele. Oricum, lucrul acesta nu se întîmpla prea des.

– Iat-o! zise George arătînd-o cu degetul.

Marissa tocmai se urca în taxi.

– Frînează puțin și lasă taxiul ei să ne depășească.

– Hei, eu conduc, zise Jake. Tu privește!

Imediat el ambală motorul și demară.

Taxiul făcu la dreapta și Jake se luă după el. El

lăsă apoi o altă mașină să se interpună între ei înainte de a intra pe autoruta Long Island.

După patruzeci de minute văzură că taxiul ei oprește în față la Essex House. Jake frînă și gară la marginea trotuarului, la vreo douăzeci de metri distanță de hotel.

– Bine. Acum știm și unde locuiește, zise Jake.

– Pentru mai multă siguranță am să verific dacă se înscrie, spuse George. Revin imediat.

Capitolul 14

23 mai 1986

Marissa petrecu o noapte mizerabilă. Tresărise la fiecare zgomot de pe culoar, care o făcea să se gîndească la faptul că în clipa imediat următoare, cineva ar fi intrat în camera ei. De cînd cu incidentul de la Palmer House avea oroare de camerele de hotel. De asemenea, nu putea uita contactul cu pistolul de vaccinări și de fiecare dată cînd se trezea, avea impresia că are temperatură sau că o doare ceva.

În dimineața următoare, se trezi total epuizată. Comandă fructe și cafea, precum și un număr din

«New York Times». În ziar găsi un articol despre epidemia Ebola. La New York erau deja unsprezece cazuri, unul din pacienți decedînd chiar, în timp ce la Philadelphia fuseseră înregistrați treizeci și șase de pacienți și șaptesprezece morți. Unicul deces de la New York era bolnavul inițial, dr. Girish Mehta.

După ora zece, Marissa sună periodic la hotelul Palza întrebînd dacă un pachet pe numele Carol Brandford ajunseră. Pe la orele unsprezece, află că pachetul sosise și era la dispoziția clientei.

Marissa se gîndi că dacă Tad se hotărîse să o trădeze, atunci pachetul acesta ar putea fi gol și ar servi drept momeală pentru ea. Totuși, se decise să-și asume acest risc. Marissa își luă geanta și plecă să-și recupereze coletul avînd grijă să reducă la minim orice risc.

* * *

George Valahla se afla în holul de la Essex House încă de dimineață. Era genul de ocupație pe care o adora. Își luă o cafea și în timp ce citea ziarul, aruncă cîte un ochi după fetele drăguțe. Era bine îmbrăcat și purta pantofi din piele de crocodil. El tocmai se pregătea să mai facă un tur al toaletelor cînd o zări pe Marissa coborînd din ascensor. Își acoperi fața cu ziarul și plecă pe urmele ei. Traversînd strada 59 se strecură prin-

tre mașini pînă la taxi la Jake, care îl aștepta.

Jake o reperase deja pe Marissa și cînd George se urcă în mașină, aceasta avea deja motorul pornit.

– Ea arată foarte bine și ziua, spuse el pregătindu-se să întoarcă mașina.

– Ești sigur că ea este Blumenthal? întrebă unul din bărbații din spate.

El se numea Alphonse Hicktman, dar toți îi spuneau Al. Crescuse în Germania de Est și reușise să treacă zidul Berlinului. El avea o față tînără și un păr blond tuns à la Julius Cezar. Ochii săi erau de un albastru palid și priveau la fel de reci ca și cerul de iarnă.

– Ea s-a înscris sub numele de Lisa Kendrick, dar corespunde exact descrierii, spuse George. Sînt sigur că este ea.

– Ea este ori teribil de șireată, ori are o șansă grozavă, spuse Al. Heberling a spus că trebuie să o izolăm neapărat.

Ei o privi pe Marissa, care se urca într-un taxi și plecă spre est.

În ciuda circulației infernale, Jake reuși să urmărească taxiul Marissei la distanță de două mașini.

* * *

– Deci, micuța mea doamnă spuneți-mi unde trebuie să vă duc, zise șoferul Marissei, privind

prin oglinda retrovizoare.

Marissa se uită în urmă spre intrarea de la Essex House. Nimeni nu părea să aibă aerul că ar trebui să o urmărească. Apoi, se întoarse spre șofer și îi spuse să o ducă la hotelul Plaza, pe 5° Avenue. Din mașină, Marissa aruncă o privire spre intrarea hotelului și observă o grămadă de vizitatori grăbiți, precum și mulți polițiști, care își plimbau încoace și încolo căștile lor vopsite în albastru și negru. Marissa se simți în siguranță. Nimeni nu ar fi putut să-i facă vreun rău într-un astfel de loc, plin de lume. Coborînd din taxi, ea îi spuse șoferului s-o aștepte.

– Drăguță doamnă, mi se pare...

– Vin imediat, zise Marissa.

– Dar sînt atîtea taxiuri aici, spus șoferul. Ați putea oricînd să găsiți altul.

– Vă dau cu cinci dolari în plus dacă mă așteptați, insistă Marissa, și vă promit că nu voi întîrzia mult.

Spunînd acestea Marissa îi zîmbi fermecătoare. Șoferul ridică din umeri. Nu putuse rezista celor cinci dolari și unui astfel de zîmbet.

Portarul hotelului se apropie de taxiu și deschizînd portiera mașinii o ajută pe Marissa să coboare.

Așa precum sperase, holul hotelului era plin de lume. Fără să ezite Marissa se apropie de o vitrină cu bijuterii, abordînd un aer preocupat. De fapt, dorea să vadă în geam silueta vreunui

eventual urmăritor. Constată că nimeni nu îi acordă vreo atenție.

Ea traversă sala în sens invers și se opri în fața biroului pentru bagaje. Își simți inima bătînd cu putere.

Puteți să-mi arătați vreun act de identitate? întrebă funcționara cînd Marissa ceru pachetul.

La început puțin jenată, ea răspunse că nu are nici un act la dînsa.

– Aș putea să iau legătura cu șeful de palier, zise femeia din spatele biroului, încercînd să rezolve situația.

– Dar, știți încă nu sînt înscrisă, spuse Marissa.

Femeia surîse.

– Atunci mergeți să vă înscrieți, iar după aceea puteți reveni să vă ridicați pachetul. Mă înțelegeți, sper, sîntem responsabili de tot ce este aici.

– Desigur, spuse Marissa, deja mai puțin sigură pe ea.

Marissa nu se gîndise prea mult la o asemenea situație pînă acum. Își dădu seama că nu avea altă soluție. Merse deci și se înscrise, folosind din nou cartea sa de credit pentru a acoperi cheltuiala. Cînd intră în posesia cheii de la cameră, se întoarse la biroul de bagaje și intră în posesia pachetului. Îl deschise, apoi, din mers și văzu flaconul. Aruncă cutia, iar flaconul îl strecură în buzunar. Pînă aici, totul părea să fie în regulă. Orice îndoială asupra lui Tad se spulberă. Înainte de a ieși din hotel își caută taxiul cu o scurtă pri-

vire. Era tot acolo, așteptînd-o. Apoi, analiză călătorii ce treceau prin fața hotelului. Totul i se părea normal.

Deschise portiera mașinii și cînd se aplecă să intre în taxi se trezi în fața unui pistol, îndreptat spre ea de către un bărbat blond, culcat pe bancheta din spate. Necunoscutul dorea să-i vorbească, dar Marissa nu-i lăsă timp. Se dădu puțin în spate și apoi trînti ușa taxiului cu putere. Marissa care o rupse la fugă, auzi descărcarea înăbușită a pistolului, spărgînd geamul portierei. Ea însă nu se întoarse să privească, alergă atît de tare cum nu o mai făcuse niciodată în viața ei. Cu coada ochiului, îl zări pe șoferul de taxi ieșind din mașină și luînd-o la fugă. În cele din urmă privi peste umăr și-l văzu și pe bărbatul blond care-și făcea loc cu greu prin mulțime.

Ea traversă strada la est de Plaza, alergînd printre taxiuri și alte mașini. Ajunse la esplanada ce avea în mijloc o frumoasă fîntînă arteziană. Marissa era speriată rău, căci habar nu avea unde se află. La un moment dat văzu calul unui polițist urcînd. Se gîndi că și stăpînul lui ar trebui să fie prin apropiere. De aceea, începu să meargă în dreptul animalului, căutînd din priviri cu disperare un polițist. Deodată, îl văzu pe bărbatul acela mare și blond care se apropie din ce în ce mai repede. Marissa, speriată alergă spre fîntînă și făcu înconjurul ei în timp ce necunoscutul ajunse atît de aproape de ea încît îi putea

simți respirația.

Lumea din jurul fîntînei îi privea cu o indiferență studiată. New-Yorkais-ii erau obișnuiți cu orice, mai ales cu oameni nebuni care fugeau mereu pe străzi. Marissa începu să alerge prin mulțime, lovindu-se de pietonii care protestau:

– Heí!

– Ce nebună!

Ea reuși să ajungă pe o stradă furnicînd de lume și se simți salvată. Alergînd dădu însă peste un tînăr negru, cu un corp atletic care împreună cu doi colegi dansau break. Acesta îi aruncă o privire furioasă, căci le stricase numărul. Marissa îl privi o clipă disperată, apoi își continuă drumul. Necunoscutul blond intră fără să vrea în cercul celor trei dansatori și înnebunit că o pierde din priviri pe Marissa îndreptă pistolul asupra mulțimii prăgătindu-se să tragă. În acea clipă însă, unul dintre dansatori, cu o lovitură de picior făcu să zboare arma din mîna ucigașului. Apoi, cei trei negri se năpustiră asupra bărbatului. Marissa nu așteptă să vadă ce se întîmplă, ci alergă mai departe pierzîndu-se în mulțime. Ajungînd pe strada 59, strigă un taxiu și-i ceru șoferului să o ducă la Clinica Rosenberg.

Cînd taxiul trecu pe lîngă fîntîna de pe esplanadă văzu polițistul care-și luase în primire calul și care se îndrepta spre locul unde blondul uriaș continua să se bată cu cei trei dansatori de culoare.

Ea spera că cel puțin trei săptămîni să scape de acest urmăritor.

Ajungînd la clinică, Marissa se trezi în fața unei clădiri luxoase cu nouă etaje ce eclipsa toate construcțiile din jur. O mașină a televiziunii și mai multe mașini ale poliției staționau în fața intrării; peronul de granit din fața clinicii era plin de polițiști. Ea fu nevoită să le arate legitimația de la CDC pentru a putea intra. În holul principal era aceeași confuzie pe care o întîlnise și în celelalte spitale atinse de Ebola. Încercînd să-și facă drum prin mulțime, se întrebă dacă alesese soluția cea mai bună venind aici. Furia pe care o simțise în taxiu cedă acum locul fricii de a fi expusă acestei teribile maladii. De asemenea bucuria de a fi scăpat de cei ce o urmăriseră fu înlocuită de posibilitatea de a fi prinsă într-un complot redutabil. De aceea se opri și se întoarse spre ieșire, gîndindu-se o clipă să renunțe. Își dădu seama că trebuie să se debaraseze de propriile sale îndoieli pentru ai putea convinge apoi și pe alții.

Se hotărî să înceapă prin a verifica ipoteze referitoare la faptul că și clinica Rosenberg aderase la sistemul de asigurare medicală. Marissa intră în biroul pentru relații cu publicul unde găsi un computer, pe care scria: «*Noile asigurări*». Foarte repede ea își dădu seama că ceea ce presupuseră era adevărat. Clinica Rosenberg făcea parte din sistemul de asigurări medicale. A doua problemă la care Marissa căuta un răspuns era

mult mai dificil de rezolvat, întrucît pacientul care o interesa pe ea era deja mort. Marissa reveni în holul principal, privind oamenii care plecau și veneau. Ea se îndreptă spre registrele medicale. Își luă la întîmplare un halat lung și observă în dreptul buzunarului o insignă pe care era înscris dr. Ann Elliot. Scoase insigna și o puse în buzunarul halatului.

Revenind în holul principal Marissa fu surprinsă să-l vadă pe doctorul Layne. Imediat întoarse capul așteptînd, parcă dintr-un moment în altul, să fie strigată. Din fericire, cînd privi cu coada ochiului în spate, îl văzu pe dr. Layne părăsind clinica. O clipă, se temu să nu dea din nou ochii cu Dubchek, așa cum se întîmplase la Philadelphia.

Ea urcă la etajul al treilea la serviciul anatomopatologic. Clinica Rosenberg avea dimensiuni impresionante. Marissa fu nevoită să traverseze laboratorul de chimie pentru a ajunge în biroul medicilor legiști.

Marissa deschise o ușă dublă și se trezi într-o încăpere plină de secretare, toate ocupate cu dictofoanele. Se află la serviciul de anatomopatologie, acolo unde se pregăteau toate rapoartele. Una dintre secretare o primi pe tînăra doctoriță și o întrebă:

– Ce doriți?

– Sînt medic la CDC, zise Marissa amabil. Ați putea să-mi spuneți dacă și ceilalți colegi ai mei

au ajuns?

– Nu cred, spuse femeia, în timp ce se ridica de la birou. Dar aș putea să-l întreb pe dr. Stewart. El este în birou.

– Sînt chiar aici, zise un bărbat cu barbă. Și pentru a vă răspunde la întrebare aflați că personalul de la CDC sînt deja la etajul al doilea, la serviciul nostru de izolare.

– Atunci, poate mă ajutați dumneavoastră, zise Marissa evitînd să se prezinte. Eu am urmărit toate epidemiile de Ebola încă de la apariția lor, dar din păcate am întîrziat la zborul pentru New York. După cîte am înțeles primul caz internat, doctorul Mehta este deja mort. I-ați făcut autopsia?

– Chiar în această dimineață.

– Îmi permiteți să vă pun cîteva întrebări?

– Dar nu eu am făcut autopsia, spuse doctorul Stewart.

El se întoarse spre secretară:

– Helen, încearcă să-l găsești pe Curt.

El o conduse pe Marissa într-o mică încăpere, mobilată cu un birou modern și o masă de lucru din furnir alb, pe care se găsea magnificul microscop binocular Zeiss.

– Dumneavoastră l-ați cunoscut pe doctorul Mehta? întrebă Marissa.

– Desigur, zise Stewart. Era medicul nostru șef și moartea sa a fost pentru noi o grea pierdere.

Doctorul îi vorbi apoi despre rolul important pe

care Mehta îl avusese în crearea clinicii Rosenberg și despre marea stimă cu care acesta își trata pacienții.

– Știți cumva unde și-a făcut studiile? întrebă Marissa.

– Nu știu exact la ce Universitate, zise Stewart, dar cred că Bombay. Știu că a absolvit, totuși la Londra. Asta vă interesa?

– Aș fi vrut să știu dacă și-a luat doctoratul în medicină la vreo Universitate din străinătate, zise ea.

– Este chiar așa de important? întrebă Stewart încruntîndu-și sprîncenele...

– Probabil, răspunse simplu Marissa. Sînt mulți medici aici care au obținut diplomele la Universități din străinătate?

– Bineînțeles, zise Stewart. Societățile de asigurări medicale și-au început toate activitatea prin efortul medicilor care au absolvit în străinătate. Cei care au diplome americane pot obține mai ușor clientelă privată. Acum totul pare să se schimbe.

Ușa se deschise și intră un bărbat tînăr.

– Iată-l pe Curt Vandermay, zise Stewart.

Din păcate, Marissa trebui să se prezinte și ea la rîndul său.

– Dr. Blumenthal are cîteva întrebări să vă pună în legătură cu autopsia, explică dr. Stewart.

El trase un scaun de la masă și pentru dr. Vandermay.

– Cercetările noastre nu sînt încă gata, spuse Vandermay.

– De fapt, spuse Marissa, mă interesează examenul clinic. Ați remarcat ceva anormal?

– Bineînțeles, spuse doctorul. Bolnavul avea hemoragii cutanate întinse.

– Avea și leziuni? întrebă Marissa.

– Cum de ați ghicit? făcu surprins Vandermay. El avea nasul spart. Știți, era cît pe ce să uit acest lucru.

– De cînd credeți că data lovitura?

– O săptămînă sau cel mult zece zile.

– În dosar este specificată cauza?

– Să vă spun drept, nu m-am uitat în dosar, spuse Vandermay. Important era faptul că bolnavul fusese atins de Ebola. De aceea nici n-am dat importanță leziunii de la nas.

– Înțeleg, spuse Marissa. Și dosarul? Cred că se află aici. Aș putea să-l văd?

– Bineînțeles, spuse Vandermay ridicîndu-se. Coborîți cu mine? Am polaroizii de la nasul lezat, dacă vă interesează.

– Desigur, zise Marissa.

Stewart se scuză. Avea o întîlnire. Marissa îl urmărea pe Vandermay care îi explica pe drum că trupul pacientului a fost dezinfectat iar apoi introdus în doi saci pentru a se evita contaminarea. Familia a cerut să fie repatriat în India, dar autoritățile au refuzat. Marissa înțelegea perfect din ce motiv.

Dosarul nu era atît de complet pe cît sperase ea. Găsi totuși cîteva informații în legătură cu nasul lezat. Declarația fusese dată de un coleg al doctorului Mehta, care era chirurg rinolog. Marissa află din dosar că Mehta fusese și el chirurg rinolog. Despre cauza care a dus la fracturarea nasului, dosarul nu pomenea nimic. Vandermay propuse să dea un telefon celui care îi scrisese nota. În timp ce doctorul încerca să prindă legătura, Marissa citi restul dosarului. Nu se amintea de vreo călătorie în străinătate, nici a contactelor cu diferite animale și nici a unor eventuale raporturi cu alți pacienți infestați cu Ebola.

– Sărmanul om a fost atacat, zise Vandermay punînd receptorul în furcă. Miss K.O. a fost jefuit pe aleea din fața propriului domiciliu. Incredibil, nu? În ce lume trăim!

«*De-ai ști cu adevărat*!» se gîndi Marissa.

Ea era sigură acum că epidemia Ebola fusese în mod deliberat provocată.

– Ați observat, cumva, vreo leziune de forma unei monede pe coapsa doctorului Mehta?

– Nu-mi amintesc, spuse Vandermay. Dar puteți privi aceste imagini Polaroid.

Marissa privi primele fotografii. Ele arătau cadavrul unui om așezat pe masa de autopsie.

În ciuda cantității mari de leziuni hemoragice, Marissa reuși să găsească acea leziune circulară, pe care o descoperise și pe coapsa doctorului

Richter. Ea corespundea, ca dimensiuni, extremității pistolului de vaccinări.

– Aș putea păstra unele dintre aceste fotografii?

– Da, dacă doriți. Noi avem destule.

Marissa introduse fotografia în buzunarul halatului. Ea ar fi vrut să aibă mai degrabă pistolul de vaccinări dar și această fotografie era destul de convingătoare. Ea mulțumi doctorului și se ridică pentru a pleca.

– Nu vreți să-mi spuneți și mie ce ipoteze aveți? întrebă el abordînd un zîmbet larg.

În acea clipă, interfonul îl anunță pe dr. Vandermay că are o conversație urgentă pe linia șase. El ridică receptorul și Marissa îl auzi spunînd:

– Ah, ce coincidență, doctore Dubchek! Sînt chiar aici cu dr. Blumenthal...

Exact în acel moment Marissa se ridică și se precipită spre ușă luînd direcția ascensorului. Vandermay o strigă, dar ea nu se mai opri. În fața ascensorului și a scării de incendiu ea se decise să ia totuși ascensorul. Dacă Dubchek era la etajul doi probabil că pentru a ajunge mai repede ar folosi scările. Marissa apăsă butonul pentru coborîre. Un tehnician de laborator aștepta și el liftul ținînd în mînă un platou cu flacoane goale. Marissa îl privi în timp ca apăsa cu disperare butonul deja luminos.

– Aveți o urgență? întrebă bărbatul cînd privirile

lor se încrucișară.

O cabină sosi și Marissa intră. Ușile păreau să se închidă atît de greu și Marissa avea senzația că-l vede, din clipă în clipă, pe Dubchek, precipitîndu-se să o oprească. Dar, în cele din urmă liftul coborî și Marissa se destinse... pînă în momentul cînd cabina se opri la etajul al doilea. Ea se lipi de peretele din spate al liftului, bucurîndu-se pentru o clipă că este atît de mică. Din fericire, în ascensor urcă un tehnician cu părul gri. Ea îl întrebă unde se află cafeneaua, iar el îi spuse că trebuie să o ia la dreapta liftului pe un culoar care ducea direct în locul căutat de ea.

Ieșind din cabină, dînsa urmă instrucțiunile primite. Apropiindu-se simți mirosul bucătăriei. Ajungînd în cafenea observă că toți o priveau cu o oarecare curiozitate, dar nimeni nu o întrebă nimic. Marissa se gîndi că nu putea risca să iasă pe ușa principală. Probabil că Dubchek anunțase deja polițiștii să o intercepteze. Stînd aproape de bucătărie, văzu o comandă pentru livrări. Ea se strecură pe lîngă camionul care descărca lapte.

Ajungînd în stradă, Marissa se întoarse imediat pe Madison Avenue. După ce merse puțin spre nord, se întoarse spre est și intră pe o străduță liniștită, străjuită de arbori. Erau puțini pietoni și ea începu din nou să se întrebe dacă nu cumva o urmărește cineva. Ieșind în Park Avenue, opri un taxi. Pentru a se convinge că nu este urmărită, ea merse pînă pe 3° Avenue, coborî din taxi și

luă apoi, din nou, altă mașină care o duse pînă la hotel. Cînd ajunse la Essex House, se simțea oricum mai în siguranță decît în orice alt moment al acestei zbuciumate zile.

Pe ușa camerei sale, era încă inscripția pe care o lăsase: «Nu deranjați». Totuși, înainte de a pătrunde în interior, ea ezită puțin. Nimeni nu știa că se înscrisese sub un nume fals, dar amintirea de la Chicago o mai bîntuia totuși. Cu prudență, deschise ușa și înainte de a intra privi cu atenție. Apoi blocă ușa cu un scaun și un fotoliu. Privi sub pat, în dulap și în baie. Toate erau așa precum le lăsase.

Capitolul 15

23 mai 1986 (continuare)

Marissa mînca din fructele pe care i le aduse comisionarul hotelului. În timp ce mușca dintr-un măr se întrebă ce trebuia să facă, acum, că ipotezele sale fuseseră confirmate. Singura idee care-i veni în minte fu aceea de a lua legătura cu avocatul pe care i l-a găsit Ralph. Trebuia să-i spună acestuia ce credea: că un mic grup de medici de extremă dreapta au contaminat clinicile particulare cu Ebola pentru a scădea încrederea pacienților în sistemul de asigurări medicale. Ar fi putut să pună la dispoziția avocatului și

puţinele probe pe care le avea.

Marissa lăsă deoparte mărul şi ridică receptorul. Se simţea mai bine acum, că fusese în stare să ia o decizie. Formă numărul de telefon a lui Ralph.

– I-am dat instrucţiuni precise, zise el. În altă ordine de idei, dacă nu ştiţi cumva, am să vă spun că mi-am făcu griji pentru dumneavoastră.

– Sînteţi drăguţ, spuse Marissa.

Simpatia lui Ralph o tulbură chiar dacă se străduia să-şi păstreze sîngele rece. Pentru o secundă se simţi asemeni unui copil, care cade şi nu plînge pînă nu vine mama.

– Vă întoarceţi astăzi?

– Depinde, spuse Marissa muşcîndu-şi buzele.

Apoi, după ce îşi reveni, adăugă:

– Credeţi că m-aş putea întîlni cu acest avocat astăzi?

– Nu, spuse Ralph. Mi-a zis că pleacă pentru o zi din Atlanta. Dar mîine va fi aici.

– Păcat, continuă, cu o voce care începu să tremure.

– Totul e bine, Marissa?

– Ar fi putut fi bine, recunoscu. Mi s-au întîmplat lucruri incredibile.

– Ce lucruri?

– Pentru moment, nu pot să vă spun, zise ea.

– Ascultaţi-mă, insistă Aş vrea să vă întoarceţi imediat. Şi apoi, ce vă ţine la New York? V-aţi întîlnit din nou cu Dubchek?

– Asta ar mai fi lipsit, zise Marissa.

– Bine. Atunci am să vă aștept la primul zbor. Am să vin la aeroport.

Era o idee seducătoare și tocmai se pregătea să-i spună asta cînd auzi niște bătăi în ușă. Tăcu o clipă. Se auzi o nouă lovitură.

– Marissa. Mai sînteți la telefon? întrebă Ralph.

– O secundă, spuse ea. Este cineva la ușă. Nu închideți.

Puse receptorul pe masă și se îndreptă spre ușă.

– Cine este acolo?

– Am un pachet pentru domnișoara Kendrick.

Marissa întredeschise ușor ușa. Era un băiat care ținea în brațe un pachet uriaș, învelit în cutie transparentă.

Nervoasă, îi spuse băiatului să aștepte pînă termină de vorbit la telefon.

Ea îi spuse lui Ralph că este cineva la ușă și că îi va telefona din nou cînd va ști exact ce zbor va alege pentru Atlanta.

– Promiteți? întrebă el.

– Da.

Revenind la ușă, Marissa se întreba cine ar fi putut să-i trimită Lisei flori, mai ales că ea trăia pe Coasta de Vest.

Ea luă telefonul și întrebă la recepție dacă cineva avea un pachet pentru ea. I se spuse că da și că în acest moment chiar, comisionarul trebuie să fi ajuns la ușa ei.

Marissa se simți un pic mai bine, dar nu dorea să deschidă ușa.

– Scuzați-mă, spuse ea, aș dori să lăsați florile lîngă cameră jos. Am să le iau peste cîteva secunde.

– Cum doriți, zise băiatul lăsînd pachetul lîngă ușă.

După ce îl auzi îndepărtîndu-se, decuplă lanțul și luă pachetul rapid, blocînd ușa la loc. Ea scoase hîrtia și descoperi un fermecător buchet cu flori de primăvară. În pachet se afla și o foaie de hîrtie îndoită, adresată Marissei Blumenthal. Inima să-i bată cu putere:

«Dragă doctore Blumenthal,

Felicitări pentru performanța dumneavoastră de dimineață. Ne-ați impresionat pe toți. Bineînțeles, vă vom vizita din nou, dacă nu vă veți comporta rezonabil. Să știți că întotdeauna am știut unde ați fost, dar ne-am hotărît să vă lăsăm în pace, dacă ne veți înapoia aparatul medical pe care l-ați luat.»

Marissa rămăsese împietrită uitîndu-se la flori. Nu-i venea să creadă ochilor. Își dădu seama că de fapt, ei intraseră în cameră. Deschizînd sertarele se convinse. Nici un lucru nu era așa cum îl lăsase. Se gîndi, atunci, să-și strîngă lucrurile și să-și facă bagajele. Și totuși, cine erau acești oameni care o urmăreau pas cu pas și care o găsiseră chiar și la Essex House, unde se înscrisese sub un nume fals.

Privind minunatele flori, ea își spuse că ar putea aplica aceeași strategie ca și dînșii. Plecînd de la această idee, ea începu să pună la punct un plan care ar putea să o ducă la soluția întregii afaceri.

Deschise lista responsabililor de la Physician's Action Congress și observă că secretarul general al consiliului de administrație locuia chiar la New York. Era un oarecare Jack Krause, cu adresa 426 84 Rue Est. Marissa se decise să-i facă o vizită imprevizibilă. Probabil că nu toți medicii știau ce se întîmplă. Nu-și putea imagina că un grup de medici ar fi hotărît propagarea acestei teribile maladii. Oricum, apariția Marissei la ușa lui Krause le va provoca mai multă panică decît o sută de buchete de flori la un loc.

Se pregăti să ia cîteva măsuri pentru a-și camufla plecarea. Ridică receptorul și ceru să vorbească cu directorul hotelului. Cînd acesta răspunse la telefon, Marissa începu să se plîngă că unul din recepționeri dăduse numărul ei de cameră unui vechi prieten care îi crea numai necazuri.

– Este imposibil, zise directorul. Noi nu dăm niciodată numerele de cameră ale clienţilor.

– Nu are rost să ne certăm acum, i-o tăie sec Marissa. Ce-a fost, a fost! Doar pentru că prietenul acesta are un caracter violent îmi este teamă.

– Ce doriți? întrebă directorul, care simți că

femeia avea deja o idee clară în minte.

– Să-mi oferiți o altă cameră.

– Am să mă ocup personal, zise directorul.

– Și încă ceva, insistă Marissa. Prietenul meu este blond și atletic. Ați putea preveni personalul.

– Desigur, spuse directorul.

* * *

Peste drum de Essex House, Al privea spre intrarea hotelului sperînd, din tot sufletul, ca Jake să fie bine instalat pe hol pentru ca Marissa să nu poată ieși discret pe ușa din spate.

El se îndreptă, apoi, spre taxi și lovi de cîteva ori cu degetele în capota mașinii. George întoarse-se imediat automobilul. Al îi surîse.

– Ești puțin nervos, George.

– Ce se mai întîmplă? strigă George.

Ambii bărbați se instalară pe bancheta din spate a taxiului.

– Cît e ceasul? întrebă Al aprinzînd o țigară.

El deja fumase un pachet în acea după-amiază.

– Șapte și jumătate.

Al scuturâ mucul de țigară pe geamul deschis al portierei. Afacerea mergea rău. Cum ei nu reușiră să descopere pistolul de vaccinări în camera doctoriței, ordinele erau de a o urmări pînă cînd vor reuși să pună mîna pe instrument. Dar era foarte clar, că Marissa Blumenthal nu avea

de gînd să le ușureze treaba, cel puțin deocamdată.

În acele clipe, un grup de asistente medicale, însoțite de alte persoane ieșiră din hotel. Veneau probabil de la vreun congres, căci toate purtau un fel de ecusoane pe care era trecut numele lor și sigla: SANYO.

Paznicul hotelului chemă taxiurile care așteptau mai departe, în parcare. Una cîte una, mașinile se opreau în fața clădirii luînd pasageri.

Al îl bătu pe George pe umăr și îi arătă un grup format din doi bărbați care duceau de braț o femeie, care purta și ea un ecuson SANYO, dar care era atît de ametită că nu se putea ține pe picioare.

– Ia privește! Între cei doi bărbați este o femeie micuță. O fi ea?

George încruntă sprîncenele și înainte de a-și forma o impresie, femeia dispăruse în mașină. El se întoarse spre Al.

– Nu cred. Parcă era altfel coafată. De fapt, nu sînt sigur.

– La naiba! zise Al. Nici eu nu sînt sigur.

După o scurtă ezitare, Al sări în taxi.

– Dacă a fost totuși ea? Rămîi aici și pîndește.

Apoi, el traversă strada și luă un taxi.

Marissa se afla, așa precum bănuise bărbatul blond, în acel taxiu. Cînd ajunse pe 5 Avenue, rugă șoferul să oprească o clipă, ea sări aproape din mers și-i strigă taximetristului să meargă mai

departe.

Găsind o librărie deschisă încă la acea oră, ea intră. Prin vitrină, reuși să vadă taxiul care o urmărise. Avu timp să-l recunoască și pe uriașul blond, care stătea aplecat în față pentru a vedea mai bine. După ce taxiul trecu de librărie, ea ieși și începu să caute locuința lui Jack Krause. Între timp, Marissa se gîndi că doctorul n-ar fi în stare să o atace. Prin intermediul unei organizații cum era PAC poate, dar nu și cu propriile sale mîini.

Ajungînd în fața ușii, sună. În spatele grilajului, poarta grea de lemn era decorată, în centru, cu un ecuson în relief.

Ea așteptă cîteva minute, apoi se aprinse o lumină și, într-un tîrziu, veni o femeie care o întrebă:

– Da?

– Aș vrea să-l văd pe doctorul Krause, spuse Marissa pe un ton plin de încredere.

– Sînteți așteptată?

– Nu, recunoscu Marissa. Dar spuneți-i doctorului că aș vrea să-i vorbesc în legătură cu o afacere urgentă în ce privește Physician's Action Congress. Cred că mă va primi.

Marissa așteptă ca ușa să se deschidă. Peste cîteva minute, intră.

– Doctorul vă așteaptă.

Apoi ea auzi zgomotul grilajului din fier forjat, care se deplasa pe șinele neunse cu ulei.

Femeia, îmbrăcată într-o rochie neagră, proba-

bil camerista, reveni după ce închise grilajul.

– Urmați-mă, vă rog!

Marissa o urmă pe un hol din marmură, ornat cu candelabre, apoi pe un culoar destul de scurt ce dădea spre bibliotecă.

– Așteptați aici. Doctorul va veni imediat.

Marissa privi încăperea și magnifica mobilă veche.

– Mă scuzați că v-am făcut să așteptați, se auzi o voce agreabilă.

Marissa se întoarse. Doctorul Krause avea o față plăcută, dar cu multe riduri profunde, iar cînd îi făcu semn să se așeze, remarcă mîinile sale mari și pătrate, ca ale unui țăran. După ce se așează, îl văzu mai bine. Ochii săi inteligenți și simpatici îi aminti de profesorii ei de la facultate. Marissa era uimită că un om ca el era amestecat în organizația Physician's Action Congress.

– Îmi cer scuze că vă deranjez la ora aceasta, spuse ea.

– Ah, nu m-ați deranjat, zise doctorul. Pur și simplu, citeam. Cu ce vă pot ajuta?

Marissa se apropie pentru a vedea figura lui Krause mai bine.

– Sînt dr. Marissa Blumenthal, îi spuse.

El nu zise nimic. Așteptă ca dînsa să continue. Expresia figurii lui nu se schimbă. Ori era un actor grozav, ori nu-i cunoștea numele.

– Lucrez în cadrul Departamentului de investigații epidemiologice de la CDC, adăugă Marissa.

Ochii lui Krause se închiseră pe jumătate.

– Femeia mi-a spus că ați venit în legătură cu PAC, zise Krause pe un ton mai puțin cordial.

– De fapt, am venit să aflu dacă sînteți la curent cu unele lucruri pe care le-a făcut PAC și care interesează CDC.

De această dată, îl văzu pe Krause strîngînd din dinți. Respira puternic, dar în cele din urmă zise:

– PAC se chinuie să salveze medicina americană de influențele economice care vizează distrugerea ei. Acesta a fost scopul încă de la început.

– Un scop nobil, recunoscu Marissa. Dar în ce mod vrea PAC să-și îndeplinească această misiune?

– Prin promovarea unor legi serioase și rezonabile, zise Krause.

El se ridică pentru a scăpa de privirea Marissei.

– PAC dă ocazia unor elemente conservatoare să-și exercite influența. Și acestea au tot timpul; profesiunea medicală este ca un teren încărcat.

El se duse în dosul șemineului, ascunzîndu-și fața în umbra camerei.

– Din păcate, însă, spuse Marissa, PAC nu pare să susțină proiecte de legi. Din această cauză CDC a intervenit.

– Nu cred că avem ce să ne mai spunem, zise doctorul. Vă rog să mă scuzați...

– Mai mult, cred că PAC este responsabil pentru epidemiile de Ebola, spuse Marissa ridicîndu-se și ea în picioare. De asemenea, doriți să vă impuneți punctele de vedere pe cale ilegală și de aceea ați favorizat propagarea maladiei doar în spitalele ce au aderat la sistemul de asigurări medicale.

– Este absurd! strigă Krause.

– Sînt de acord, zise Marissa. Dar am documente care demonstrează relațiile pe care dumneavoastră și alți membri PAC le aveți cu Professional Labs din Grayson, Georgia, care a achiziționat cel mai sofisticat material tehnic pentru studiul tratamentului bolilor virale. Am și pistolul de vaccinări cu ajutorul căruia au fost infestați primii pacienți.

– Ieșiți de aici! spuse sec Krause.

– Cu plăcere, zise Marissa. Dar mai lăsați-mă să vă spun că am de gînd să merg la mai mulți membri PAC. Nu pot să cred că toți și-au dat acordul pentru un asemenea plan criminal. Îmi vine greu să-mi imaginez că un medic de talia dumneavoastră a putut accepta așa ceva.

Abordînd un surîs calm, Marissa se îndreptă spre ușă, dar doctorul rămase tot în spatele șemineului, nemișcat.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, zise ea. Și regret că v-am supărat. Dar sper să găsesc măcar un membru PAC care să dorească să pună capăt acestei afaceri criminale. Sau să scrie o tele-

gramă ministerului public. Ați putea fi chiar dumneavoastră această persoană. Și aș dori să fie așa. Noapte bună, doctore Krause.

Marissa se străduia să meargă lent pe culoarul ce ducea spre holul de la intrare. Dar dacă îl judecase rău pe Krause? Oare va pune pe cineva s-o urmărească? Toate aceste întrebări frămîntau mintea Marissei. După ce ieși din raza de lumină a casei, ea o luă la fugă.

Cîteva minute după aceea, rămase nemișcat. Era ca și cum cele mai groaznice coșmaruri ale sale deveniseră realitate. Avea un pistol, în camera sa, de la primul etaj. Poate că ar fi mai bine dacă s-ar sinucide. Ori poate să ia legătura cu avocatul său și împreună să încropească o telegramă către ministerul public, cerînd în schimb imunitate pentru sine. De fapt, era tulburat și nu știa ce să facă. Îl cuprinse panica și se îndreptă spre birou. Deschise agenda și formă un număr de telefon din Atlanta. Cu accentul său de sudist Joshua Jackson întrebă cine este la telefon.

– Jack Krause, zise doctorul. Dumnezeule, ce s-a întîmplat? Ați jurat că în afară de Los Angeles, PAC nu are nimic de a face cu epidemiile Ebola. Mi-ați spus că celelalte au fost declanșate prin contacte întîmplătoare cu primii pacienți. Joshua, mi-ați dat cuvîntul dumneavoastră.

– Calmați-vă, spuse Jackson.

– Cine este dr. Blumenthal? întrebă Krause un pic mai liniștit.

– Totul este bine, răspunse Jackson. De ce îmi puneți întrebarea asta?

– Fiindcă femeia asta a venit la mine și m-a acuzat că împreună cu PAC am lansat toate epidemiile de Ebola.

– Ea mai este încă acolo?

– Nu, a plecat. Dar cine e femeia asta?

– Ea este epidemiolog la CDC și are într-adevăr o groază de noroc. Dar nu vă neliniștiți, Heberling se ocupă de ea.

– Afacerea asta e pe cale de a deveni un coșmar, zise Krause. Și vreau să vă reamintesc că eu am fost împotriva acestui proiect, chiar și cînd s-a discutat despre utilizarea virusului gripei.

– Ce voia Blumenthal?

– Să mă sperie, spuse Krause și cred că a reușit. Mi-a zis că are toate numele și adresele celor din consiliul de administrație PAC și mi-a dat de înțeles că are de gînd să meargă pe la toți, pe rînd.

– A spus și cu cine o să înceapă?

– Nu, doar nu crezi că e idioată, replică el. Este chiar foarte inteligentă. Efectiv m-a jucat pe degete. Dacă are de gînd să treacă pe la toți, va găsi pînă la urmă pe cineva care să fie de partea ei. Vă amintiți de Tieman din San Francisco? El a fost și mai pornit decît mine împotriva acestui proiect.

– Încercați să vă liniștiți. Înțeleg că sînteți tulburat. Dar vă amintesc că nu sînt probe convin-

gătoare împotriva noastră. Și ca precauție, Heberling a curățat tot laboratorul său, chiar și în ce privește studiile bacteriologice. Am să-l informez că această femeie vrea să vadă și alți membri PAC. De asemenea, vom lua precauții pentru a-l ține la distanță pe Tieman.

Krause închise telefonul. Se simțea mai puțin neliniștit, dar ridicîndu-se de la birou și stingînd lampa se decise să-și sune mîine avocatul. Nu găsea nimic rău în faptul de a se interesa în legătură cu procedura de telegrafiere ministerului public.

* * *

Cînd taxiul trecu podul Triborough, Marissa rămase fascinată de spectacolul pe care Mauhaltanul îl oferea noaptea. După ce mașina coborî spre Long Island, mirificul peisaj dispăru și ea se uită din nou peste listele cu nume și adrese ale celor de la PAC. Nu avea nici un motiv logic de a alege următorul membru. Cel mai apropiat era cel mai ușor de depistat, dar risca să fie urmărită. Deci, din prudență, îl alese pe cel mai îndepărtat, adică pe doctorul Sinclair Tieman, din San Francisco.

Marissa îi ceru șoferului să o lase la aeroportul Kennedy la linia United Airlines. La ora aceea tîrzie, numărul pasagerilor era mic și ea fu repede servită. Găsi un zbor comod spre San

Francisco, cu o singură escală la Chicago. Își plăti biletul folosind un nume fals și apoi își cumpără cîteva ziare. Întrucît mai avea ceva timp pînă la decolare, se decise să-i telefoneze lui Ralph. Așa precum se așteptase, el era neliniștit pentru că îl suna întotdeauna cu întîrziere, dar era și încîntat cînd auzi că-i telefonează din aeroport.

– Vă iert și de această dată, spuse el, doar pentru simplul motiv că vă întoarceți.

– Aș fi vrut să vă văd în seara asta, dar...

– Să nu-mi spuneți că nu veniți, zise Ralph încercînd să-și frîneze mînia și să-și ascundă decepția. Am organizat totul pentru a vă întîlni mîine cu McQuinllin, la prînz. Mi-ați spus că o să veniți cît mai curînd posibil.

– A intervenit ceva, zise ea. Trebuie să merg la San Francisco pentru o zi sau două. Nu pot să spun mai multe acum.

– Și totuși, Marissa, ce aveți de gînd să faceți? Cu puținele informații pe care le am, cred că cel mai bine ar fi să vă întoarceți și să luați legătura cu avocatul.

– Cred că sînteți neliniștit, Ralph. Dar asta îmi da curaj, știind că vă pasă atît de mult de mine. Totul se derulează atît de repede! Și apoi, ceea ce sînt pe cale să fac, va facilita mult munca domnului McQuinllin. Aveți încredere în mine.

– Nu pot, zise Ralph. Nimic din ce spuneți nu suna logic.

– S-a anunțat deja zborul meu, îl informă Marissa. Am să vă telefonez cît de curînd.

Ea puse receptorul în furcă suspinînd. Ralph nu era un bărbat romantic, dar în orice caz era sensibil și afectuos.

* * *

Al se afla în taxi cu Jake, în timp ce George aștepta la rîndul său în holul de la Essex House. Al simți că afacerea e pierdută. El urmărise taxiul acela pînă la Soho, dar nu văzu nici o fată care să iasă sau să intre în acea mașină. Revenind la hotel, îl trimise pe Jake să vadă dacă domnișoara Kendrick mai avea reținută camera de la hotel. Avea, dar cînd Al urcă pentru a trece prin fața camerei, văzu că femeia de serviciu făcea menajul. Mai mult chiar, fu depistat de către detectivii hotelului, care-l scoaseră afară. Flerul său profesionale îi spunea, însă, că fata plecase de mult și că ei își pierdeau timpul supraveghind Essex House.

În timp ce se afla în mașină, staționată vis-à-vis de hotel, Al auzi un bip-bip ce se declanșă din buzunarul său interior. Îl opri furios, căci știa cine este.

– Așteaptă-mă aici, îi spuse el sec lui Jake.

Apoi, ieși din mașină, traversă strada și o porni spre Plaza, unde în hol îl aștepta Heberling.

– Dumnezeule, femeia asta nu cîntărește mai

mult de 50 de kilograme și ne-a înnebunit pe toți. Te porți de parcă ți-aș fi cerut să-l prinzi pe Rambo! Tot nu înțeleg de ce vă mai plătește PAC mii de dolari pe zi!

– Femeia asta are mult noroc, zise Al.

El era calm de felul său, dar pînă la un punct.

– Spune-mi, cam unde crezi că ar putea fi ea în acest moment?

– Nu știu, recunoscu Al.

– Asta înseamnă că ai pierdut-o, spuse Heberling. Dar eu pot să-ți zic unde este. Deoarece l-a văzut pe dr. Krause, acum trebuie să fie în drum spre dr. Tieman, căci el este cel mai vulnerabil. Eu mă voi ocupa de ceilalți medici iar tu și urangutanii tăi mișcați-vă fundul spre San Francisco să vedeți dacă doctorița este acolo.

Capitolul 16

24 mai 1986 (dimineața)

Soarele tocmai răsărise cînd Al, Jake și George aterizară la San Francisco. Ei reușiseră să prindă un zbor American Airlines care făcuse o escală de o oră și jumătate la Dallas și care întîrziase mai mult decît trebuise la Las Vegas.

Jake avea o în valiză pistolul de vaccinări pe care-l utilizase împotriva lui Mehta. El chiar se întreba dacă arată la fel de rău ca și ceilalți complici ai săi. Toți trei aveau nevoie de un duș și doreau să-și schimbe hainele șifonate în timpul zborului.

Al se gîndea mereu la situația actuală și se simțea descurajat. Fata asta ar fi putut fi în cel puțin patru orașe. Lăsîndu-i pe Jake și George să aștepte sosirea bagajelor, el se duse să închirieze o mașină, folosind una din numeroasele cărți de credit pe care le purta mereu cu el. Își spuse că singura soluție era să urmărească în permanență locuința lui Tieman. Închirie o mașină cu telefon, iar apoi desfăcu planul care-i indica adresa lui Tieman. Descoperi că medicul locuia într-o zonă izolată numită Sausalito. Pe străzi nu era multă lume. Uitîndu-se la ceas, Al constată că nu era nici măcar ora șapte.

* * *

Operatoarea de la Faimont o trezi pe Marissa la ora 7.30 așa precum se înțeleseseră. Aseară, ea avusese noroc, căci un grup de congresiști își anulară rezervările și obținu, astfel, ușor o cameră confortabilă.

În timp ce aștepta micul dejun, ea se întrebă oare ce fel de om era Tieman. Probabil nu prea diferit de Krause, adică egoist și, în stare de orice pentru a-și salva pielea. Ea făcu un duș și apoi își luă micul dejun care, ca de obicei, consta în fructe și o ceașcă de cafea. În timp ce mînca privi adresa locuinței lui Tieman și se întrebă dacă nu ar fi mai bine să-l viziteze la cabinet. Mai mult ca sigur că cineva apucase să-l anunțe deja de

eventuala ei vizită, astfel încît aceasta nu mai era o surpriză pentru el. Se decise în cele din urmă să meargă acasă la el.

Pentru a se asigura, Marissa sună la cabinetul doctorului și află că serviciul nu începe mai devreme de ora 8.30. Nu mai aşteptă nici un minut.

Se îmbrăcă repede și apoi formă din nou numărul cabinetului. De această dată, secretara îi spuse că doctorul va întîrzia încă trei ore, întrucît astăzi este ziua în care operează la spitalul general din San Francisco.

Această informație schimbă din nou planurile Marissei, care se hotărî să-l viziteze la spital.

Ieși din cameră și prinse de ușă anunțul: «Nu deranjați!». Era mai puțin nervoasă ca la New York și asta din cauză că avea atîtea ore distanță față de ei.

Spitalul general din San Francisco era admirabil situat, dar interiorul era cel obișnuit în spitalele marilor orașe. Clădirea forfotea de lumea care se afla într-un dute-vino permanent. Marissa reuși să se strecoare neremarcată pînă în vestiarul medicilor. Aici, în timp ce încerca să-și găsească un halat pe măsură, o infirmieră se apropie de ea:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Sînt doctorul Blumenthal, zise Marissa, și aș vrea să-l văd pe doctorul Tieman.

– Trebuie să vă dau un șorț protector, spuse infirmiera căutînd în dulap.

Marissa își luă basca și o pereche de mănuși, apoi se îndreptă spre sala 11, unde opera doctorul Tieman. El era deja, astăzi, la a doua sa histerectomie.

– Da? întrebă infirmiera din spatele biroului.

– Vreau să-l văd pe doctorul Tieman operînd, spuse Marissa.

– Intrați. Sala 11, zise infirmiera, care se ocupa deja cu altceva.

– Mulțumesc, spuse Marissa, angajîndu-se pe culoarul central.

Intră mai întîi în vestiarul comun celor două săli de operație 11 și 12, își luă o mască și apoi se strecură în sala 11.

Erau cinci persoane și pacientul. Anestezistul stătea lîngă capul bolnavului și cei doi medici erau de o parte și de alta a mesei. Cînd Marissa intră, o infirmieră veni spre ea și o întrebă ce dorește.

– Mai durează?

– Trei sferturi de oră, răspunse infirmiera. Doctorul Tieman este foarte rapid.

– Care este el? întrebă Marissa.

Infirmiera o privi uimită.

– Cel din dreapta, răspunse ea. Dar dumneavoastră, cine sînteți?

– Un medic din Atlanta, o prietenă, spuse Marissa.

Apoi, ea făcu turul mesei de operație și îl privi pe Tieman. Își dădu seama de ce infirmiera fuse-

se surprinsă de întrebarea ei: doctorului Tieman era negru.

Foarte curios! se gîndi Marissa. Pînă acum crezuse că toți membrii din PAC sînt albi tradiționaliști și, foarte probabil, și rasiști.

O clipă, ea rămase aproape de masă urmărind operația. Tieman era un chirurg desăvîrșit, care o făcuse pe Marissa să exclame: este un adevărat talent!

După operație, ea îl aștepta aproape jumătate de oră, și cînd intră în vestiar să se schimbe, avea aerul că nici nu operase. Marissa se apropie de dînsul și îi oferi o ceașcă de cafea. Bluza de operație cu mînecile suflecate îi punea în evidență fermitatea mușchilor.

– Sînt dr. Marissa Blumenthal, zise ea, urmărindu-i reacția.

El avea o față mare, virilă, cu o mustață bine tăiată și o privire tristă.

– Aș putea să vă vorbesc între patru ochi?

Tieman se întoarse spre asistentul său și-i spuse:

– Ne vedem în sala de operație.

O conduse apoi pe Marissa în unul din cele două birouri din sala de așteptare. Întrucît acolo era un singur scaun, el îi făcu semn ei să se așeze. El se sprijini de un dulăpior, în timp ce-și sorbea cafeaua.

– Mă surprinde faptul că numele meu nu vă spune nimic, zise Marissa.

Ea îl privi în ochii care erau la fel de întrebători și încă prietenoși.

– Îmi pare rău, zise Tieman. Văd de multe ori persoane...

– Doctorul Jack Krause nu v-a informat? Nu v-a spus nimic despre mine?

– Nu sînt sigur că-l cunosc pe acest doctor Krause, zise Tieman aplecîndu-se spre ceașca de cafea.

Prima sa minciună, se gîndi Marissa. Apoi, ea îi repetă exact ceea ce-i spusese și doctorului Krause. În timp ce vorbea, Marissa observă că el devenea din ce în ce mai nervos. Cafeaua începu să tremure în mîna chirurgului și ei îi părea bine că nu este viitoarea lui pacientă.

– Zău, nu înțeleg pentru ce îmi spuneți mie toate aceste chestiuni, zise Tieman. Și apoi îmi pare rău, dar am o intervenție.

Marissa se ridică și făcu un gest care nu-i era obișnuit: îi puse un deget pe piept pentru a-i atrage atenţia.

– Încă nu am terminat, spuse ea. Chiar dacă nu ați fost implicat, această afacere vă va afecta. Am dovezi că Physician's Action Congress a declanșat și propagat deliberat epidemiile de Ebola în Statele Unite. Sînteți trezorierul acestei organizații și sînt șocată că un om cu reputația dumneavoastră a putut fi amestecat într-o astfel de afacere murdară.

– Dumneavoastră sînteți șocată. Ei bine, eu

sînt stupefiat că ați avut tupeul să veniți aici și să îmi aruncați în față fapte nefondate.

– Nu insistați, zise Marissa. Sînteți în mod oficial unul dintre responsabilii de la PAC și comandantul unuia dintre singurele laboratoare din America echipat pentru tratarea bolii Ebola.

– Cred că sînteți bine asigurată, îi zise Tieman plin de nervi. O să aveți de-a face cu avocatul meu.

– Perfect, spuse Marissa. Poate vă va convinge că singura dumneavoastră șansă este să vă puneți bine cu justiția.

Ea se dădu un pas în spate și îl privi drept în ochi.

– Acum, după ce v-am cunoscut, nu-mi vine să cred că dumneavoastră ați putut accepta ideea propagării acelei maladii mortale. Toată povestea asta se poate transforma într-o adevărată dramă. Gîndiți-vă că ați putea pierde tot ce ați cîștigat cu atîta trudă. Reflectați la problema asta și cît mai repede, mă tem că nu v-a rămas prea mult timp.

Marissa ieși în clipa următoare, lăsîndu-l pe Tieman stupefiat, care se și precipită spre telefon.

* * *

Tot drumul de la spital pînă la hotel, taxiul Marissei fu urmărit de două mașini. Una era condusă de Jake, iar cealaltă de George. După un

sfert de oră, Marissa ajunse, în sfîrșit, la Fairmont.

– Eu mă ocup de mașină, zise Al. Tu mergi și vezi ce cameră are!

Jake coborî, în timp ce Al trecu la volan. El traversă strada și intră în hotel chiar cînd Marissa coborî din taxi. În hol, el cumpără un ziar și îl deschise pentru a o putea urmări fără să fie observat.

Jake urcă în lift înaintea Marissei, nu fără a se asigura că era loc destul și pentru ea. El se opri chiar în fața tabloului de comandă. Ascuns de ziarul său, observă că Marissa apasă pe butonul 11. Cînd ajunseseră la etajul 11, lăsă să treacă prin fața sa Marissa și încă un client. Cînd ea se opri în fața camerei 1127, el își continuă drumul pentru a nu da de bănuit. Abia cînd auzi ușă închizîndu-se, se întoarse și coborî cu ascensorul.

Jake traversă strada și intră în mașină.

– Deci? întrebă Al.

– Camera 1127, zise Jake cu un surîs satisfăcut.

– Să sperăm că nu te-ai înșelat, spuse Al ieșind din mașină. Așteaptă-mă aici. Nu va dura mult.

În drum spre hotel, Al trecu pe la mașina lui George.

– Tu mergi și așteptă la ieșirea din spate. Nu se știe niciodată.

Al intră în holul hotelului și se îndreptă spre recepție. Profitînd de vînzoleala de acolo, reuși să

obțină cheia de 1127, de fapt dublura cheii pe care o avea Marissa.

La etajul 11, el căută din ochi căruciorul de serviciu. Îl găsi în fața unui apartament încărcat de draperii și prosoape de schimb. Luă un prosop pe care îl întinse bine, asemeni unei coarde solide. Apoi intră în apartamentul unde femeia de serviciu făcea curățenie.

Livingul era gol. El văzu aspiratorul în mijlocul camerei, dar nici o persoană. Apropiindu-se de baie, auzi robinetul curgînd. Femeia de serviciu era în genunchi, curățînd cada cu detergent.

Fără nici o ezitare, Al se apropie de dînsa, pe la spate, și o strînse de gît cu prosopul. Cu cîteva țipete înăbușite, ea își dădu sufletul. Cînd Al slăbi strînsoarea, femeia căzu ca o păpușă de cîrpă.

Al, luă apoi din buzunarul ei passe-partout-ul și ieși pe culoar. Puse căruciorul de serviciu pe casa scărilor pentru a nu fi remarcat și se îndreptă, în cele din urmă, spre camera 1127.

Capitolul 17

24 mai 1986 (după-amiaza)

Marissa tocmai își reținuse telefonic un loc pentru zborul de după-amiază spre Minneapolis, cînd auzi niște mișcări ciudate venind dinspre ușă. Își aminti că prinsese o plancardă pe care scria «Nu deranjați». În acea clipă însă văzu cum butonul ușii începe să se învîrtă silențios.

Instantaneu își aminti de incidentul din camera de hotel de la Chicago cînd a fost surprinsă de bărbatul cu pistolul de vaccinări. Teama o scutură ca un curent electric. Se așează pe pat și luă telefonul. Dar înainte de a ridica receptorul, ușa se

deschise și văzu venind spre ea un bărbat. O prinse cu ambele mîini de gît și o clătină de cîteva ori cu frenezie. Apoi, apropiindu-se de fața ei o întrebă:

– Îți mai amintești de mine?

Marissa își aminti: era uriașul blond, tuns à la Julius César.

– Ai zece secunde pentru a-mi da pistolul de vaccinări, zise Al, luîndu-și mîinile de pe gîtul ei. Dacă nu, să știi, că-ți rup gîtul.

Și pentru a se face bine înțeles îi dădu o lovitură violentă peste cap, care o făcu să simtă o durere surdă în coloana vertebrală.

Marissa încercă să se îndepărteze de el, și cînd Al vru s-o lovească din nou, ea, ridicînd mîinile pentru a se proteja, atinse lampa de noapte care căzu.

– Asta-i ultima ta șansă! țipă Al. Ce-ai făcut cu vaccinatorul?

Marissa simți că mîna se atinge de cuțitul de curățat fructe. Cu degetele prinse mînerul acestuia și apoi cu toată forța ei îl înfipse în stomacul bărbatului. Ea nu-și dădu seama ce se întîmplase, de fapt, dar Al se opri în mijlocul unei fraze și căzînd pe spate, chipul său exprima mirare și stupefacție. Ea luă cuțitul în mîna sa dreaptă, în timp ce Al privea înmărmurit pata de sînge de pe cămașa lui.

Marissa se gîndi că în urmă cu cîteva ore, aceeași situație se petrecuse și la Chicago. Ca și

atunci, ea fugi în baie. Al o ajunse din urmă, însă ea avusese timp să închidă ușa. În timp ce el se împingea în ușă, Marissa, o întredeschise puțin și îl lovi din nou cu vîrful cuțitului. Al scoase un strigăt și-și retrase mîna, lăsînd o dîră de sînge pe perete. Ușa se închise și Marissa avu timp să tragă zăvorul.

Ea ridică receptorul telefonului din baie și în clipa în care se hotărî să formeze un număr, Al se izbi cu atîta forță în ușă că o scoase din țîțîni. Apoi, o forță pe Marissa să lase telefonul. Ea însă avea la dînsa cuțitul și începu să-l lovească pe bărbatul blond cu furie. Fără să-i pese de cuțit, Al o trase pe Marissa de păr pînă la lavabou. Ea încercă să-l mai lovească o dată, dar scăpă arma din mînă. Cuțitul alunecă pe gresia din baie.

El se aplecă să ia cuțitul și cînd încercă să se ridice, Marissa îl lovi puternic în cap cu telefonul. O clipă el rămase pietrificat, apoi se prăbuși în cadă, lovindu-se cu capul de robinete.

Marissa își privi agresorul care zăcea prăbușit, plin de sînge, apoi își luă geanta și ieși cît putu de repede din cameră. Își aminti că la New York, bărbatul blond nu fusese singur, deci probabil în hotel se află și complicele lui.

Ajungînd la parter, ea nu ieși pe ușa principală, ci mai coborî un etaj. Apoi se strecură afară pe ușa din spate, alergînd cît putu de repede și sări într-o mașină.

* * *

Lui George nu-i venea să creadă: era exact fata de care trebuiau să se ocupe. Rapid formă numărul de telefon de la mașina lui Jake.

– Al este și el cu dînsa? întrebă Jake.

– Nu. Este absolut singură. Dar pare că s-ar feri de cineva.

– Ceva nu-i în regulă!

– Urmărește-o, zise George. Eu mă duc în hotel să văd ce e cu Al.

– Bine, spuse Jake, gîndindu-se că Al ar înnebuni aflînd că fata a scăpat din nou.

Marissa renunță să mai plece la Minneapolis. Dorea să se întoarcă acasă și să mărturisească totul unui avocat, să-i spună tot ce știa clar pînă în prezent și de asemenea, ce presupuneri avea.

Din spatele hotelului unde stătu un timp ascunsă, Marissa se hotărî să iasă în strada plină de lume. În apropiere era chiar o stație de tramvai. Sări într-un vagon și merse pînă în Chinatown. Ajunse în fața unui restaurant chinezesc și o clipă se opri ezitînd. În cele din urmă intră. Imediat apăru o femeie într-o rochie de mătase roșie cu mîneci portocalii.

– Deschidem peste jumătate de oră, zise ea.

– Îmi permiteți să merg la toaletă și să dau un telefon? întrebă Marissa.

Femeia o examină cîteva secunde, își spuse că nu poate fi periculoasă și o conduse în spate.

Marissa se trezi într-o încăpere în care de o parte era un lavabou, iar de cealaltă parte era un telefon. În spatele cămăruței erau două uși. Pe una scria «Femei», pe cealaltă «Bărbați».

Marissa începu prin a da telefon. Sună la Fairmont și spusese recepționerei să cheme o ambulanță, căci în camera 1127 se află un bărbat rănit. Înainte ca recepționera s-o mai întrebe ceva, ea închise telefonul. Apoi, se gîndi dacă ar trebui să cheme poliția și să le explice totul. Nu, își zise, ar fi prea complicat. Cel mai bine era să se întoarcă la Atlanta și să vadă un avocat.

În timp ce se spăla pe mîini, Marissa se privi în oglindă. Era într-adevăr într-o stare deplorabilă. Arăta îngrozitor. Încercă să se aranjeze puțin, apoi plecă.

O oră mai tîrziu, Jake o văzu pe Marissa luîndu-și biletul și îmbarcîndu-se spre Atlanta. Ar fi vrut să-și ia și el un bilet, dar nu îndrăzni fără aprobarea lui Al.

După ce avionul decolă, Jake se întoarse la mașină. Deși în ultima jumătate de oră sunase de mai multe ori în mașina lui George, nu răspunse nimeni. Jake se hotărî să se întoarcă la Fairmont pentru a încerca să-i găsească pe ceilalți doi complici.

Intrînd pe autostradă, Jake sună din nou în mașina lui George. Spre marea sa surpriză, George răspunse.

– Ce-ai făcut atîta timp? Te-am sunat de-am

crezut că o să înnebunesc și nimic.

– Avem o problemă.

– Cred că știi despre ce este vorba, zise Jake. Fata a plecat cu avionul spre Atlanta.

– Nu-i asta problema. Fata la înjunghiat pe Al. L-am dus la spital, la San Francisco. Va trebui să-l opereze. Arată oribil.

– Tîrfa! zise Jake incapabil să-și imagineze cum o femeie atît de firavă și mică face așa ceva.

– Și asta încă nu e prea grav, zise George. Mai rău e că Al a strangulat o femeie de serviciu de la hotel. I-au găsit în buzunarul hainei passe-partout-ul. Așa că Al este inculpat pentru crimă.

– Tîrfa! zise din nou Jake.

Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău.

– Tu unde ești? întrebă George.

– Pe autostradă.

– Întoarce-te la aeroport și ia două bilete de avion pentru următorul zbor spre Atlanta, îi zise George. Al merită să-l răzbunăm puțin.

Capitolul 18

24 mai (seara)

– Doriți să beți ceva? întrebă zîmbind stewardeza.

Marissa făcu semn că da. Avea nevoie să se gîndească la altceva decît la oribila scenă de la hotel.

– Doriți și un ziar sau un magazin?

– Un ziar, e suficient, răspunse Marissa.

– «San Francisco Examiner» sau «New York Times»?

– «New York Times», ceru ea în cele din urmă.

Deschizînd ziarul, Marissa privi sumarul.

Urmările epidemiei de Ebola în Philadelphia și la New York puteau fi citite pe pagina patru. Numărul morților la Philadelphia crescuse la patruzeci și nouă, și se semnalau, în continuare, cazuri noi de pacienți infestați. Pe pagina următoare, era un interviu cu doctorul Ahmed Fakkry, responsabilul secției de epidemiologie a Organizației Mondiale a Sănătății, în care se preciza că va înmîna celor de CDC anchetarea epidemiei Ebola, deoarece OMS-ul se temea ca puternicul virus să nu treacă Atlanticul.

* * *

Ralph tocmai de pregătea să citească ziarele de dimineață, cînd cineva sună la ușă.

– Marissa! zise el, deschizînd ușa.

Ea se aruncă în brațele lui întinse și începu să plîngă ca un copil.

– Vă credeam în California, spuse el. Trebuia să-mi telefonați să mă anunțați că veniți. Aș fi venit să vă iau de la aeroport.

Marissa continua să plîngă. Era atît de minunat să te simți în siguranță!

– Ce s-a întîmplat?

Marissa începu să bolborosească cîteva cuvinte, fără înțeles.

– Stați puțin să ne așezăm, zise el conducînd-o spre divan.

Apoi, o lăsă cîteva minute să-și revină.

– Unde vă sînt bagajele? întrebă Ralph într-un tîrziu.

Marissa nu-i răspunse, ci doar își scoase batista din buzunar și își șterse fața.

– Am niște pui în bucătărie, zise din nou Ralph.

– Foarte puțin, spuse Marissa. Dar nu acum. Mai stați cu mine. Mi-a fost atît de frică!

– De ce nu m-ați chemat la aeroport? Unde e mașina dumneavoastră? Parcă ați spus că ați lăsat-o la aeroport.

– E o adevărată istorie, zise Marissa. Mi-a fost frică să nu fiu urmărită. Nu vreau să știe nimeni că m-am întors în Atlanta.

Ralph își ridică o sprînceană.

– Adică, o să dormiți aici, la noapte?

– Da, dacă nu vă deranjez. Nu am obiceiul să mă invit singură, dar ținînd cont de faptul că sînteți prietenul meu...

– Sigur nu vreți să vă conduc la dumneavoastră acasă? întrebă Ralph.

– Mulțumesc, dar acasă nu mă pot duce din aceleași motive din care nu mi-am folosit nici mașina. Singurul loc unde aș vrea să merg astăzi este CDC, deoarece Tad trebuie să-mi dea un pachet. Dar, de fapt, cred că totul poate aștepta pînă mîine. Probabil avocatul care va veni mă va ajuta să nu intru la închisoare.

– Dumnezeule! spus Ralph. Cred că nu vorbiți serios. Nu credeți că a sosit timpul ca să știu în sfîrșit ce s-a întîmplat?

– Ba da, zise Marissa. Dar lăsați-mă să mă calmez mai întîi. Mi-ar prinde bine puțină mîncare.

– Mă duc să caut puțin pui.

– Ar fi bine.

– Sosesc imediat. Trebuie să dau un telefon.

Marissa se gîndi, însă, să meargă și ea în bucătărie. Uitîndu-se în frigider i se făcu poftă de omletă. Se uită la Ralph, dorind să-l întrebe dacă nu vrea și el. Punînd ouăle pe masă, ea apăsă un buton al interfonului din bucătărie, ca să vadă cum funcționează.

– Alo? Alo? spunea ea pe tonuri diferite.

Apoi apăsă celălalt buton. Imediat auzi vocea lui Ralph:

– Ea nu mai este la San Francisco, spunea el. A aici la mine.

Liniște. Apoi:

– Jackson, eu habar n-am ce s-a întîmplat. Ea e isterică. Mi-a spus doar că are de luat un pachet de la CDC. Ascultă, nu pot să mai vorbesc acum. Ea mă așteaptă.

Liniște.

– Am s-o reține aici. Dar veniți cît puteți mai repede.

Liniște.

– Nu, nu știe nimeni că este aici. Sînt sigur. La revedere.

Marissa se cramponă de suportul telefonului. Deci, încă de la început, Ralph - singura per-

soană în care avusese încredere - era, de fapt, unul de-al lor. Și Jackson! Trebuie să fie același Jackson care venise la petrecerea lui Ralph. Șeful PAC. «Ah, Dumnezeule mare!» își spuse ea în gînd.

Cînd Ralph veni în bucătărie, ea încercă să se poarte normal.

Ea privi cămașa lui luxoasă, cu butonii la manșetă din aur și totul la el i se păru ridicol și artificial ca și casa somptuoasă în care trăia.

Ralph era membru PAC și îl susținuse financiar pe Markham. Și apoi, în afară de Tad, el era cel care știuse întotdeauna unde se află ea. În timp ce mînca, Marissa se gîndi că dacă ar putea să fugă de aici nu ar avea pe nimeni unde să se ducă. Nu se mai punea problema să accepte avocatul lui Ralph. Își aminti că numele cabinetului juridic pe care i-l recomandase el, nu-i era străin: Cooper, Hodges, McQuinllin și Hanks erau de fapt mandatarii organizației PAC.

După ce terminară de mîncat, Ralph îi oferi brațul și o conduse în camera de zi. Se așeză pe comodă. Ralph dispăru un timp pentru a-i aduce o pastilă. Disperată, Marissa se duse în bucătărie și începu să caute o eventuală legătură de chei. Ralph se întoarse și îi întinse Marissei o pilulă roșu cu mov.

– Dalmane? întrebă ea. Am crezut că-mi veți aduce un calmant.

– Acesta vă va deconecta și veți dormi foarte

bine, explică Ralph.

Marissa îi întinse pastila.

– Aș prefera un calmant.

– Ce anume? Valium?

– Da.

Marissa nu găsea nicăieri cheile.. Nici măcar pe holul de la intrare, unde scotoci toate sertarele. Ea deschise șifonierul și căută prin buzunarele vestelor lui Ralph.

Marissa reveni repede în bucătărie astfel că Ralph o găsi unde o lăsase.

– Uite, zise el înmînînd Marissei o pilulă albastră.

– Ce doză are?

– Zece miligrame.

– Nu-i prea mult?

– Dar sînteți extrem de tulburată. Luați-o, vă va face bine, îi spuse Ralph întinzîndu-i paharul cu apă.

Ea luă paharul, apoi se prefăcu că înghite pilula cu valium, pe care o lăsă să alunece în buzunar.

Revenind în salon, Ralph insistă ca Marissa să ia un pahar cu vin.

– Nu cred că este indicat, după valium, spuse ea.

– În doză mică nu vă va face rău.

– Sînteți sigur că nu vreți să mă îmbătați? zise ea forțîndu-se să rîdă. Mă rog, dați-mi un pahar.

– Imediat, zise Ralph. Eu voi lua un scotch.

Marissa se duse la bar și îi puse lui Ralph într-un pahar, trei degete de whisky. Apoi sparse comprimatul de valium și-l strecură în paharul lui.

Ralph luă paharul său și se așeză pe divan. Marissa se așeză lîngă el, întrebîndu-se unde ar putea fi blestematele alea de chei. Deodată, îi veni o idee oribilă: dacă el avea cheile în buzunarul pantalonilor săi? Pipăindu-l ușor ea descoperi că avusese dreptate. Se apropie și mai mult de el zîmbind. Era atît de aproape, că el o trase spre dînsul și ea reuși să-și strecoare mîna în buzunarul pantalonului și luă cheile. În acea clipă ea îl sărută pasional pe Ralph, iar el îi întoarse sărutul. Acum, ea își dădu seama că Ralph era terminat.

– Scumpule, zise ea. Îmi pare rău dar valiumul și-a făcut efectul.

– Rămîi aici. În brațele mele.

– Aș vrea, dar trebuie să mă odihnesc.

Ea se desprinse din brațele lui și Ralph o ajută să urce scara pînă în camera de oaspeți.

– Nu vrei să rămîn cu tine? întrebă el.

– Nu, Ralph. Trebuie să dorm, zise ea forțîndu-se să zîmbească.

– Am putea continua ce am început, cînd efectele valiumului vor trece.

Pentru a întrerupe discuția, ea se lungi pe pat îmbrăcată.

– Nu vrei să-ți împrumut o pijama? întrebă el plin de speranță.

– Nu, ochii mi se închid singuri.

– Bine. Strigă-mă dacă ai nevoie de ceva. Sînt jos.

Imediat ce el închise ușa, Marissa se ridică din pat și în vîrful picioarelor se duse să asculte la ușă dacă Ralph a coborît scara.

Ea se gîndi, apoi, cîteva minute la ce avea de făcut. Știa că în camera unde se afla putea folosi balustrada.

Astfel, cînd fu sigură că nu se mai aude nici un zgomot, deschise fereastra, ieși în balcon și, sărind balustrada, alunecă încet spre colț. Își propuse să ajungă la scara de incendiu, însă, trebuia să fie foarte atentă. Deodată, auzi o mașină și gîndindu-se că ar putea fi văzută, reveni pe balcon și se lipi de imobil. Cineva sună la ușă și Ralph deschise. Marissa își urmă drumul propus. În cele din urmă ajunsese la scara de incendiu și începu să coboare. Cînd ajunse la mijlocul etajului doi își dădu seama că scara de lemn nu o mai poate ține. De aceea se hotărî să sară la etajul unu, în vestibul. Reuși și o luă la fugă spre scara de salvare construită din fier. În cele din urmă ajunse pe pămînt și, răsuflînd ușurată, o luă spre garaj. Cu cheile lui Ralph pătrunse în Mercedesul lui nou, 300SDL.

Între timp, cei doi bărbați din casă observară dispariția ei. Ralph dădu ordin ca poarta să rămînă închisă. Marissa trecu cu mașina peste poartă și, abia într-un tîrziu, auzi mașina lui

Jackson care pornea pe urmele ei. Marissa știa însă că el nu o va putea urmări mult timp.

– Dînsa v-a găurit radiatorul, spuse Jake. Nu mai aveți deloc răcire. Chiar dacă demarați, nu puteți merge.

– La naiba! strigă Jackson ieșind din mașină. Femeia asta e o vrăjitoare.

Aruncă o privire furioasă spre Heberling.

– Nu s-ar fi întîmplat așa ceva dacă aș fi venit direct aici, în loc să fi așteptat la aeroport?

– Ce? zise Heberling. Și ce-ați fi vrut să faceți? Să veniți aici și să-i țineți lecții de morală? Aveți nevoie de Jake și de George.

– Puteți să luați mașina mea 450 SL, propuse Ralph. Dar are numai două locuri.

– Dar, ea are mult avantaj față de noi, zise George. Oricum, nu o mai ajungem.

– Nu pot să-mi dau seama cum a reușit să fugă, spuse Ralph pe un ton de scuză. Am lăsat-o dormind și la urma urmei știu sigur că a luat zece miligrame de valium.

– Aveți idee unde s-ar putea duce? întrebă Jackson.

– În orice caz, nu cred că s-a dus la poliție, zise Ralph. Și în plus, acum îi e frică de toată lumea. Dar s-ar putea să se fi dus la CDC. Spusese ceva de un pachet, care o aștepta acolo.

Jackson îl privi pe Heberling. Se gîndeau la același lucru: pistolul de vaccinări.

– Trebuie să-i trimitem pe Jake și George, zise

Heberling. Este aproape sigur că nu se va duce acasă și după ce i-a făcut lui Al, băieții vor să-l răzbune.

* * *

La un sfert de oră de casa lui Ralph, Marissa începu să se calmeze și să se întrebe unde este. Află de la un trecător că a ajuns în stația Shell. Se gîndi că ar trebui să vadă un avocat, și încă unul foarte bun. Însă, nu se punea problema ca acesta să fie McQuinllin.

Singura soluție care se impunea acum era recuperarea pistolului de vaccinări. Acesta era singura ei probă vizibilă. Fără pistol, nimeni nu ar crede-o. Ea mai avea încă în geantă cartea de intrare a lui Tad. Se întoarse deci la CDC.

Intră și ca de obicei semnă în registru. Observă că băiatul de la serviciul de securitate citea o carte.

– Ce citești? întrebă ea, aproape epuizată.

– Camus.

Se gîndi dacă era opera lui Camus intitulată «Ciuma», însă nu-l întrebă nimic pe gardian. Se îndreptă spre lift, simțind privirea băiatului în ceafă. Apăsă butonul etajului ei și se mai întoarse spre gardian. Acesta încă o mai privea.

Cînd ușile ascensorului se închiseră, el luă receptorul și formă un număr.

– Doctorul Blumenthal a venit și a semnat în

registru ora sosirii. A urcat cu liftul.

– Bravo, Jérome, zise Dubchek. Nu lăsa nici o altă persoană să intre. Vin imediat.

– Am înțeles, doctore Dubchek.

Marissa, ajunsă la etajul biroului ei, refăcu obișnuitul, de acum, drum spre laborator. Totul merse bine și cînd ușa grea și veche se deschise ea intră. După ce racordă întrerupătorul, Marissa pătrunse în prima încăpere, își luă hainele de protecție și intră apoi în laboratorul principal, întrebîndu-se oare unde ascunsese Tad pistolul de vaccinări contaminat.

Dubchek conducea ca un nebun, nefrînînd în viraje, decît dacă era absolut necesar și trecînd pe culoarea roșie a semaforului. Îl însoțeau doi bărbați: John și Mark. Toți trei aveau figurile sumbre: le era frică să nu ajungă prea tîrziu.

– Aici este, zise George, arătînd spre plancarda pe care scria Center for Disease Control.

– Uite și mașina lui Ralph! adăugă el, văzînd Mercedesul pe alee. S-ar putea spune că șansa a revenit de partea noastră.

George scoase Magnumul său S&W356 și verifică dacă e bine încărcat.

– Chiar ai de gînd să folosești așa ceva? întrebă Jake. Să știi că face leziuni nu glumă!

Jake ridică din umeri și ieși din mașină, verificînd dacă propriul său Beretta automatic era la locul lui.

În laboratorul principal, Marissa căuta pache-

tul. De asemenea, observă că agitația și nebuneala pe care o lăsase în urmă cînd părăsi ultima dată laboratorul, dispăruse dar ea tot își mai amintea teribila seară. Marissa tremura. Tot ce-și dorea era să găsească pachetul acela și să plece apoi la capătul lumii. Dar era, bineînțeles, ușor de zis și greu de făcut.

Marissa căută în dreapta și în stînga, în spate, dar nimic. Se gîndi că poate le pusese în centru laboratorului, în hota pe care Tad o considera ca și cum ar fi fost a lui. Dar nimic. Găsi doar sticluțe cu reactivi, șervețele de hîrtie, saci de plastic. Atunci se gîndi să se uite și dincolo de vitrina hotei. Imediat, observă punga verde. Marissa conectă ventilatorul de sub hotă și ridică vitrina. Apoi, își luă cu grijă pachetul, pentru a nu atinge alte lucruri de-ale lui Tad. Pentru mai multă siguranță îl verifică: era scrisul ei, iar destinatarul Tad. Luă pachetul și închise. Trecu apoi în încăperea cu duș dezinfectant. După aceea intră în vestiar, unde își schimbă rapid hainele.

* * *

Dubchek se opri cu un puternic scrîșnet de pneuri drept în fața Centrului. Cei trei bărbați săriră din mașină. Jérome le și deschise una din ușile de sticlă. Dubchek nu puse nici o întrebare, gîndindu-se că dacă Marissa ar fi plecat, gardianul i-ar fi spus. Împreună cu ceilalți doi bărbați luă

ascensorul și se grăbi să ajungă în laboratorul cu maximă izolare.

Marissa tocmai se pregătea să treacă grilajul de fier cînd ușa principală a clădirii de virusologie se deschise. Văzu trei bărbați. Ea se întoarse pe loc și alergă spre serviciul de virologie.

– Marissa, oprește-te! țipă unul dintre bărbați.

Era o voce care semăna cu cea a lui Dubchek. Dumnezeule, chiar și el o urmărea? Trebuia neapărat să se ascundă undeva. Se uită în jur. La dreapta era liftul, la stînga casa scărilor de incendiu. Ea nu avea timp de ezitări.

Cînd Dubchek ajunse lîngă ascensor acesta era deja plecat. Marissa aproape ajunsese în holul principal cînd cei trei bărbați o luară la fugă pe scări.

Afară, în timp ce căuta cheile de la mașina lui Ralph, își trecu pachetul în mîna dreaptă. Ea auzi strigăte și ușile de la CDC deschizîndu-se brusc. Ea tocmai se instala la volan. Imediat își dădu seama că locul de alături și unul de e bancheta din spate erau ocupate. Dar mai rău decît atît era revolverul fixat spre ea.

Marissa încercă să se apere, dar se simți ca și cum ar fi fost prinsă într-un lichid dens, vîscos, iar capul nu-i mai răspundea la comenzi. Ea văzu revolverul venind spre ea, dar nu putu reacționa în nici un fel. În penumbră, văzu totuși o față care-i șopti:

– Adio...

* * *

Cînd Marissa își reveni era așezată pe o canapea din holul principal al Centrului. Lumini galbene și roșii luminau sala ca într-o discotecă. Vedea o mulțime de oameni care intrau și ieșeau, dar totul îi era confuz.

– Marissa, vă simțiți mai bine?

Deschizînd ochii îl văzu pe Dubchek care se aplecă asupra ei, cu o privire plină de teamă.

– Marissa? spuse el din nou. Vă simțiți bine? Sînt într-adevăr neliniștit. Cînd o să înțelegeți că mereu ne-a fost teamă că veți fi omorîtă. Dar niciodată nu ați stat într-un loc suficient timp pentru a vă putea găsi.

Marissa avea încă secuse prea multe pentru a putea vorbi.

– Spuneți ceva, zise Dubchek. V-au rănît?

– Am crezut că și dumneavoastră faceți parte din complot, reuși să spună Marissa.

– De asta m-am temut, murmură Dubchek. Dar o merit. Am fost prea preocupat de a salva prestigiul CDC-ului, pentru a avea încredere în ipotezele dumneavoastră. Dar credeți-mă, eu nu sînt implicat în afacerea aceea.

Marissa îi luă mîna.

– Nu v-am dat prea multe ocazii ca să vă explicați. Eram prea ocupată, și apoi, am violat toate regulile.

Un infirmier se apropie:

– Doamna merge la spital?

– Marissa? întrebă Dubchek.

– Cred că da. Dar mă simt deja mult mai bine, zise ea.

Un alt infirmier veni să-l ajute pe colegul său să o întindă pe Marissa în targă.

– Cînd am auzit prima detonare, am crezut că am murit.

– Era unul din oamenii de la FBI, pe care i-am adus cu mine și care l-a doborît pe cel care voia să vă omoare.

Marissa tremura. Dubchek merse lături de targă și ajută la urcarea ei în ambulanță. Marissa întinse brațul și îl prinse de mînă.

Epilog

Marissa își desfăcea bagajele, după două săptămîni de vacanță, pe care și le luă la insistențele doctorului Carbonera. Ea se întorsese din Virginia, de la părinții ei, care făcură tot posibilul să-i găsească un nou cîine, pe care dînsa îl numi Taffy al doilea. Auzi soneria și cînd deschise ușa îl văzu pe Cyrill Dubchek cu un necunoscut.

– Dr. Carbonera mi-a spus că s-ar putea să fiți acasă. Acesta este doctorul Fakkry, de la Organizația Mondială a Sănătății, care dorește mult să vă cunoască. Este ultima lui zi în Statele Unite. Pleacă la Geneva în seara asta.

Necunoscutul se apropie și se înclină ușor în fața ei, înainte de a privi în față. Ochii lui îi aminteau de cei ai lui Dubchek: adînci, dar transparenți.

– Sînt onorat să vă cunosc, zise Fakkry, cu un accent englezesc pronunțat. Țin să vă mulțumesc personal pentru strălucita dumneavoastră muncă de detectiv.

– Și fără nici un ajutor din partea noastră, zise Dubchek.

– Mă simt flatată, zise Marissa negăsind alte cuvinte.

Dubchek tuși puțin și Marissa găsi că această timiditate, absolut nouă, îi venea bine.

– Ne-am gîndit că ați vrea să aflați tot ce s-a întîmplat, spuse el. La presă s-au dat detalii cît mai puține.

– Mi-ar plăcea să știu cum s-a terminat toată afacerea, zise Marissa. Haideți să intrăm și să ne așezăm. Pot să vă ofer ceva de băut?

După ce se instalară, doctorul Fakkry spuse:

– Datorită dumneavoastră, aproape toți cei care au fost amestecați în complotul Ebola au fost arestați. Bărbatul pe care l-ați întîlnit la San Francisco l-a denunțat pe doctorul Heberling, imediat ce a ieșit din sala de operație.

– Poliția crede că el voia să intre la închisoare pentru ca dumneavoastră să nu-l puteți găsi, zise Dubchek cu o urmă de surîs ironic.

Marissa tremură, amintindu-și teribila scenă

cînd îl înjunghie pe bărbatul blond în baia din hotelul Fairmond. O clipă, imaginea celor doi ochi de un albastru rece o paralizează. Apoi, ea întrebă ce se-ntîmplase cu Heberling.

– El va fi judecat pentru mai multe omucideri voluntare, spuse Dubchek. Judecătorul lui a refuzat să-l elibereze pe cauțiune, spunînd că el este la fel de periculos pentru societate așa cum au fost criminalii naziști.

– Și cel care m-a amenințat cu pistolul de vaccinări?

Marissa puse cu teamă această întrebare. Ea nu voia să fie responsabilă de moartea unui om și nici să fi propagat fără intenție o nouă epidemie de Ebola.

– Va trăi destul ca să participe la proces. El s-a servit la timp de serum, care a fost eficace. Dar, boala care a luat-o fără serum este la fel de gravă.

– Și cu responsabilii de la Physician's Action Congress? Ce s-a întîmplat? întrebă Marissa.

– Mulți dintre ei au trimis telegrame și au făcut plîngeri ministerului public, zise Dubchek. Începem să credem că membrii oficiali ai Organizației s-au gîndit că era vorba doar de o banală campanie de influență.

– Și Tieman? El nu avea deloc aerul de a fi amestecat în acest gen de afaceri.

– Avocatul său a obținut un aranjament bun pentru el, oferindu-i o condamnare mai ușoară în

schimbul colaborării.

– Doctorul Jackson și doctorul Heberling ar sfîrși linșați dacă oamenii ar ști ce au făcut, adăugă doctorul Fakkry.

– Cred că și Ralph a fost condamnat, zise încet Marissa.

Ea încă nu putea să creadă că omul pe care-l considerase protectorul ei încercase de atîtea ori să o ucidă.

– El a fost printre primii care au colaborat cu acuzația. Are în mod cert noroc, dar nu cred că va fi eliberat curînd. În afară de raportul pe care le avea cu PAC, el era direct implicat în agresiunile împotriva dumneavoastră.

– Știu, suspină Marissa. Deci, totul s-a terminat.

– Datorită perseverenței dumneavoastră, zise Dubchek. Știți că epidemia de la New York a fost definitiv oprită.

– Bunul Dumnezeu s-a îndurat! spuse ea.

– Deci, cînd reveniți la CDC? întrebă Dubchek. V-am obținut deja autorizația pentru laboratorul cu maximă izolare.

De data aceasta, el surîse, fără nici o urmă de îndoială.

– Nimeni n-o să vă mai lase să vă plimbați, noaptea pînă la laborator.

– Nu sînt încă hotărîtă. Cred că vreau într-adevăr să mă întorc la pediatrie.

– La Boston? întrebă Dubchek.

– Asta ar fi o pierdere pentru munca noastră, zise doctorul Fakkry. Ați devenit o adevărată eroină a epidemiologiei internaționale.

– Am să mă mai gîndesc, promise Marissa. Dar chiar dacă nu am să mă întorc la pediatrie, am intenția să rămîn la Atlanta.

Ea își îmbrățișă noul cățeluș.

– Vreau să vă spun ceva, adăugă ea.

– Bineînțeles, dacă vă pot ajuta cu ceva..., spuse Fakkry.

– Nu, zise Marissa. Doar Cyrill singur m-ar putea ajuta în această problemă. Chiar dacă mă întorc la pediatrie sau nu, sper ca el să mă mai invite o dată să cinăm împreună.

Dubchek fu luat prin surprindere. Apoi, începu să rîdă în fața figurii stupefiate a lui Fakkry, care nu înțelegea nimic. Cyrill se ridică, se îndreptă spre Marissa și aplecîndu-se spre ea o strînse între brațele sale.

Sfîrșit

„Romanul Virus este alert, complicat și rafinat, ajungând la un suspense uluitor "

Los Angeles Tribune

„Când citești acest roman extraordinar ai un simțământ neliniștitor fiind atras într-o lume frenetică de a cărei existență nu aveai habar"

New Work Daily News

– Peste 100 de milioane de cărți tipărite.

BEST - SELLER

Lei 3800